

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN ROMANI
HER ŞEY'in YAZARI

nicola yoon

GÜNEŞ
de bir
YILDIZDIR

ROMAN

NICOLA YOON

New York Times çoksatan romanı *Her Şey*'in yazarıdır. Jamaika ve Brooklyn'de büyüyen yazar Los Angeles'ta ailesiyle yaşamaktadır. Bir anda âşık olup aşkınıza sonsuza kadar tutunabileceğinize gönülden inanan bir romantiktir.

GÜNEŞ

de bir

YILDIZDIR

ÖZGÜN ADI: The Sun Is Also A Star
KİTABIN ADI: Güneş de bir Yıldızdır
YAZAR: Nicola Yoon
ÇEVİREN: Gözde Damla Yelesev
EDİTÖR: Özkan Özdem
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8 Yenibosna-Bahçelievler/İstanbul
Sertifika No: 10614

alloyentertainment

© Alloy Entertainment & Nicola Yoon, 2016

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul, 2017

1. Baskı: Şubat 2017

ISBN: 978-605-9441-12-4

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648

eposta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

nicola yoon

GÜNEŞ de bir YILDIZDIR

İngilizceden Çeviren:
Gözde Damla Yelesev

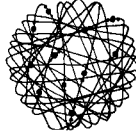
*Bana hayal kurmayı ve hayallerimi
gerçekleştirmeyi öğreten anne ve babama...*

*Cesaret edebilir miyim?
Evreni rahatsız etmeye
Bir dakikada zaman vardır
Yine bir dakikada tersine dönecek kararlara ve değışikliklere.*

Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı, T. S. Eliot

giriş

Carl Sagan şöyle der: “Sıfırdan bir elmalı turtta yapmak istiyorsanız ilk önce evreni keşfetmeniz gerekir.” “Sıfırdan” derken *hiçliği* kasteder. Dünyanın bile var olmadığı bir zamandan bahseder. Hiçlikten elma turtası yapmak istiyorsanız, Büyük Patlamayla başlamanız ve evren, nötron, iyon, atom, kara delik, güneş, ay, gelgit, Samanyolu, dünya, evrim, dinozorlar, nesli tükenme noktasına getiren olaylar, ornitorenkler, *homo erektus*, cro-magnon vs. hepsini bilmeniz gerekir. Kısacası, en baştan başlamanız gerekir. Ateşi keşfetmeniz gerekir. Su, bereketli topraklar ve tohum bulmanız gerekir. İnek bulmanız ve inekleri sağacak insanlar bulmanız gerekir, sağılan süttten yağ yapacak başka insanlar da. Un, şeker kamışı ve elma ağacı bulmanız gerekir. Kimya ve biyoloji bilmeniz gerekir. Gerçekten lezzetli bir elmalı turtta yapmak için sanat bilmeniz gerekir.

Nesiller boyu sürececek bir elmalı turta için baskı makinesini, sanayi devrimini ve hatta şiiri bulmanız gerekir.

Elmalı turta kadar basit bir şeyi yapabilmek için bütün dünyayı baştan yaratmanız gerekir.

daniel

*Genç Çocuk Kaderini Kabullenir ve
Doktor Olmaya Karar Verir, Al Sana Klişe*

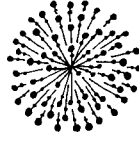
Böyle saçma başlıklarla bir yaz (ve hatta sonbahar) geçirmiş olmamın tek sorumlusu Charlie'ydi. Charles Jae Won Bae, namı diğer Charlie, abim, ailenin ilk erkek evladının ilk erkek evladı, kabul mektubu geldiğinde annemin ülkenin *En İyi Okulu* olduğunu söylediği Harvard Üniversitesinden atılarak bizimkileri şaşırtmıştı. Tabii tüm arkadaşlarını ve New York, Flushing'de yaşayan tüm dedikoducu Kore halkını da şoke etmişti. Evet, abim ülkenin *En İyi Okulundan* atılmıştı. Annem de tüm yaz boyunca beş karış suratla dolaşmış, olanlara inanamamış ve tüm bunlara bir anlam verememişti.

Neden kötü senin notlar? Seni attılar? Niçin attılar? Sen neden okulda kalmadın, neden okumadın?

Babam araya girip, *Atılmadı. Uzaklaştırıldı. Atılmakla aynı şey değil*, diyordu.

Charlie, *Geçici bir şey. Sadece iki dönem gitmeyeceğim*, diye homurdanıyordu.

Bizimkilerin kafa karışıklığı, utanç ve hayal kırıklığıyla dolu yayılım ateşi karşısında az kalsın ben bile Charlie için üzülecektim. Az kalsın.

natasha

Annem artık vazgeçmem gerektiğini ve bu yaptığının bir faydası olmayacağını söyleyip duruyordu. Üzgün olduğu için aksam her zamankinden daha bozuktu, her cümlesi bir soru içeriyordu.

“Sen düşünmüyorsun artık vazgeçme zamanı, Tasha? Yaptığının bir *faydası* var düşünüyorsun?”

Faydasındaki fay hecesini fai şeklinde telaffuz ediyor, ilk heceyi bir saniye kadar uzatıyordu.

Babamın ağzını bıçak açmıyordu. Ya öfkeli olduğundan ya da yapacağı bir şey olmadığından öylece susuyordu. Hangisinden ötürü emin değilim. İfadesi o kadar derin ve netti ki yüzünde başka bir ifade görmeyi hayal etmek mümkün değildi. Birkaç ay önce olsaydı babamı böyle gördüğüme üzülürdüm ama şu an zerre umurumda değildi. Tüm bu karmaşanın sebebi oydu.

Tüm bu olaylar karşısında ailede mutlu olan tek kişi dokuz yaşındaki erkek kardeşim Peter'dı. Şu an valizini topluyor ve Bob Marley'nin *No Woman No Cry* adlı şarkısını dinliyordu. Kendi deyimiyle, "eskilerin taşınma şarkısı".

Peter burada, Amerika'da doğmuş olsa da hep Jamaika'da yaşamak istediğini söylerdi. Her zaman çok utangaç bir çocuk olmuş ve arkadaş edinmekte zorlanmıştı. Sanırım Jamaika'nın cennet gibi bir yer olduğunu ve oradaki hayatın kendisi için daha iyi olacağını hayal ediyordu.

Dördümüz, bir oda bir salon evimizin oturma odasındaydık. Oturma odasını aynı zamanda ikinci bir yatak odası olarak kullanıyorduk, iki küçük kanepemiz vardı, Peter ve ben burada yatıyorduk, mahremiyetimizi korumak için gece aramıza parlak mavi bir perde çekiyorduk. Ama şu an perde çekilmemişti, odanın iki tarafı da görünüyordu.

Hangimizin gitmek hangimizin kalmak istediği çok belliydi. Benim yattığım taraf hâlâ yaşam doluydu. Kitaplarım küçük İKEA rafının üzerinde duruyordu. En iyi arkadaşım Bev'le çektiğimiz fotoğraf hâlâ masamın üstündeydi. Bu fotoğrafı fizik laboratuvarında gözümüzde emniyet gözlükleriyle dudaklarımızı seksi bir şekilde büzerek çekmiştik. Gözlükleri takmak benim fikrimdi, dudaklarımızı büzmekse Bev'in. Gardırobumdan tek bir parça kıyafet bile çıkarmadım. Hatta NASA yıldız haritası posterimi bile indirmedim. Çok büyük bir poster, aslında bantla birbirine yapıştırdığım sekiz ayrı posterden oluşuyor.

Posterde büyük yıldızlar, takımyıldızları ve Samanyolunun Kuzey Yarımküreden görünen kısmı var. Hatta kaybolduğunuzda yıldızlara bakarak yolunuzu bulabilmeniz için Kutup Yıldızını nasıl bulacağınız bile anlatılıyor. Posterleri koymak için aldığım poster taşıma kutularını bile açmamıştım, öylece duvara yaslanmış duruyorlardı.

Peter'ın yattığı tarafta abartısız her yer bomboştu, eşyalarının büyük bir kısmını kutulara ve valizlere yerleştirmişti.

Annem haklıydı, tabii ki yaptıklarımın bir faydası olmayacaktı. Yine de kulaklıklarımı, fizik kitabımı ve birkaç mizah dergisini yanıma aldım. İlla vakit öldürmem gerekiyorsa ödevlerimi bitirip bir şeyler okuyabilirdim.

Peter kafasını sallayıp kitabı göstererek, “Neden götürüyorsun ki onu?” diye sordu. “Taşınıyoruz, Tasha. Ödevini teslim etmek zorunda değilsin.”

Peter alaycılığın gücünü yeni keşfetmişti. O yüzden her fırsatı değerlendiriyordu.

Ona cevap verme zahmetine bile girmedim, kulaklıklarımı takıp kapıya yöneldim. “Birazdan gelirim,” diye seslendim anneme.

Cık cıklayıp arkasını döndü. Üzüntüsünün sebebi ben değildim, biliyordum. Bugünlerde sık sık, “Tasha, senin yüzünden üzülüyor ben, sen biliyor?” deyip duruyordu. Manhattan merkezde bulunan ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresi binasına gidecektim, belki bana yardım edecek birini bulurum diye düşünüyordum. Bizler yasadışı göçmenlerdik ve o akşam sınır dışı edilecektik.

Amerika'da kalmama yardım etmesi için birini ya da kaderimi ikna etmek için bugün son şansımdı.

Açıkçası, kadere inanmıyordum. Ama başka çarem yoktu.

daniel

Bana göre, Charles Jae Won Bae'nin, yani bizim Charlie'nin tam bir dallama olmasının sebepleri (belirli bir sıralama yok):

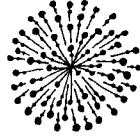
1. Harvard Üniversitesindeki bu destansı ve görkemli (ve son derece keyif verici) başarısızlığından önce abartısız her şeyde iyiydi. Kimse her şeyde iyi olamaz. Matematik, İngilizce, biyoloji, kimya, tarih ve spor dallarında başarılıydı. Her şeyde iyi olmak hoş 'bir davranış değildir. En fazla üç ya da dört şeyde iyi olursun. Aslında bu bile işin tadını kaçırmaya yeter.

2. Herkesin hayran olduğu bir tiptir, yani çoğunlukla dallamanın tekidir. Büyük çoğunlukla. Hatta her zaman.

3. Uzun boylu, keskin hatları olan, heykel gibi, her aşk romanına konu olacak derecede güzel elmacık kemiklerine sahip biridir. Kızlar (sadece Korece İncil okuyan kızlar değil, *bütün* kızlar) dudaklarının öpülesi olduğunu söyler.

4. Kesinlikle tek bir insana bahşedilemeyecek kadar fazla özelliği vardır ama iyi biri olsa tüm bunlar önemli olmazdı. Charles Jae Won Bae kibar biri değildir, kendini beğenmiştir ve en kötüsü de tam bir zorbadır. Hıyarın tekidir. Hem de en âlâsından.

5. Benden haz etmez, hiçbir zaman da etmemiştir.

natasha

Metal dedektörden geçmeden önce telefonumu, kulaklığımı ve sırt çantamı gri kutuya bıraktım. Yaka kartında adının Irene olduğunu gördüğüm güvenlik görevlisi her gün yaptığı gibi taşıma bandındaki gri kutuyu durdurdu.

Kafamı kaldırıp baktım, gülümsemedim.

Kutuyu karıştırdı, telefonumu ters çevirip kılıfa baktı, bunu her gün yapıyordu. Telefon kılıfım Nirvana grubunun *Nevermind* adlı albüm kapağıydı. Güvenlik görevlisi her gün parmaklarını kapaktaki bebek resminin üzerinde gezdiriyordu ve ben her seferinde bundan hoşlanmıyordum. Nirvana grubunun solisti Kurt Cobain'di. Mükemmel olmasa da öyle bir sese sahipti ki onun hissettiği her şeyi her bir zerrenizle hissedebilirdiniz, o kadar yükseğe çıkabiliyordu ki sesinin çatlayacağını sanıyordunuz ama çatlamıyordu. Bu kâbus dolu günler başladığından

beri beni ayakta tutan tek şey onun sesiydi. Onun ıstırabı benimkine bin basardı.

Kadın fazla oyalanıyordu, benimse bu randevuyu kaçırma lüksüm yoktu. Bir an bir şey söylesem mi diye düşündüm ama onu kızdırmak da istemiyordum. Muhtemelen işinden nefret ediyordu. Beni biraz daha geciktirecek bir sebep vermesem iyi olurdu. Gözucuyla bana baktı, ancak beni hatırladığına dair bir belirti göstermedi, oysa geçen hafta her gün buraya gelmiştim. Ona göre muhtemelen sıradan bir yüz, isimsiz bir *aday* veya Amerika'dan bir şeyler isteyen başka bir kişiydim.

irene

Bir Hikâye

Natasha'nın Irene için düşündükleri hiç de doğru değildi. Irene işini seviyordu. Aslında sevmekten de öte bu işe ihtiyacı vardı. İnsanlarla temasa geçebildiği yegâne yer burasıydı. Onu çaresiz yalnızlığından uzaklaştıran tek şey buydu.

Başvuruya gelen kişilerle kurduğu her ilişki hayatını biraz daha kurtarıyordu. En başta onu nadiren fark ediyorlardı. Eşyalarını gri kutuya koyup makineye doğru gidişini yakından izliyor ve Irene'in bozuk para veya kalem ya da anahtar gibi eşyalarını cebe atacağını düşünüyorlardı. Normalde gelenler asla Irene'in farkına varmazdı, ancak Irene fark etmelerini sağlıyordu. Irene'in dünyayla tek bağlantısı buydu.

Bu nedenle her bir kutuyu eldivenli elleriyle durduruyor ve oyalanıyordu. Başvuruya gelenleri yeterince oyala-

dığında mecburen Irene'e bakıyor ve onunla göz göze geliyorlardı. Aslında amaçları ilerlemelerine kimin mani olduğunu görmektir. Çoğu isteksiz bir şekilde mırıldanarak *günaydın* diyordu ve bu kelimeler Irene'i birazcık da olsa doyuruyordu. Birileri nasıl olduğunu sorduğunda biraz daha motive oluyordu.

Irene bu soruya asla yanıt vermezdi. Zaten ne cevap vereceğini de bilmiyordu. Bunun yerine kutuya bakmaya devam ediyor ve kutudaki her bir nesneyi yakından inceliyordu. Daha sonra kullanmak ve incelemek üzere bir ipucu veya bilgi edinmeye çalışıyordu.

En çok istediği şey eldivenlerini çıkarmak ve anahtarlar, cüzdanlar ve bozuk paralara dokunabilmektir. Parmaklarını her şeyin üzerinde gezdirmek, tüm dokuları ezberlemek ve başkalarının hayatlarına ait nesnelerin içinde kaybolmak istiyordu. Ancak insanları sırada çok uzun süre bekletemezdi. Sonunda kutuyu ve sahibini serbest bırakıyor ve uzaklaşmalarını usulca izliyordu.

Dün gece Irene için özellikle çok kötü bir geceydi. Yalnızlığı onu tek bir lokmada yutup yok etmek istemişti. Bu yüzden bu sabah hayatını kurtaracak daha çok temasa ihtiyacı vardı. Kutuyu ileri sürükledi ve sıradakine geçti.

Evet, aynı kızdı, geçen hafta her gün buraya gelmişti. En fazla on yedisindeydi. Herkes gibi o da gözünü kutudan ayırmıyordu. Fosforlu pembe kulaklığından ve telefonundan ayrı kalmaya katlanamıyormuşçasına kutuya odaklanmıştı. Kutu kendi hayatından kayıp banda gitmesin diye kutunun diğer tarafından eldivenli elleriyle tutmuştu Irene.

Kız kafasını kaldırıp bakınca Irene'in koltukları kabardı. En az Irene kadar çaresiz görünüyordu. Irene neredeyse kızı gülümseyecekti. Aslında içinden gülümsemişti bile.

Tekrar hoş geldin. Seni görmek güzel, dedi Irene, ancak tabii ki içinden.

Gerçekteyse kızın telefon kılıfındaki resme bakıyordu. Resimde berrak mavi suyun içerisine tamamen dalmış şişman bir bebek vardı. Bebek kartal duruşu pozisyonundaydı, kolları ve bacakları yana açılmış vaziyetteydi. Yüzmekten çok uçuyormuş gibiydi. Ağzı ve gözleri açıktı. Önündeyse balık oltasına takılı bir dolarlık bir banknot vardı. Resim güzel değildi, Irene resme her baktığında suyun içinde sanki kendisi kalmışçasına nefes alma ihtiyacı hissediyordu.

Telefona el koymak istiyordu, ancak bunun için geçerli bir sebebi yoktu.

daniel

Charlie'nin benden nefret etmeye başladığı anı tam olarak biliyordum. Benim altı onun ise sekiz yaşında olduğumuz yazdı. Cillop gibi yepyeni bisikletine (kırmızı, on vitesli, müthiş bisikleti) binip havalı yeni arkadaşlarıyla (beyaz, on yaşında, müthiş arkadaşları) geziyordu. Yaz boyunca bir sürü ipucu olmasına rağmen, neden Sinir Bozucu Küçük Kardeş mertebesine indirgendiğimi tam olarak anlayamamıştım.

O gün Charlie ve arkadaşları bensiz bisiklet sürüyorlardı. Peşi sıra arkalarından gidiyor ve, "Charlie," diye seslenerek beni davet etmeyi unuttuğunu göstermeye çalışıyordum. O kadar hızlı pedal çevirmiştim ki artık yorgun düşmüştüm (altı yaşındakiler bisiklet sürmekten kolay yorulmazlar, yani ne kadar çabaladığımı anlayabilirsiniz).

Neden bırakmamıştım ki? *Elbette* ona seslendiğimi duymuştu.

Neyse, sonunda durdu ve bisikletinden indi. Bisikletin ayağını falan açmadı, öylece çamura fırlattı, oraya varmamı bekliyordu. Kızgın olduğunu görebiliyordum. Herkes sinirli olduğunu anlasın diye tekmesiyle bisiklete biraz da kendi çamur fırlattı.

“*Hyung,*” diye seslendim, Korece küçük çocukların abileri için kullandığı bir hitap şekliydi bu. Ağzımdan çıktığı anda ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlamıştım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu; yanakları, burnu, kulakları, kısacası tüm suratı. Ayaklı bir ateş parçasıydı adeta. Gözlerini hemen bir dizi izler gibi bizi izleyen yeni arkadaşlarının olduğu yere çevirdi.

Kısa olan çocuk, “Sana ne dedi?” diye sordu.

Biraz uzun olan hemen maydanoz oldu, “Korece bir şifre mi yoksa?”

Charlie ikisini de iplemedi, doğruca yüzüme baktı ve, “Ne arıyorsun burada?” diye sordu. O kadar kızgındı ki sesi çatallaşmıştı.

Verecek bir cevabım yoktu, zaten onun da cevap vermeme istediğini sanmıyorum. İsteddiği tek şey beni dövmektir. Bunu yumruğunu sıkmasından anlayabiliyordum. Beni oracıkta, henüz yeni tanıştığı çocukların önünde döverse başının ne kadar belaya girebileceğini kestirmeye çalışıyordu.

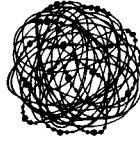
Bunun yerine bana, “Niye gidip kendine yeni arkadaşlar edinmiyorsun, bebek gibi peşimde dolanıyorsun?” dedi.

Beni dövse daha iyiydi.

Bisikletine döndü ve kızgınlıkla derin bir nefes aldı, bir an onun patlayacağını ve anneme büyük ve daha mükemmel olan oğlunun patladığını söylemek zorunda kalacağımı düşündüm.

“Benim adım Charles,” diye seslendi arkadaşlarına. “Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?” Onları beklemedi bile, hatta onların gelip gelmediğini görmek için arkasına bile bakmadı. Tabii ki çocuklar onun peşinden parka gitti, tüm yaz, hatta tüm lise boyunca onu izlediler. Tıpkı sonunda onu takip edecek diğer tüm insanlar gibi. Bir şekilde abimi krala dönüştürmüştüm.

Bir daha ona asla *hyung* demedim.

charles jae won bae

Bir Gelecek Hikâyesi

Daniel haklıydı. Charlie tam bir dallamaydı. Bazı insanlar olgunlaşır ve kötü huylarını bırakır, ancak Charlie bu insanlardan değildi. Bu, Charlie'nin içine yerleşmişti, sürekli onunla olacak bir uzvu gibiydi.

Ancak bundan önce, yani iyi bir politikacı olmadan ve güzel bir evlilik yapmadan önce, hatta ismini Charles Bay olarak değiştirmeden önce, sevgili karısını aldatmadan ve her seferinde affedilmeden önce, çok paraya ve başarıya sahip olmadan önce, istediği her şeyi elde etmeden çok çok önce, kardeşi için iyi ve özverili bir şey yapacaktı. Bu yaptığı son iyi ve özverili şey olacaktı.

aile

Bir İsim Koyma Hikâyesi

Min Soo, Dae Hyun'a âşık olduğunda, bu aşkın onu Güney Kore'den Amerika'ya götüreceğini hiç düşünmemişti. Dae Hyun ömrü hayatı boyunca yoksul bir adam olmuştu. New York'ta güzel bir hayat yaşayan bir kuzeni vardı ve kendisine yardım edeceğine söz vermişti.

Çoğu göçmen için yeni bir ülkeye taşınmak bir güven meselesidir. Her ne kadar güvenilir, fırsat ve refah dolu hikâyeler duymuş olsanız da kendi dilinizden, kendi halkınızdan ve kendi ülkenizden ayrılmanız gerekir. Asıl önemli kendi tarihinizi geride bırakırsınız. Ya duyduğunuz hikâyeler doğru değilse? Ya uyum sağlayamazsanız? Peki ya bu geldiğiniz yeni ülke tarafından istenmiyorsanız?

Sonuçta bu hikâyelerden yalnızca bazıları gerçektir. Tüm göçmenler gibi Min Soo ve Dae Hyun da ellerinden geldikince uyum sağladılar. İstenmedikleri ortamlardan

ve kendilerini istemeyen insanlardan uzak durdular. Dae Hyun'un kuzeni onlara yardımcı oldu ve işleri rast gitti, güvenleri boşa çıkmadı.

Birkaç yıl sonra, Min Soo hamile olduğunu öğrendiğinde aklına gelen ilk şey oğluna ne isim koyacağıydı. Kore'nin aksine Amerika'da isimlerin bir anlam taşımadığına inanıyordu. Kore'de ilk önce soyadı gelir ve soyunun tüm geçmişini yansıtır. Amerika'daysa soyadı sona eklenirdi. Dae Hyun bir keresinde bunun Amerikanların aileden çok bireye önem verdiklerini gösterdiğini söylemişti.

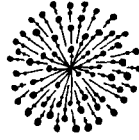
Min Soo çocuğuna ne isim koyacağını enine boyuna düşündü. Oğluna öğretmenleri ve sınıf arkadaşlarının kolay telaffuz edeceği bir Amerikan ismi mi koymalıydı? Yoksa geleneklerine bağlı kalarak Çince karakterlerden oluşan iki heceli bir isim mi koymalıydı?

İsimler güçlü şeylerdir. Kimlik göstergesi sayılırlar ve adeta zamanda ve coğrafyada yerinizi gösteren bir tür harita gibilerdir. Bundan da öte, pusulalardır. Min Soo sonunda orta yolu buldu. Oğluna hem soyadlarını içeren bir Koreli ismi hem de bir Amerikan ismi verdi. Ve böylece Charles Jae Won Bae doğmuş oldu. İkinci oğluna da Daniel Jae Ho Bae ismini verdi.

Sonuçta her ikisini de seçmişti. Koreli ve Amerikan. Amerikan ve Koreli.

Böylece nereden geldiklerini bileceklerdi.

Böylece nereye gittiklerini bileceklerdi.

natasha

Geç kaldım. Bekleme odasına girdim ve resepsiyona doğru ilerledim. Resepsiyonda duran kadın bunu daha önce gördüm der gibi başını salladı.

Buradaki herkes bunu daha önce görmüştü elbette ve sizin ilk kez yaşıyor olmanız tabii ki onların umurunda bile değildi.

“ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresi çağrı merkezini arayıp yeni bir randevu almak zorundasın.”

“Bunun için zamanım yok,” dedim. Güvenlik görevlisi Irene’i ve onun tuhaflığını anlattım. Yavaşça ve makul bir şekilde anlatmaya çalıştım. Omzunu silkip işine döndü. Randevum geçmişti. Başka bir gün olsa daha uysal davranırdım.

“Lütfen arayın onu. Karen Whitney’yi arayın. Bana gelmemi söylemişti.”

“Randevun saat 8’deydi. Şu an saat 08:05. Ayrıca kendisi şu an başka bir kişiyle görüşüyor.”

“Lütfen. Geç kalmam benim hatam değildi. Bana gelme—”

Yüz hatları gitgide sertleşiyordu. Ne söylersem söyleyeyim etkilenmeyecekti. “Bayan Whitney şu an başka bir kişiyle görüşüyor,” dedi. Bunu İngilizce benim ana dilim değilmiş gibi yavaşça söyledi.

“Onu ara,” dedim yüksek sesle, ses tonumdan kendimi kaybettiğim anlaşılıbiliyordu. Diğer insanlar bana bakıyorlardı, İngilizce bilmeyenler bile. Umutsuzluk her dilde aynıydı.

Resepsiyondaki kadın kapıda duran güvenlik görevlisine kafa salladı. Güvenlik bana yetişmeden toplantı odasının kapısı açılıverdi.

İçeriden uzun boylu, ince esmer biri çıktı ve eliyle beni yanma çağırdı. Resepsiyona dönerek, “Sorun yok, Mary. Ben ilgilenirim,” dedi.

Adam fikrini değiştirmeden hızlıca yanına gittim. Bana bakmadı, hızlıca döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Karen Whitney’nin odasının önünde durana kadar sessizce adamı takip ettim.

“Burada bekle,” dedi bana. Yalnızca birkaç dakikalığına gitmişti, döndüğünde elinde kırmızı bir dosya vardı, benim dosyam.

Bir başka koridordan geçerek onun odasına vardık. “Ben Lester Barnes. Oturabilirsin,” dedi.

“Ben—”

Elini kaldırdı ve susmamı işaret etti.

Dosyayı göstererek, “Bilmem gereken her şey bu dosyada yazıyor. Kendine bir iyilik yap ve ben dosyanı okurken sessizce bekle,” dedi.

Masası oldukça düzenliydi, bu konuda kendisiyle gurur duyduğu belliydi. Gümüş renkli, birbiriyle uyumlu bir sürü masa aksesuarı vardı; kalemlik, gelen giden postalar için bir evrak kutusu, dahası LRB kabartmalı bir kartvizit. Artık kim kartvizit kullanıyordu ki? Uzandım ve bir tane alıp çantama koydum.

Arkasındaki uzun dolapta renklerine göre ayrılmış dosya yığınına görebiliyordum. Her bir dosyada başka birinin hayatı vardı. Dosyaların renklerinin anlamı tahmin ettiğim kadar bariz miydi? Benim dosyamın rengi Ret Kırmızısıydı.

Adam birkaç dakika sonra bana baktı ve, “Neden buradasın?” diye sordu.

“Karen, yani Bayan Whitney gelmemi söylemişti. Kendisi bana karşı hep nazik olmuştur. Belki yapılabilecek bir şey olabileceğini söylemişti.”

“Karen burada yeni.” Bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi, ancak ne söylemek istediğini anlamadım.

“Ailenin son başvurusu reddedilmiş. Sınır dışı edilmeniz hâlâ geçerli, Bayan Kingsley. Sen ve ailen bu gece saat 10’da bu ülkeyi terk etmek zorundasınız.”

Dosyayı kapattı ve gözyaşlarına boğulacağımı düşünerek bana bir kutu peçete uzattı. Fakat ben bir bebek gibi ağlamayacaktım.

Babam sınır dışı edileceğimizi söylediğinde ve başvurularımız reddedildiğinde bile ağlamamıştım.

Hatta eski erkek arkadaşım Rob'un beni aldattığını öğrendiğim zaman bile ağlamamıştım.

Dün Bev'le resmen vedalaşırken de ağlamamıştım. İkimiz de bu anın geleceğini aylar öncesinden biliyorduk zaten. Ağlamadım ama tabii ki kolay değildi. Aslında bugün benimle buraya da gelirdi ama ailesiyle birlikte Kaliforniya'daydı, Berkeley ve diğer devlet okullarını gezmeye gitmişti.

On yedinci kucaklaşmamızdan sonra, "Belki geri döndüğümde hâlâ burada olursun," dedi. "Belki her şey yoluna girer."

Bev her zaman böyledir, bıkıp usanmaz bir iyimserdir, en olmadık anlarda bile. Hâlâ piyango bileti alan kızlardan, düşünün artık. Ben de piyango bileti alan insanlarla dalga geçen insanlardanım.

Herneyse, şu an kesinlikle ağlamayacaktım. Ayağa kalktım, eşyalarımı aldım ve kapıya yöneldim. Ağlamamaya çalışmak neredeyse tüm enerjimi almıştı. Kafamda annemin sesi yankılanıyordu:

Gururuna yenik düşme, Tasha.

Dönüp, "Yani gerçekten bana yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey yok, öyle mi? Ülkeyi terk etmek zorundayım?" dedim.

O kadar kısık sesle söylemiştim ki ben bile kendimi duyamamıştım. Bay Barnes dediklerimi duymakta hiç sorun yaşamadı. Sessiz ve çaresiz çığlıkları duymak onun iş tanımına giriyordu zaten.

Parmaklarıyla kapalı dosyaya hafifçe vurdu. "Babanın alkollü araç kullanması—"

“Onun sorunu. Onun hatasının bedelini niçin ben ödemek zorundayım?”

Babam. Bir gecelik şöhretin getirdiği hazla alkollü araç kullanıp evim dediğim tek yeri kaybetmeme sebep olan adam, babam.

“Zaten kaçak olarak buradaymışsınız.” Ses tonu önceki kadar sert değildi.

Sadece başımla onayladım, tek kelime etmedim çünkü neredeyse ağlayacaktım. Kulaklıklarımı taktım ve yeniden kapıya yöneldim.

“Senin ülkene gitmiştim. Jamaika’ya.” Gezisini hatırlayıp tebessüm ederek, “Gerçekten güzel vakit geçirmiştim. Orada her şey *irie*. Eminim iyi olacaksın,” dedi.

Psikiyatristler duygularınızı bastırmamanızı çünkü eninde sonunda patlayacağınızı söyler. Kesinlikle çok haklılar. Aylardır öfke doluydum. Sanki zamanın başlangıcından beri öfkeliydim. Babama öfkeliydim. Her şeye rağmen, yani beni aldatmasına rağmen, arkadaş kalabilmeliyiz diyen Rob’a da öfkeliydim.

Bev bile öfkemden nasibini aldı. Bütün bir dönem, erkek arkadaşı Derrick’in başvuracağı üniversiteye göre kendi başvurusunu nereye yapacağı konusunda endişelenip durdu. Sürekli farklı üniversiteler arasındaki zaman farkına bakıyordu. Birkaç günde bir, *Uzaktan ilişki yürür mü?* diye soruyordu. En son sorduğunda belki de tüm *geleceğini şu anki* lise aşkına göre ayarlamaması gerektiğini söyledim. Pek hoş karşılamadı. Aşklarının ömür boyu süreceğine inanıyordu. Bense mezuniyetle birlikte ilişkilerinin biteceğini düşünüyordum. Ya da yazın ayrılacakla-

rını. Gönlünü almak için haftalarca fizik ödevini yapmak zorunda kaldım.

Ve şimdi muhtemelen Jamaika'da en fazla bir hafta geçirmiş olan bir adam çıkmış bana her şeyin *irie* olacağını söylüyordu.

Kulaklıklarımı çıkardım ve, "Jamaika'da nereye gittiniz?" diye sordum.

"Negril şehrine. Çok güzel bir yeri."

"Otelden dışarı adımınızı attınız mı?"

"Çok istedim ama—"

"Ama karınız korktuğu için dışarı çıkmak istemedi, değil mi? Ve seyahat rehberinde otelde kalmanızın daha güvenli olduğu yazıyordu." Yeniden yerime oturmuştum.

Ellerini çenesinin altında bitiştirip öylece beni dinledi. Görüşmenin başından beri ilk kez konuşma onun kontrolünde değildi. "*Güvenliğinden* mi endişe etmişti?" Özellikle *güvenlik* kelimesini söylerken elimle tırnak işareti yaptım, sanki endişe edilecek bir şey değilmiş gibi. "Ya da belki dışarıdaki yoksul insanları görüp tatilini mahvetmek istemedi." Bugüne dek bastırdığım öfke adeta karnımdan boğazıma doğru yükseliyordu.

"Ve tabii Bob Marley dinlediniz, barmen size ot getirdi, birileri size *irie* kelimesinin ne demek olduğunu söyledi, siz de bir şey bildiğinizi sanıyorsunuz. Tiki bar, plaj ve otel odasını gördünüz sadece. Orası ülke değil. Orası yalnızca bir tatil yeri."

Savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı, söylediğim şeyleri geri püskürtmeye çalışıyor gibiydi.

Evet, kaba davranıyordum.

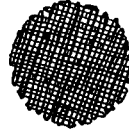
Hayır, bu umurumda değildi.

“Bana iyi olacağımı söylemeyin. Nasıl bir yer bilmiyorum. Sekiz yaşımdan beri bu ülkedeyim ben. Jamaika’da kimseyi tanımıyorum. Jamaika aksanım bile yok. Oradaki ailemi tanımıyorum, bir insanın ailesini tanıdığı gibi tanımıyorum yani. Bu sene okuldaki son senemdi. Mezuniyetim, mezuniyet balom ve arkadaşlarım ne olacak?” Arkadaşlarımın dert ettiği saçma şeyleri düşünmek istiyordum. Brooklyn Üniversitesi için başvuru belgelerimi toplamaya bile başlamıştım. Annem Florida’ya gidip bana “sağlam” bir sosyal güvenlik kartı almak için iki yıl para biriktirmişti. “Sağlam” bir kart üzerinde sahte numaralar yerine gerçek ama çalıntı rakamların yazılı olduğu bir kart. Anneme kartı satan adam, ucuz kartların üzerinde sahte numaraların olduğunu, o yüzden güvenlik kontrollerinden geçmeyeceğini ve üniversite başvurularında geçerli olmayacağını söylemişti. Bu kartla maddi yardım başvurusunda bile bulunabilirdim. Maddi yardımla birlikte bir burs da alabilirsem SUNY Binghamton ve diğer devlet üniversitelerine gidebilirdim.

“Peki ya üniversite ne olacak?” diye ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Zira akmak için uzun zamandır bekliyorlardı.

Bay Barnes peçete kutusunu yakınımaya koydu. İçinden altı yedi tane peçete aldım ve kullandım, sonra bir altı yedi tane daha aldım. Yeniden eşyalarımı topladım. “Hiçbir yere ait olmamak nasıl bir şey, bir fikriniz var mı?” Yine duyulamayacak kadar sessiz söylemişim ve Bay Barnes yine beni duyabilmişti.

Kapıya yanaştım, kapı koluna elimi atmıştım ki, “Bayan Kingsley, bekleyin,” sözlerini duydum.

irie

Etimolojik Bir Hikâye

Belki *irie* kelimesini daha önce duymuşsunuzdur. Kim bilir belki Jamaika'ya gitmişsinizdir ve Jamaika dilinde bir kökeni olduğunu öğrenmişsinizdir. Belki Rastafaryanizm dininde de yeri olduğunu biliyorsunuzdur. Ünlü reggae şarkıcısı Bob Marley'nin Rastafaryanizme mensup olduğunu ve bunun Jamaika'nın dışına yayılmasına katkı sağladığını biliyorsunuzdur. Dolayısıyla belki *irie* kelimesini duyduğunuzda, bu kelimenin din tarihini çağrıştırdığını düşünebilirsiniz.

Kim bilir belki de Rastafari'nin üç büyük dinin (Hıristiyanlık, İslam ve Musevilik) küçük bir kolu olduğunu biliyorsunuzdur. Bilirsiniz bu dinler tek tanrılı dinlerdir. Belki bu kelimenin içinde Rastafaryanizmin ortaya çıktığı zamanı, 1930'ların Jamaikasına ait yankıları duyuyorsunuzdur. Ya da belki de bu kelimede Etiyopya'nın 1930-

1974 yılları arasındaki imparatoru olan Rastafaryanizmin ruhani lideri Haile Selassie'nin yankılarını duyuyorsunuzdur.

Dahası bu kelimeyi duyduğunuzda onun özgün spiritüel anlamını da duyarsınız. Siz ve tanrınız arasındaki her şey *yolundadır*, dolayısıyla siz ve dünya arasındaki her şey de *yolundadır*. *İrie* olmak yüce ve huzurlu spiritüel bir yerde olmak demektir. Bu kelimedede aslında dinin kendisinin keşfini duyarsınız.

Belki de bunlara dair bir fikriniz yoktur.

Tanrı, ruh veya dille ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. Günümüzün günlük konuşma dilindeki sözlük anlamını biliyorsunuzdur. *İrie* olmak *işlerin yolunda olması* demektir.

Bazen bir kelimeyi sözlükte aradığınızda, bazı kullanımların eski olarak belirtildiğini görürsünüz. Natasha bunu hep merak etmiştir. Bir dil nasıl güvenilir olabilir? Bir kelime ilk başta farklı bir anlamda kullanılırken nasıl olur da sonraları bambaşka bir anlama bürünür. Çok fazla kullanıldığından ve fazla basitleştirildiğinden mi acaba? *İrie* kelimesinin Jamaika'da otelde kalan tüm turistlere öğretilmesi gibi. Ya da yanlış kullanılmasından ötürü mü? Natasha'nın babasının son zamanlarda bu kelimeyi yanlış anlamda kullanması gibi.

Sınır dışı edilme tebligatı gelmeden önce, babası Jamaika aksanıyla konuşmuyor veya Jamaika argosu kullanmıyordu. Ancak geri döneceklerini anladıkları andan itibaren yeni kelimeler kullanmaya başlamıştı.

Yurtdışı seyahati için yabancı deyimler öğrenmeye çalışan bir turist gibi davranıyordu. Mesela marketteki kasiyer çocuk her zamanki gibi, *Nasılsınız?* diye sorduğunda, *Her şey irie, adamım*, diye cevap veriyordu. Aynı soruyu soran postacıya da *irie* cevabını veriyordu. Kocaman gülümseyordu. Ellerini cebine sokup omuzlarını geri atıyor ve sanki dünya kendisine kabul edebileceğinden çok daha fazlasını sunmuş gibi davranıyordu. Hareketleri o kadar yapaydı ki Natasha bunu herkesin fark edeceğinden emindi ama kimse farkına varmıyordu. Aslında babası herkesin o an için iyi hissetmesini sağlıyordu, sanki şanslı onlara bulaşacakmış gibi.

Natasha kelimelerin daha çok ölçüm birimi gibi olması gerektiğine inanıyordu. Bir metre bir metredir. Kelimelerin anlamlarının değişmesine müsaade edilmemeliydi. Ayrıca anlamın değişmesine kim karar veriyordu ki? Ve bu kararı ne zaman veriyordu? Kelimelerin her iki anlamı da kapsadığı bir aralık var mıydı? Ya da kelimelerin hiçbir anlama gelmediği bir zaman?

Natasha, Amerika'yı terk etmek zorunda kalırsa Bev de dâhil tüm arkadaşlıklarının zamanla unutulacağını biliyordu. Tabii ki ilk başlarda herkesle iletişim halinde olmaya çalışacaktı, ancak hiçbir şey her gün birbirini görmek gibi olamazdı. İki çift olarak mezuniyet balosuna katılamayacaklardı. Saçma sapan mezuniyet resimleri olmayacaktı. Bunun yerine zaman geçecek ve mesafe her geçen gün biraz daha uzak gelecekti. Bev Amerika'da Amerikanvari şeyler yaparken, Natasha kendisini Jamaika'da, doğduğu ülkede bir yabancı gibi hissedecekti.

Arkadaşlarının onu unutması ne kadar zaman alacaktı? Peki Jamaika aksanını kapması ne kadar sürecekti? Amerika'da yaşadığını unutması ne kadar sürecekti?

Gelecekte bir gün, *irie* kelimesinin anlamı da değişecek ve eski kelimeler listesindeki yerini alacak. *Her şey irie mi?* diye soracak mükemmel Amerikan aksanıyla biri. *Her şey irie*, diye cevap vereceksiniz her şeyin yolunda olduğunu kastederek ama aslında o konu hakkında konuşmak istemeyerek. Muhtemelen tektanrılı dinleri, Rastafaryanizmi ya da Jamaika dilini bilmeyeceksiniz. Kelime tüm geçmişinden mahrum kalmış olacak.

daniel

*Genç Çocuk Ailenin Beklenti ve Hayal Kırıklığı
Girdabına Kapılır, Kurtarılmayı Beklemez*

Üstün başarılı dallama bir abiye sahip olmanın en iyi tarafı üzerimdeki baskıyı hafifletmesiydi. Charlie her zaman için iki evlattan iyi olanıydı. Ancak artık o kadar iyi olmadığı için bütün baskı benim üzerimdeydi.

Charlie okuldan uzaklaştırıldığından beri, evde en az 1.3 milyar kere maruz kaldığım baskıdan bir örnek:

Annem: Notların iyi, değil mi?

Ben: Hı hı.

Annem: Ya biyoloji notun?

Ben: Hı hı.

Annem: Peki ya matematik? Matematiği sevmezsin sen.

Ben: Matematiği sevmediğimi biliyorum.

Annem: Ama notların yine de iyi, değil mi?

Ben: B işte.

Annem: Neden A değil ki? *Aigo*.¹ Artık bunu ciddiye alma zamanın gelmedi mi sence?

Artık küçük bir çocuk değilsin.

Bugün Yale mezunu biriyle üniversiteye giriş görüşmem var. Yale ülkenin *İkinci En İyi Okulu* ama bir kez olsun inatla direndim ve ülkenin *En İyi Okulu* olan Harvard'a başvurmayı reddettim. Başka bir okulda daha Charlie'nin kardeşi olmak isteyeceğim son şeydi. Hem zaten Charlie'yi uzaklaştırdıklarına göre beni alırlar mıydı emin değilim.

Annemle mutfaktaydık. Görüşmem olduğu için annem jest olarak bana *mandu* (kore mantısı) yapıyordu. Ben de *mandu* hazır olana kadar bir yandan Cap'n Crunch (gelmiş geçmiş en güzel mısır gevreği) atıştırıyor, diğer yandan da not defterine bir şeyler karalıyordum. Bu aralar kalp kırıklığı üzerine bir şiir yazıyordum, hoş ezelden beri (aşağı yukarı) yazıyordum ya neyse. Aslında sorun bugüne kadar hiç kalp kırıklığı yaşamamış olmamdı, bu yüzden zorlanıyordum.

Mutfak masasının üzerinde şiir yazmak bir lükstü benim için. Babam burada olsaydı asla izin vermezdi. Şiir yazmama doğrudan bir şey söylemese de kesinlikle onaylamadığını biliyordum.

Yemeğimi yerken annem lafımı kesip her zaman yaptığımız konuşmaların bir benzerini yaptı. Ağzım mısır gevreğiyle doluyken söylediklerini arada *hı hı, hı hı* diyerek onaylıyordum. Her zamankinin aksine, "Artık küçük bir çocuk değilsin," demek yerine, "Abin gibi olma," dedi.

1 Ç. N. Korece. Hayda, nedense anlamında bir ifade.

Vurgulamak için özellikle Korece söylemişti. Artık Tanrının bir işi mi, Kader mi ya da Düpedüz Şanssızlık mı dersiniz bilmem ama tam o sırada Charlie mutfağa girdi. Donup kaldım.

Dışarıdan biri bizi izliyor olsaydı, muhtemelen her şeyin normal olduğunu düşünürdü. İki çocuğuna kahvaltı hazırlayan bir anne. Bir tarafta mısır gevreği (sütsüz) yiyen çocuk, diğer tarafta sahneye henüz giren diğer çocuk. Belli ki o da kahvaltıya oturacak.

Ancak olan bu değildi. Annem, Charlie dediklerini duydu diye çok utanmıştı, yüzü kızarmıştı. Kızarıklık pek belli olmasa da oradaydı. Charlie Kore yemeklerinden nefret ediyor ve ortaokuldan beri yemiyor olsa da ona da biraz *mandu* koymayı önerdi.

Charlie'ye gelince, o da sadece -mış gibi yapıyordu. Korece anlamıyormuş gibi. Annemin *mandu* teklifini duymamış gibi. Ben yokmuşum gibi.

Ellerini görene kadar ben bile kanmıştım. Fakat ellerini yumruk yapmıştı, bu tüm gerçeği çıplaklığıyla görmemi sağladı. Her şeyi duymuştu ve anlamıştı. Ona dangalak, çük kafalı ya da bok çuvalı diyebilirdi, bunlar bana onun gibi olmamayı söylemesinden daha iyi olurdu. Bütün hayatım boyunca bunun tersi olmuştu. Sürekli, *Niçin abin gibi olamıyorsun?* sözlerine maruz kalırdım. Bu Talihin Dönmesi durumunun ikimize de hayır getirdiği söylene-mezdi.

Charlie dolaptan bardak aldı ve çeşmeden su doldurdu. Çeşmeden su içmesi annemi gıcık etmek içindi. Her zamanki gibi annem, "Çeşmeden içme. Filtreli su iç,"

diyecek oldu ama vazgeçti. Charlie suyu üç yudumda içti ve bardağı yıkamadan tekrar dolaba koydu. Dolabın kapağını açık bıraktı.

O gittikten sonra, “*Omma*,¹ üstüne gitme,” dedim. *Ona* kızgındım ve *onun adına* kızgındım. Bizimkiler eleştirme konusunda oldukça acımasızdır. Bütün gün babamla aynı ortamda çalışmasının onun için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirdim. Bahse girerim babam müşterilere gülümseyip saç uzatma, çay çiçeği yağı ya da zarar görmüş saçların kimyasal olarak tedavi edilmesiyle ilgili sorulara yanıt verirken kaşla göz arasında onu paylıyordu. (Ailemin bir güzellik salonu var, siyahi saç bakım ürünleri satıyorlar. Dükkanın adı da Siyahi Saç Bakım Merkezi).

Annem *mandu*'nun pişip pişmediğini kontrol etmek için tencerenin kapağını kaldırdı. Gözlükleri buğulandı. Küçükken bu beni çok güldürürdü, hatta annem buğudan göremiyormuş gibi davranırdı. Şimdiyse sadece gözlüklerini çıkarıp temizlik beziyle sildi.

“Abine ne oldu böyle? Niçin başarısız oldu? Hiç başarısız olmazdı,” dedi.

Gözlüklerini çıkarınca daha genç ve daha alımlı görünüyordu. Annenizin alımlı olduğunu düşünmeniz tuhaf mı? Muhtemelen. Eminim Charlie bunu hiç düşünmemiştir. Bütün kız arkadaşları (altısı da) çok hoştu, etine dolgun, mavi gözlü, sarı saçlı, beyaz kızlardı.

Gerçi yalan söylemeyeyim. Agatha diye bir kız arkadaşı vardı, üniversiteye gitmeden önceki son kız arkadaşıydı. Onun gözleri yeşildi.

1 Ç. N. Korece. Anne.

Annem gözlüklerini geri taktı ve sanki ona verecek bir cevabım varmış gibi bekledi. Bir sonraki aşamada ne olacağını bilememekten nefret eder. Belirsizlik onun düşmanı adeta. Bunu Güney Kore’de yoksulluk içinde büyümesine bağlıyorum.

“Hiçbir zaman başarısız olmazdı. Bir şeyler olmuştur muhakkak.”

Annem öyle deyince daha da bir kızdım. Belki de Charlie’ye *hiçbir şey olmamıştı*. Belki derslerden hoşlanmadığı için başarısız olmuştu. Kim bilir belki de doktor olmak istemiyordu. Hatta belki ne istediğini bile bilmiyordu. Belki de sadece değişmişti.

Ancak bu ailede değişmeye izin yoktu. İlla ki doktor olmak zorundaydık, bundan kaçış yoktu.

“Siz çocuklar burada rahatlığa çok alıştınız. Amerika sizi yumuşattı.” Bunu her duyduğumda beynimde bir hücre geliştirdi, şimdiye dahi olmuşum.

“Anne biz zaten burada doğduk. Her zaman yumuşaktık.”

Dudağını büküp, “Bu arada görüşmen var. Hazır mısın?” dedi. Beni şöyle bir inceledi ve tabii ki açığımlı buldu. “Görüşmeye gitmeden gidip saçını kestir.” Zaten aylardır saçlarımı kestirmem için peşimde dolanıyordu. Ne tamam dedim ne olmaz dedim, öylece lafı geveledim. Önüme bir tabak *mandu* koydu, sessizce yemeğimi yedim.

Çok önemli görüşmem sayesinde, sevgili ailem okuldan izin almama müsaade etmişti. Saat daha sabahın 8’iydi ve evde kalıp bu konuşmaları çekecek halim

yoktu. Evden kaçmadan önce elime içinde makbuzların olduğu bir para kesesi tutuşturdu ve babama götürmemi söyledi.

“Appa’ unutmuş. Bunları ona götür.” Eminim dükkâna gitmeden önce Charlie’ye verecekti ama mutfakta yaşanan olaydan dolayı unutmuştu.

Para kesesini ve not defterimi aldım, giyinmek üzere üst kata çıktım. Odam uzunca bir koridorun sonundaydı. Charlie’nin ve bizimkilerin odasının önünden geçtim, Charlie’nin odasının kapısı her zamanki gibi kapalıydı. Annem kapılarının arkasına henüz açılmamış, üzeri boş birkaç tuval dayamıştı. Bugün dükkâna gitmiyordu, izin günüydü. Eminim tüm gününü resim yaparak geçirecekti. Son zamanlarda hamamböcekleri, sinekler ve böcekler üzerinde çalışıyordu. Ona Büyük Böcek Döneminde olduğunu söyleyerek takılıyordum. Bu, birkaç ay önceki Soyut Orkide Döneminden daha iyiydi.

Onun yeni bir şey çizip çizmediğini görmek için stüdyo olarak kullandığı boş odaya hızlıca göz attım. Beklediğim gibi, devasa bir böcek çizmişti. Tuval özellikle büyük değildi, ancak böcek bütün alanı kaplamıştı. Annemin tabloları genellikle canlı renkte ve güzel olur, ancak karmaşık ve neredeyse anatomik sayılacak böcek çizimlerine uyguladığı bir şey tüm renklerin olduğundan daha güzel görünmesini sağlıyordu. Bu resimde sedef görünümlü, koyu yeşil, mavi ve siyah renkler göze çarpıyordu. Kabuk kısmı su üzerine dökülmüş yağ gibi parıl parıl parıldıyordu.

Üç yıl önceki doğumgününde babam ona sürpriz yapıp dükkâna yarı zamanlı bir çalışan almıştı, böylece annem her gün dükkâna gitmek zorunda kalmayacaktı. Ayrıca bir de yağlı boya takımı ve tuval almıştı. Daha önce annemi bir hediye için böyle ağlarken görmemiştim. İşte o günden beri resim yapıyor.

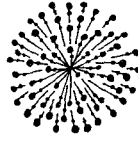
Odama girerken Kore'den ayrılmasaydı annemin hayatı nasıl olurdu diye neredeyse on bininci kez düşündüm. Ya babamla hiç tanışmasaydı? Charlie ve beni doğurmasaydı? Acaba şu an bir ressam mı olacaktı?

Özel yapım gri takım elbisemi giydim ve kırmızı kravatımı taktım. Alışveriş yaparken kravatım için annem, “Çok parlak,” demişti.

Belli ki renkli olmasına müsaade edilen tek şey tablolarıydı. Kırmızı renk özgüvenli görünmemi sağlıyor diyerek ikna etmiştim. Aynada kendime bakınca takım elbisenin beni özgüvenli ve zarif (evet, zarif) gösterdiğini düşünmeden edemedim. Bunu gerçekten umurumda olan bir şey için değil de yalnızca görüşme için giyiyor olmam gerçekten acıydı. Telefonumdan hava durumunu kontrol ettim ve üzerine mont almamaya karar verdim. En yüksek sıcaklık 19 dereceyi gösteriyordu, mükemmel bir bahar havasıydı.

Bugün Charlie'ye karşı tavrını beğenmesem de annemi öptüm, saçımı kestireceğime söz verip evden çıktım. Öğleden sonra *Doktor* Daniel Jae Ho Bae için kalkacak trene binecektim, ancak o zamana kadar tüm gün benimdi. Canımın istediği her şeyi yapacaktım. Bob Dylan'ın lanet olası şarkısındaymış gibi davranacak ve rüzgâr nereye götü-

rürse oraya gidecektim. Geleceğim çok parlakmış ve her şey olabilirmiş gibi davranacaktım.

natasha

Her işte bir hayır vardır. İnsanlar hep böyle söyler. Annem de sıkça, “Hayatta her şeyin bir sebebi var, Tasha,” der. Genellikle bir şeyler kötü gittiğinde kullanır insanlar bu cümleyi, *çok* kötü gittiğinde değil. Ölümle sonuçlanmayan bir trafik kazası için misal. Ya da kırılabilcekken burkulan bir ayak bileği için.

Şaşırtıcıdır ki annem henüz sınır dışı edilmemizle ilgili bunu söylemedi. Bu berbat şeyde nasıl bir hayır olabilirdi ki zaten? Bu olanlar kendisinin suçu olmasına rağmen babam, “Tanrının bir bildiği vardır elbet,” dedi.

Ona her şeyi Tanrıya bırakmaması gerektiğini ve umut olmadığı halde umut etmenin bir hayat stratejisi olmadığını söylemek istiyordum, ancak bu onunla konuşmam anlamına geliyordu ve ben onunla konuşmak istemiyordum.

İnsanlar bu gibi şeylerin hayatı anlamlı kıldığını söyler. Gizliden gizliye, neredeyse herkes tüm kalbiyle her şeyin bir anlamı, bir *amacı* olduğuna inanır. İlahi adalet. İyi şeyler iyi insanların başına gelir. Kötü şeyler kötü insanların başına gelir.

Hiç kimse hayatın tesadüften ibaret olduğuna inanmak istemez. Babam bu kötümserliğimin nereden kaynaklandığını bilmediğini söylüyor, aslında ben kötümser değilim. Yalnızca gerçekçiyim. Hayatı olduğu gibi görmek, olmasını istediğimiz gibi görmekten daha iyidir. Her şey bir sebepten ötürü olmaz. Sadece oluverirler işte.

Ancak tabii ki gözle görünür birkaç gerçek var: Şayet randevuma geç kalmasaydım Lester Barnes'la tanışamayacaktım. Ve Bay Barnes bana *irie* kelimesini söylemeseydi, bu kadar sinirlenmeyecektim. Ve bu kadar sinirlenmeseydim, şu an elimde "iş bitirici" bir avukat olarak bilinen birinin ismi olamayacaktı.

Güvenliği geçip binadan çıktım. Sebepsiz yere ve benden beklenmeyecek şekilde güvenlik görevlisi Irene'e teşekkür etmek istedim ama birkaç adım uzağımdaydı ve başka birinin eşyalarını karıştırmakla meşguldü.

Mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. O an Kaliforniya'da sabah saat 5:30'du ama yine de Bev soru yağmuruna tutmuştu beni. Bir an onu bu son gelişmeden haberdar etmeliyim diye düşündüm ama sonra vazgeçtim, hem zaten bunun gerçekten bir gelişme olduğu söylenemezdi.

Henüz bir gelişme yok, diye mesaj attım. Bencilce olacak ama yine de Bev'in o an yanımda olmasını istedim. Daha

doğrusu keşke ben onun yanında olsaydım, keşke sıradan bir mezun gibi onunla okulları geziyor olsaydım, dedim.

Elimdeki nota baktım. Jeremy Fitzgerald yazıyordu. Bay Barnes onun telefonundan arayıp randevu almama izin vermedi.

Bay Barnes bana kapıyı göstermeden önce, “Uzak bir ihtimal ama yine de bu avukatla görüşebilirsin,” dedi.

İç ses: Uzak ihtimalleri çok dikkate almamalısınız. Olasılıkları değerlendirmeli ve makul olanı tercih etmelisiniz. Ancak uzak ihtimal elinizdeki tek ihtimalse yapabileceğiniz tek şey bu ihtimali değerlendirmektir.

irene

Belirsiz Bir Hikâye

Öğle arasında, Irene Nirvana'nın albümünü indirdi ve art arda tam üç kez dinledi. Kurt Cobain'in sesinde Natasha'nın hissettiği şeyleri hissetmişti, mükemmel ve güzel bir ısırap. Yalnızlıktan sesi o kadar tiz çıkıyordu ki sanki kırılacak gibiydi. Irene kırılma daha iyi olur diye geçirdi içinden, isteyip de sahip olamadan yaşamaktan daha iyiydi.

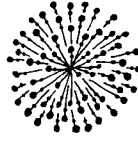
Kurt Cobain'in sesini her şeyin her zaman karanlık olduğu yere kadar takip etti. İnternette inceleyip Cobain'in hayatının sonunun güzel bitmediğini keşfetti.

Ve bir plan yaptı. Bugün hayatının son günü olacaktı.

Bugün kendini öldürmeyi ve sonsuza kadar yok olmayı planlıyordu. Nihayet Cobain'in şarkı sözlerinde bulmuştu son sözlerini. Hiç kimseye ithafen bir intihar notu yazdı: "Ah peki. Herneyse. Boşver."¹

---

¹ Ç. N. Oh well. Whatever. Nevermind.

natasha

Kâğıttaki telefon numarasını tuşlamadan önce binadan çıkmama sadece iki adım kalmıştı. “Bugün için en yakın saate randevu alabilir miyim, lütfen?”

Telefondaki kadının sesi sanki bir inşaatın ortasında daymış gibi geliyordu. Arka planda matkap sesini ve gürültüleri duyabiliyordum. İsmimi iki kez tekrarlamak zorunda kaldım.

Kadın, “Konu nedir?” diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. Kayıt dışı bir göçmenseniz sır tutma konusunda oldukça başarılı oluyorsunuz. Bu sınır dışı edilme macerası başlamadan önce, sır tutma konusunda pek de başarılı sayılmasa da kayıt dışı göçmen olduğumuzu bir tek Bev’e söylemiştim.

Ağızından çıkan şeylerin kontrolü kendi elinde değilmiş gibi, “Ağızımdan kaçırverdi,” derdi.

Yine de bu sırrın ne kadar önemli olduğunu o bile biliyordu.

Telefondaki kadın yeniden, “Pardon hanımefendi, konuyu söyler misiniz?” dedi.

Telefonu kulağıma daha da yaklaştırdım. Dünya etrafında bir film şeridi gibi hızlıca akıyordu. İnsanlar merdivenlerden düzensiz adımlarla üç kat hızlı inip çıkıyordu. Bulutlar üstümüzden hızla geçiyordu. Güneş gökyüzünde pozisyon değiştiriyordu.

“Kayıt dışı göçmenim,” diye yanıtladım. Kalbim uzun süredir uzunca bir mesafeyi koşuyormuşçasına çarpıyordu.

“Daha fazlasını bilmem gerekiyor.”

Dolayısıyla döküldüm. Jamaikalıyım. Ailem ben sekiz yaşındayken ülkeye yasadışı olarak giriş yapmış. O zamandan beri burada yaşıyoruz. Babam alkollü araç kullanmaktan yakalandı. Sınır dışı ediliyoruz. Lester Barnes, Avukat Fitzgerald’ın yardımcı olabileceğini söyledi.

Saat 11’e randevu ayarladık.

“Yardımcı olacağım başka bir şey var mı?” diye sordu. “Hayır. Teşekkürler, bu yeterli,” diye cevapladım.

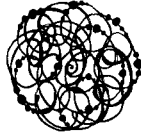
Avukatın ofisi bulunduğum yerden uzaktaydı, Times Meydanına yakındı. Saate baktım, 8:35’i gösteriyordu. Hafif bir rüzgâr esiyordu, eteğim havalanıyor, saçlarım dans ediyordu. Kasımın ortası olmasına rağmen hava şaşırtıcı derecede sakindi. Belki de deri ceketimi yanıma almalıydım. Kışın çok soğuk geçmemesini diledim, kışın buralarda olamayacağımı hatırladım sonra. Eğer bir şehre kar yağarsa ve etrafta bunu hissedecek kimse olmasa yine de soğuk olur muydu?

Evet. Bu soruya verilecek tek cevap evetti.

Ceketimi elime aldım. Geleceğimin planladığım gibi olmayacak olmasına hâlâ inanamıyordum.

İki buçuk saatim vardı. Okulum buradan on beş dakika yürüme mesafesindeydi. Bir an oraya gidip son bir kez okuluma bakmayı düşündüm. Bilime önem veren iyi bir liseydi, oraya girebilmek için çok çalışmıştım. Bugünden sonra okulumu artık göremeyeceğime inanmak istemiyordum. Sonunda okulun oraya gitmemeye karar verdim. Çok fazla insana rastlayacaktım ve, “Bugün neden okula gelmedin?” gibi cevap vermek istemediğim birçok soruya maruz kalacaktım.

Bunun yerine yaklaşık beş kilometre uzaklıktaki avukatın ofisine kadar yürümeye karar verdim. Hem en sevdiğim vinil plak mağazası da yolumun üzerindeydi. Kulaklıklarımı taktım ve *Temple of the Dog* grubunun albümünü dinlemeye koyuldum. 1990’ların grunge rock türünde, öfke ve yüksek ses gitarla dolu bir gün olacaktı. Chris Cornell’in sesi yükseliyor ve tüm dertlerimi alıp götürüyordu.

samuel kingsley

Bir Pişmanlık Hikâyesi, Bölüm 1

Natasha'nın babası Samuel Amerika'ya taşındıktan iki yıl sonra ailesini yanına aldı. Plan Samuel'in ilk önce gelmesi ve Broadway aktörü olup hayatını kurmasıydı. Karısını ve çocuğunu düşünmek zorunda kalmadan bu plana odaklanmak daha kolay olacaktı. Böylelikle onlar olmadan her an seçmelere katılabilecekti. New York'taki oyuncu camiasıyla bağlantılar kurmakta özgür olacaktı. Aslında tüm bunların bir yılda gerçekleşeceğini düşünüyordu fakat bir yıl iki yıl olmuştu. Üç de olurdu ama Natasha'nın annesinin artık bekleyecek ve dayanacak gücü kalmamıştı.

O zamanlar Natasha daha altı yaşındaydı, yine de Amerika'yla yapılan telefon görüşmelerini hatırlıyordu. Annesi telefon numaralarını çevirirken bile hep yanındaydı. Görüşmeler ilk başta iyiydi. O zamanlar babası, babası gibiydi. Sesi mutlu geliyordu.

Yaklaşık bir yıl sonra artık sesi değişmişti. Birazcık komik yeni bir aksana sahipti, kendi lehçesinden daha kıvrak ve biraz daha genizden gelen bir aksan. Artık sesi daha az mutlu geliyordu. Konuşmalarını dinlediğini hatırlıyordu. Babasının sesini duyamıyordu, gerçi gerek de yoktu.

“Daha ne kadar seni bekleyeceğimizi sanıyorsun?”

“Ama, Samuel? Biz artık seninle aile değil, sen orada biz burada, hı.”

“Kızınla konuş, adamım.”

Sonra bir gün temelli olarak Jamaika’dan ayrıldılar. Natasha arkadaşları ve akrabalarıyla vedalaştı, onları yeniden göreceğini sanıyordu, en azından yılbaşı tatillerinde göreceğini düşünüyordu. Kayıt dışı göçmen olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu henüz. Nasıl bir daha eve dönemeyeceğini. Nasıl kendi ülkesini artık kendi yuvası gibi hissetmeyeceğini ve Jamaika’yı yalnızca bir yerlerde okuduğu yabancı bir ülke olarak göreceğini. Jamaika’dan ayrıldıkları gün, uçağa bindiğini hatırlıyordu, uçağın bulutların içinden nasıl geçebildiğini merak etmişti, daha sonra bulutların hiç de pamuk yumağına benzemediğini fark etmişti. Babasının kendisini hatırlayıp hatırlamayacağını merak etmişti ve kendisini sevip sevmediğini. Çok uzun bir süre geçmişti.

Ancak babası onu hatırlamıştı ve kızını hâlâ seviyordu. Havaalanında onlara sıkıca sarılmıştı.

“Aman Tanrım, ben özledim ikinizi, biliyorsunuz,” demişti. Daha da sıkı sarılmıştı. Aynı görünüyordu. O an sesi bile aynıydı, lehçesi eskisi gibiydi. Ama farklı kokuyordu, Amerikan sabunu, Amerikan kıyafetleri ve

Amerikan yemeği gibi kokuyordu. Natasha bunlara aldır-mıyordu, babasını gördüğü için çok mutluydu. O an her şeye alışabilirdi.

Samuel iki yıldır Amerika'da tek başınaydı. Annesinin eski bir aile dostunun yanında yaşıyordu. Bir işe ihtiyacı yoktu, küçük masrafları için birikimlerini harcıyordu.

Herkes Amerika'ya gelince işler değişti. Wall Street'teki binaların birinde güvenlik görevlisi olarak işe başladı. Brooklyn'in Flatbush bölgesinde bir oda bir salon ev tutmuştu.

"Bu işi yapabilir ben," dedi Patricia'ya. Gündüz seçme-lere katılabilsin diye gece vardiyasını seçmişti.

Fakat gün içerisinde çok yorgun oluyordu.

Kendine uygun bir rol de bulamamıştı ve onca çabasına rağmen aksanından kurtulamamıştı. Her ne kadar Patricia ve Natasha'ya "doğru" Amerikan telaffuzunu öğretmeye çalışsa da Patricia ve Natasha kendisiyle hep Jamaika aksa-nını kullanarak konuşuyorlardı. Bu da pek işine yaramı-yordu.

Reddedilme hiç de kolay bir şey değildi. Aktör olmak için vurdumduymaz olmanız gerekir ama Samuel yete-rince vurdumduymaz değildi. Reddedilme zımpara kâğıdı gibiydi. Reddedildikçe zımparalandı ve solup gitti. Bir müddet sonra, artık hangisinin daha uzun süre dayanaca-ğından emin değildi: Hayallerinin mi kendisinin mi?

daniel

*Kaderine Boyun Eğen Delikanlı Çocukluğunun
Sonuna Giden Westbound 7 Trenine Biner*

Tamam, birazcık dramatik olabilirim ama hissettiğim şey buydu. Bu Kahrolası Sihirli Tren beni hızlıca çocukluğumdan (neşe, doğallık, eğlence) uzaklaştırıyor ve yetişkinliğe (ıstırap, öngörülebilirlik, kesinlikle eğlence yok) götürüyordu. Bu trenden indiğimde, bir planım ve zevkli, bakımlı (yani kısa) bir saçım olacaktı. Artık şiir okuyamayacaktım (veya yazamayacaktım), yalnızca Çok Önemli İnsanların biyografilerini okuyacaktım. Göç, Katolik Kilisesinin seküler toplumda artan rolü, profesyonel futbol takımları gibi ciddi meseleler hakkında Bakış Açısına sahip olacaktım.

Tren durdu ve insanların yarısından fazlası inip gözden kayboldu. En sevdiğim yere doğru ilerledim, kondüktör

odasının hemen yanındaki iki kişilik koltuklara doğru. Sere serpe yayıldım ve her iki koltuğu kapladım.

Evet, pek uygun bir davranış olduğu söylenemez belki ama bunu yapmamın iyi bir sebebi vardı. Bir gün gecenin ikisinde bomboş bir trene binmiştim ve boynuna koca bir yılan dolanmış adamın teki (aşağı yukarı) milyon tane boş koltuk olmasına rağmen gelip benim yanıma oturmuştu.

Ceketimin iç cebinden not defterimi çıkardım. Berberimin olduğu Manhattan Otuz Dördüncü Caddeye yaklaşık bir saat vardı ve bu şiir kendi kendine yazılmayacaktı. Elli dakika sonra (ve oldukça kötü yazılan üç dizeden sonra), ineceğim durağa yalnızca iki durak kalmıştı. Kahrolası Sihirli Trenin kapıları kapandı. Tren tünele girdi ve beş on metre gitti gitmedi gıcırdayarak yavaş yavaş durdu. Işıklar gitti geldi, hep yaptıkları şeydi zaten. Beş dakika öylece oturduk, daha sonra kondüktör iletişime geçmenin iyi olacağına karar verdi. Trenin kısa bir süre içerisinde yeniden hareket edeceğini falan söylemesini bekliyordum ama adamın söylediği şey tam olarak şuydu:

“BAyanlar ve BAYlar. Düne kadar ben de sizin gibiydim. Tıpkı sizin gibi HİÇbir yere giden bir trendeydim.”

Vay anasını. Tuhaf insanlar genellikle *trende* yolculuk edenlerdir, treni *kullananlar* değil. Trendeki diğer insanlar birden dikleştiler, kafalarındaki düşünce baloncuklarında *Bu da neyin nesi şimdi?* yazıyordu adeta.

“Fakat bana bir şeyler OLDU. Dini bir DENEyim yaşadım.”

Adamın nereli olduğundan emin değildim. (Çılgınlar Şehri, nüfus 1 mi acaba?) Dinini yaymaya çalışırken sanki sürekli gülümsüyormuş gibi kelimelerin ve cümlelerin ilk hecesini bastırarak söylüyor, vurguluyordu.

“Tanrı CENNETten geldi ve beni kurtardı.” Bu sözünün ardından kimisi inanamayarak alnına vurdu, kimisi de gözlerini yuvarladı.

“TANrı sizi de kurtaracak ama önce onu tüm KALBİ-nizle KABul etmelisiniz. Son DURAğa varmadan TANrıya sığının.”

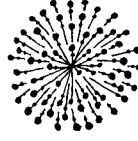
Artık sıkılmaya başlamıştım, kelime oyunları gerçekten berbattı. Takım elbiseli bir adam küfrederek kondüktöre çenesini kapatmasını ve treni sürmesini söyledi. Annenin biri küçük kızının kulaklarını kapayarak adama, “Bu şekilde konuşmanın bir anlamı yok,” dedi. 7 numaralı trende hepimiz *Sineklerin Tanrısı* olabilirdik.

Kondüktörümüz/misyonerimiz sessizliğe büründü, karanlıkta biraz daha oturduk ve ardından tren yeniden hareket etti. Times Meydanı durağına geldik ancak kapılar hemen açılmadı. Hoparlörler yeniden cazırdadı.

“BAYanlar ve BAYlar, trenimiz şu an SERvis dışıdır. Kendinize bir iyilik yapın ve buradan Çıkın. Eğer Tanrıyı ararsanız bulacaksınız, unutmayın.”

Hepimiz trenden indik, öfkeyle rahatlık arasında bir yerlerdeydik.

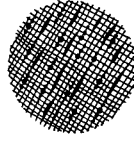
Herkesin gitmesi gereken bir yeri vardı. Tanrıyı bulmak programımızda yoktu.

natasha

İnsanlar mantıklı düşünen canlılar değildir. Mantık yerine duygularımızla yönetiliyoruz. Eğer tam tersi olsaydı, emin olun dünya daha mutlu bir yer olurdu. Misal, tek bir telefon görüşmesiyle bir mucizenin gerçekleşmesini bekliyorum.

Oysa Tanrıya bile inanmıyorum.

kondüktör

Bir Misyonerlik Hikâyesi

Boşanmak onun için hiç de kolay olmamıştı. Bir gün karısı artık onu sevmediğini söylemişti. Nedenini bilmiyordu. Artık birlikte olmak istemiyordu. Birlikte olmak istediği başka kimse de yoktu. Bir zamanlar hissettiği aşk yok olmuştu.

Boşanmasının üzerinden geçen dört yıl içerisinde, kondüktörün inançsız biri olduğunu söylemek mümkündü. Tanrının huzurunda ve herkesin önünde ettikleri yemini hatırlıyordu. Sizi sonsuza dek sevmek için yaratılmış bir insan aniden sizi sevmeyi bırakırsa geriye inanacak ne kalırdı ki?

Nereden kalktığı ve nereye gittiği önemli olmaksızın şehirden şehre, evden eve, işten işe sürüklenip durdu, onu dünyaya bağlayan hiçbir şey yoktu. Uyumakta zorluk çekiyordu. Uyumasını sağlayan tek şey geç saatlere kadar

sesi tamamen kapalı şekilde televizyon izlemektir. Art arda gelen görüntüler zihnini yatıştırıyor ve böylelikle uyumasını sağlıyordu.

Bir gece yine aynı ritüeli gerçekleştirirken, daha önce hiç görmediği bir programa denk geldi. Adamın biri büyük bir kalabalığın önünde konuşmacı kürsüsünde duruyordu. Arkasında kocaman bir ekran vardı, ekrana adamın yüzü yansıtılmıştı. Adam ağlıyordu. Kamera kendinden geçen seyircileri göstermek için sağa sola çevriliyordu. Bazı seyirciler de ağlıyordu ama üzüntüden ağlamadıkları belliydi.

O gece kondüktör uyuyamadı. TV'nin sesini açtı ve bütün gece izledi.

Ertesi gün araştırmalar yaptı ve Evanjelik Hristiyanlıkla karşılaştı. Bu onu ihtiyacı olduğunu bilmediği bir yolculuğa çıkardı. Bir Evanjelik Hristiyan olmanın dört temel aşaması olduğunu öğrendi. İlki, yeniden doğmalısınız. Yeniden, baştan, günahsız olarak doğma ve dolayısıyla sevmeye ve kurtarılmaya layık olma fikri kondüktörün hoşuna gitmişti. İkinci ve üçüncü aşamada, tamamıyla İncil'e ve Hz. İsa'nın hepimizin günahları bağışlansın diye öldüğüne inanmalısınız. Son olarak ise, İncil'deki hakikatleri paylaşma ve yayma konusunda aktif olmalısınız.

Kondüktörün hoparlörlerden duyuru yapmasının sebebi buydu. Yeni bulduğu bu mutluluğu insanlarla paylaşmadan edemezdi. Evet, bu bir mutluluktur. İnancın kesin olmasında safi bir mutluluk vardı. Hayatınızın bir amacı ve anlamı olduğunun kesin olmasında. Dünyevi hayatınız zor olsa da gelecekte sizin için daha iyi bir yer olduğunun ve Tanrının sizi oraya ulaştırmak için bir planının olduğunun

kesin olmasında. Dolayısıyla, kondüktörün başına gelen her şeyin (kötü şeylerin bile) bir sebebinin olduğunun kesin olmasında.

daniel

Evrenin Çocukluğumun Son Gününde hayatıma hükmetmesine izin verdiğimden, beni Otuz Dördüncü Caddeye götürmesi için başka bir tren beklemeye zahmet etmedim. Kondüktör gidip Tanrıyı bulmamızı söylemişti. Belki de Tanrı tam burada, Times Meydanında bulunmayı bekliyordu (Tanrı, erkek miydi, kadın mı? Gerçi kimi kandırıyoruz? Tanrı kesinlikle bir erkekti. Aksi takdirde savaşlar, salgın hastalıklar ve sabah ereksiyonu nasıl açıklanabilir ki?) Caddeye çıkar çıkmaz, Times Meydanının bir nevi cehennem olduğunu hatırladım. (Yanıp sönen neon tabelalarla dolu bu harareti kuyu yedi ölümcül günahın tamamımın reklamını yapıyordu adeta.) Tanrı asla burada takılmazdı.

Berberime gitmek üzere Yedinci Bulvara doğru yürümeye koyuldum, İlahi İşaret için gözlerimi dört açtım.

Otuz Yedinci Cadde üzerinde bir kilise dikkatimi çekti. Merdivenlerini tırmanıp kapıya kadar çıktım ancak kilitliydi. Tanrı uyuyor olmalıydı. Sağa sola baktım ama hâlâ bir işaret yoktu. Hemen göze çarpmayan bir şeyi arıyordum, o sırada elindeki suyu şaraba dönüştüren ve Efendimiz ve Kurtarıcımız Hz. İsa olduğunu iddia eden bir tabela tutan uzun saçlı bir adamın yanından geçtim.

Takım elbisenin canı cehenneme deyip basamaklara oturdum. Caddenin karşısında, insanlar durduğu yerde hafifçe sallanan bir genç kızın sağından solundan ilerliyordu. Kocaman, kıvrıcık Afro saçları olan ve bir o kadar kocaman pembe kulaklık takan siyahı bir kızdı. Kulaklıkları sesin dışarı çıkmasını (tabii ki dünyanın geri kalanının da içeri girmesini) engellemek için kocaman kulaklık minderleri olan cinstendi. Kızın gözleri kapalıydı ve bir eli kalbinin üzerindeydi. Çok mutlu görünüyordu.

Tüm bunlar yaklaşık beş saniye sürdü, kız gözlerini açtı. Etrafına baktı, utanmış gibi sırtını kamburlaştırdı ve hızla uzaklaştı. Dinlediği müzik kızın New York'ta kaldırımın ortasında kendini kaybetmesine sebep olacak kadar harika olmalıydı. Benim böyle hissetmemi sağlayan tek şey şiir yazmaktı ve bu duygu hiçbir zaman yok olmazdı.

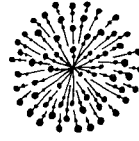
Ailemin benim için istediği hayatı istemek için gerçekten her şeyi verebilirdim. Doktor olmak isteseydim hayat daha kolay olacaktı aslında. Doktor olmak tutkulu olmanızı *gerektiren* şeylerden biri gibi görünüyordu. Hayat kurtarmak falan yüzünden. Ancak benim hissettiğim *eh işte* bir tutkuydu.

Kız uzaklaşırken onu izledim. Sırt çantasını tek omzuna attı ve deri ceketinin üzerinde kocaman beyaz harflerle DEUS EX MACHINA yazdığını gördüm. *Makineden Tanrı.*¹ Kondüktörün sesi kulaklarımda çınladı ve bunun bir işaret olup olmadığını düşündüm. Genel olarak kafayı birine takıp o kişiyi takip eden bir sapık değildim ve kızı tam anlamıyla takip ediyor da sayılmazdım. Ürkütmeden, yarım bina mesafesi uzaklığında arkasından gidiyordum.

Şans Kapıyı Çalınca adlı bir müzik mağazasına girdi. Dalga geçmiyorum. Artık emindim: Bu kesinlikle İlahi İşaretti ve rüzgâr nereye eserse oraya gitmek konusunda ciddiydim. Beni nereye götüreceğini bilmek istiyordum.

---

1 Ç. N. Eski Yunan trajedilerinde iyice dallanıp budaklanan ve kontrolden çıkan oyunu sonuca bağlamak için Tanrıdan yardım istenir. Tanrıyı oynayan aktör bir makine yardımıyla gökten sahneye iner ve sorunu çözer.

natasha

Kaldırımdaki kaçık hallerimi kimsenin görmediğini umut ederek müzik mağazasına daldım. Sadece müziğimin tadını çıkarıyordum. Chris Cornell'in *Hunger Strike* şarkısı her seferinde beni benden alıyordu. Nakarat kısmını sanki daima açmışçasına söylüyordu.

Mağaza loştu, içerisi her zamanki gibi toz ve limon esanslı oda spreyi kokuyordu. Son geldiğim zamana göre yerleşim planı birazcık değişmişti. Eskiden plaklar onlu yıllara göre yerleştirilirdi ancak şu an müzik türüne göre düzenlenmişti. Her bölüme kendi türünü gösteren bir afiş asılmıştı: *Nevermind*-Nirvana-grunge rock. *Blue Lines*-Massive Attack-trip hop. *Straight Outta Compton*-N.W.A-rap.

Bütün günümü burada geçirebilirdim. Bugün BUGÜN olmasaydı, tüm gün burada olurum zaten. Ancak şu an ne vaktim ne de param var.

Trip hop bölümüne doğru ilerledim, arka tarafta, pop diva bölümünde bir çift öpüşüp koklaşıyordu. Madonna'nın *Like a Virgin* albümünün yanı başında dudak dudağaydılar. Yüzlerini tam olarak göremiyordum ama çocuğu yakından tanıyordum. Eski erkek arkadaşım Rob'du bu. Oynaştığı kız da Kelly'ydi, beni aldattığı kız.

Karşılaşacağım onca insan varken, bunca aksiliğin üstüne, yetmezmiş gibi bir de bunlarla karşılaşıyordum. Hem niçin okulda değillerdi? Ayrıca Rob buranın benim mekânım olduğunu biliyordu. Müzikten hoşlanmazdı bile. Annemin sesi kulaklarımdaydı: *Her şeyin bir sebebi var, Tasha*. Bu söze inanmıyorum ama yine de bugünün bu kadar kötü gitmesinin mantıklı bir açıklaması olsa gerek. Keşke Bev yanımda olsaydı. Yanımda olsaydı buraya uğramayacaktık belki de. Buradan pek haz etmez kendisi, buranın çok eski ve sıkıcı olduğunu düşünüyor. O olsa şimdi muhtemelen Times Meydanında turistleri gözlemleyip kıyafetlerinden nereli olduklarını tahmin ediyor olurduk. Mesela Almanlar hava nasıl olursa olsun şort giyerler.

Rob ve Kelly'nin birbirilerinin suratını yemeye çalışmalarını izlemek yeteri kadar iğrenç değilmiş gibi bir de kızın çaktırmadan elini uzatıp raftan bir albüm aldığına ve hırsızlık için ideal olan bol ceketine koyduğuna şahit oldum.

Yok. Artık.

Bunları göreceğime gözlerimin kör olmasını tercih ederdim ama ne yazık ki görüyordum. Gördüklerime gerçekten inanmıyordum. Birkaç saniye daha yiyiştiler ve ardından kız yeniden elini rafa uzattı.

“Tanrım, gerçekten iğrençler. Neden bu kadar iğrençler ki?” Kelimeler ağzımdan öylece çıkıvermişti. Huyum batsın, ben de annem gibi sesli düşünüyordum.

Arkamdan bir ses şüpheli bir edayla, “Albümü çalacak değil mi?” diye sordu. Arkama dönüp kiminle konuştuğumu anlamak için hızlıca bir bakış fırlattım. Gri takım elbise giymiş ve komik bir şekilde parlak kırmızı bir kravat takmış Asyalı bir çocuktü.

Rob’la Kelly’ye bakmak için yeniden arkama döndüm. “Burada çalışan birileri yok mu? Olanları göremiyorlar mı?” diye sordum, çocuktan çok kendime sorar gibiydim.

“Bir şey söylemeyecek miyiz?”

“Onlara mı?” diye sordum, küçük hırsızları göstererek.

“Çalışanlara belki de.”

Çocuğa bakmadan başımı hayır anlamında salladım ve, “Onları tanıyorum,” dedim.

“Yankesici Kız senin arkadaşın mı?” Suçlayıcı bir ses tonuyla sormuştu.

“Erkek arkadaşımın kız arkadaşı.”

Kırmızı Kravat dikkatini bana vermişti, söylediklerim soygunu gölgede bırakmıştı. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Yani eski erkek arkadaşım. Beni o kızla aldattı.” Rob’u görmek beni tahmin ettiğimden daha fazla şaşırtmıştı. Bir yabancıyla bu bilgiyi paylaşmamın tek açıklaması bu olabildi.

Kırmızı Kravat’ın dikkati tekrar hırsızlara kaymıştı. “Mükemmel eşleşme, bir aldatan ve bir hırsız.”

Yarım ağız gülümsedim.

“Birine söylemeliyiz,” dedi.

Kafamı sallayarak, “Asla, olmaz. Sen söyle,” dedim.

“Hadi ama, birlikten kuvvet doğar,” diye yanıtladı.

“Ben söylersem onları kıskanıyor ve onlarla uğraşı-yormuş gibi görünürüm.”

“Kıskanıyor musun ki?”

Bir bakış fırlattım. Suratı sempatik görünüyordu.

“Bu biraz kişisel bir soru olmadı mı, Kırmızı Kravat?”

Omzunu silkti.

“Yalnızca muhabbet ediyorduk canım.”

“Hayır,” diyerek yeniden hırsızları izlemeye koyuldum. Rob benim onları izlediğimi hissetmiş olmalıydı, bakışla-rımı kaçıramadan göz göze geldik.

“Eyvah, şimdi yandık işte,” diye sessizce söylendim.

Rob suratında patenti kendinde olan o aptal yarım gülümsemesiyle el salladı. Az kalsın el hareketi çekecektim. Nasıl olmuştu da sekiz ay dört gün boyunca onunla çıkmıştım? Nasıl olmuştu da bu suç ortağının elimi tutma-sına ve beni öpmesine izin vermiştim?

Kırmızı Kravata bakarak, “Buraya mı geliyor?” diye sordum.

“Hı hı.”

“Belki de filmlerdeki ajanların yaptığı gibi öpüşmeliyiz ya da başka bir şey yapmalıyız.”

Kırmızı Kravat kızardı.

“Sadece espri yapıyordum,” dedim gülerек.

Bir şey söylemedi, daha da kızardı. Yüzündeki renk değişimlerini izliyordum.

Kırmızı Kravat yanıt vermek için kendini toparlaya-madan Rob dibimizde bitti.

“Selam,” dedi. Sesi tok, güven vericiydi. Onda hoşlandığım şeylerden biri buydu. Bir de Bob Marley’nin gençliğine benziyordu, onun beyaz ve rastasız haline.

“Sen ve kız arkadaşın neden hırsızlık yapıyorsunuz?” Ben daha bir şey söylemeden Kırmızı Kravat direkt konuya girmişti.

Rob elini kaldırdı ve bir adım geriye gitti. “Hey, dur bakalım, ahbap. Sessiz ol,” dedi. Aptal yarım gülümsemesi o aptal suratına yapışmış gibiydi.

Kırmızı Kravat sesini biraz daha yükseltti. “Burası bağımsız bir müzik mağazası. Yani bir aile işletmesi. Yani gerçek insanlardan çalışıyorsun. Senin gibi insanlar bir şeyler aşırıken küçük işletmelerin hayatta kalması ne kadar zor biliyor musun?” dedi.

Kırmızı Kravat doğrucuydu ve Rob dersini almış görünüyordu.

“Arkana bakma, sanırım kız arkadaşın yakalandı,” dedim. İki mağaza çalışanı Kelly’ye kızgın bir şekilde bağırıyor ve ceketinin ön tarafını kontrol ediyorlardı.

Rob’un aptal suratındaki o aptal gülümsemesi birden kayboldu. Kelly’yi kurtarmak yerine, ellerini cebine soktu ve ön kapiya doğru koşar adımlarla ilerledi. Kapıdan tüyerken Kelly ona seslendi ama tabii ki Rob hiç oralı olmadı. Çalışanlardan biri polisi çağırmakla tehdit etti. Kelly çağırması için yalvarmaya başladı ve ceketinin içindeki albümleri çıkardı. İyi bir müzik zevki vardı. Massive Attack ve Portishead gruplarının albümlerini çalmıştı.

Adam albümleri kaptı ve, “Seni bir daha buralarda görürsem, polisi çağırırım,” dedi.

Kelly, Rob'a seslenerek mağazadan fırladı.

Kız gittikten sonra, "İşte bu eğlenceliydi," dedi Kırmızı Kravat. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve mutlu gözlerle bana bakıyordu. Aniden bir dejavu hissine kapıldım. Sanki daha önce burada bulunmuş, bu mutlu gözleri ve bu gülümsemeyi görmüştüm. Hatta bu konuşmayı bile yapmıştık.

Fakat sonra bu his geçiverdi.

Elini uzattı ve, "Daniel," dedi.

Eli büyük, sıcak ve yumuşaktı. Elimi biraz uzun süre tuttu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ve elimi çektim. Hoş bir gülümsemesi vardı, gerçekten hoştu ama benim hoş gülümsemesi olan takım elbiseli erkeklere ayıracak zamanım yoktu. Kulaklıklarımı taktım. İsmimi söylememi bekliyordu hâlâ.

"Hayatta başarılar, Daniel," diyerek kapıdan çıktım.

daniel

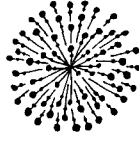
*Çakma Kazanova, Güzel Kızın Elini Sıkar, Makul
Bir Faiz Oranıyla Kıza Ev Kredisi Teklif Eder*

Onun elini sıktım. Üzerimde takım elbise ve kravat vardı.
Yine de onun elini sıktım.

Kimdim ben? Bir bankacı mı?

Kim böyle güzel bir kızla tanışır ve elini sıkardı?

Charlie olsa onu baştan çıkaracak bir şeyler söylerdi.
Loş ve romantik bir yerde kahve içerlerdi kesin. Hatta kız
yarı Koreli, yarı Afro Amerikan bebeklerinin hayalini bile
kurmaya başlamış olurdu.

natasha

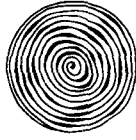
Dışarısı daha da kalabalıklaşmıştı. Kalabalık Times Meydanından buraya kadar yürüyen turistlerle, turistlerin Times Meydanına geri dönmesini isteyen çalışan New Yorkluların bir karışımıydı. Caddenin biraz aşağısında Rob ve Kelly'yi gördüm.

Bir müddet onları izledim. Kelly ağlıyordu ve belli ki Rob ona sadakatsiz, hain bir pislik olmadığını açıklamaya çalışıyordu. Muhtemelen başarılı olacaktı. Çünkü Rob'un ikna kabiliyeti yüksektir, kaldı ki Kelly de ikna edilmeye hazırdı.

Rob'la geçen sene İleri Seviye Fizik dersinde yan yana oturuyorduk. Onu fark etmemin tek sebebi benden izotoplar ve yarılanma ömrü konularında yardım istemeydi. O derste en başarılılar arasındaydım. Sonraki haftalarda testleri geçince birlikte sinemaya gitmeyi teklif etti.

Çift olma durumu benim için yeni bir şey sayılırdı ama hoşuma gitmişti. Ders aralarında onun dolabının önünde buluşmaktan ve haftasonları plan yapmaktan keyif alıyordum. Çift olarak görülmekten, Bev ve Derrick'le çift olarak dışarı çıkmaktan hoşlanıyordum. Şu an her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de *ondan* hoşlanıyordum. Ve evet, sonra beni aldattı. Hâlâ acısını hissedebiliyorum, ihanete uğramanın nasıl hissettirdiğini ve tuhaftır ki nasıl utandığımı hâlâ hatırlıyorum. Sanki aldatılmak benim hatammış gibi. Neden numara yaptığına bir türlü anlam veremedim. Niçin benden ayrılıp sonra Kelly'yle çıkmamıştı ki?

Neyseki bunu atlatmam çok uzun sürmedi. Beni ürküten de bu. O kadar duygu nereye gitti? İnsanlar ömürlerini aşkı aramakla geçiriyorlar. Şiirler, şarkılar ve romanlar hep aşk üzerine yazılıyor. Ancak başladığı gibi aniden bitebilen bir şeye nasıl güveneceksiniz ki?

yarılanma ömrü

Bir Bozulma Hikâyesi

Bir maddenin yarılanma ömrü maddenin başlangıç değerinin yarısını kaybetmesi için gereken süredir.

Nükleer fizikte, kararsız atomların radyasyon yayarak enerjilerini kaybettikleri zamana eş değerdir. Biyolojide, bir maddenin (su, alkol, ilaç) yarısının bedenden atılması için gerekli süreye karşılık gelir. Kimyada da tepkimeye giren maddenin (örneğin hidrojen veya oksijen) yarısının ürüne (su) dönüşmesi için gereken süredir.

Aşkta ise âşıkların bir zamanlar hissettikleri aşk duygunun yarısını hissetmeleri için gereken süredir.

Natasha aşkı düşündüğünde, şu sonuca varıyor: Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Hidrojen-7 veya lityum-5 ya da bor-7 gibi aşk da sonunda hiçliğe ulaşan çok çok küçük bir yarı ömre sahiptir. Ve artık yok olduğunda, hiçbir zaman var olmamış gibi olur.

daniel

İsimsiz kız önümdeydi, yaya geçidinde durdu. Yemin ederim onu takip etmiyordum. Yalnızca benim yolumdan gidiyordu. Fosforlu pembe kulaklıkları kulağındaydı ve yine müziğin ritmine göre sallanıyordu. Yüzünü göremiyordum ama eminim gözlerini kapatmıştı. Zamanında karşıya geçemedi, o yüzden şu an tam arkasıındaydım. Şayet dönüp arkasına bakacak olsa kesinlikle onu takip ettiğimi düşünürdü. Trafik ışığı yeniden kırmızıya döndü, kız kaldırımından indi.

Beyaz BMW'nin içindeki adamın kırmızı ışıktaki geçmek üzere olduğunu fark etmemişti. Ama ben yeteri kadar yakınındaydım.

Hızlıca kolundan tutup geriye doğru çektim. Ayaklarımız birbirine dolandı. Birbirimize takıldık ve kaldırıma düştük. Üzerime düşmüştü. Telefonu onun kadar şanslı değildi, kaldırıma çarpmıştı.

Birkaç kişi bize iyi olup olmadığımızı sordu ama çoğunluk sanki engelli parkurundaki, yani New York şehrindeki bir engelmışiz gibi yanımızdan geçip gitti.

İsimsiz kız üzerimden kalktı ve telefonunu yerden aldı. Ekran örümcek ağı gibi parçalanmıştı.

“Lanet olsun,” dedi isyan edercesine.

“İyi misin?”

“O adam neredeyse beni öldürecekti,” dedi. İleri baktım, adam arabayı yolun kenarına çekmişti. Adama bağırarak istiyordum ama onu yalnız bırakmak istemiyordum.

“İyi misin?” diye sordum yeniden.

“Bunu kaç yıldır kullanıyordum biliyor musun?” İlk önce telefonu kastettiğini düşündüm, ancak kulaklığı elindeydi. Düşerken bir şekilde zarar görmüş olmalıydı. Kulaklık minderinin biri kablolarından sarkıyordu ve kasası çatlamıştı.

Neredeyse ağlayacak gibi duruyordu.

“Sana bir tane alırım,” dedim. Gözyaşlarını engellemek için her şeyi yapabilirdim, yoksa asil falan olduğumdan değil. Ağlamak bende bulaşıcıydı. Tıpkı bir insan esneyince diğer herkesin esnemesi gibi. Ya da biri kustuğunda kokusunun sizin de kusmanıza neden olması gibi. Ben de ağlayan birini gördüğümde ağlamaya başlarım. Ve biraz önce kulaklığını kırdığım böylesi güzel bir kızın önünde ağlamak istemiyordum.

Her ne kadar bir tarafı teklifimi kabul etmek istese de eminim ki kabul etmeyecekti. Dudaklarını sıkıp hayır anlamında başını salladı.

“En azından bunu yapabilirim,” dedim.

Nihayet bana baktı ve, “Zaten hayatımı kurtardın,” dedi.

“Ölmezdin ki. Olsa olsa sakat kalırdın.”

Onu güldürmeye çalışıyordum ama işe yaramadı. Gözleri dolmuştu. “Hayatımın en kötü gününü geçiriyorum,” dedi.

Gözlerimin dolduğunu göremesin diye yüzümü yana çevirdim.

donald christiansen

Bir Para Hikâyesi

Donald Christiansen paha biçilemez şeylerin fiyatını belirliyordu. Zihninde bir tablo vardı. Bir uçak kazasında, bir araba kazasında veya bir maden kazasında kaybedilen bir insan hayatının bedelini biliyordu. Tüm bunları biliyordu çünkü önceden bir sigorta şirketinde çalışıyordu. İstenmedik ve beklenmedik olaylara fiyat biçmek onun işiydi.

Belli ki hiç dikkatli olmayan on yedi yaşında bir kızın üzerinden kazara geçmenin bedeli, araba kullanırken aynı anda mesajlaşmaya çalışan bir adamın çarparak öldürdüğü kızı için ödediği bedele kıyasla bir hayli azdı. Aslında, kızının başına geleni duyduğunda aklına gelen ilk şey sürücünün sigorta şirketinin ödeyeceği bedelin ne kadar olduğuydu.

Arabayı yolun kenarına çekti, dörtlülerini yaktı ve başını direksiyona koydu. İç cebinde duran şişeye dokundu.

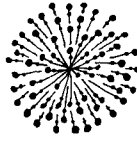
İnsanlar bu gibi şeyleri atlatabiliyor muydu? Atlatabileceklerini sanmıyordu.

İki yıl olmuştu ama yası hâlâ sürüyordu ve elinden her şeyini alana dek de sürecekti gibi duruyordu. Bu olay evliliğini, neşesini, düzenli beslenme alışkanlığını, düzenli uykularını ve mutluluğunu elinden almıştı.

Ayık olma becerisini bile elinden almıştı.

İşte bu yüzden neredeyse Natasha'yı ezip geçecekti.

Donald kızını elinden alarak evrenin ona ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu ancak bir şeyler öğrendiği kesindi: Her şeyini kaybetmenin bir fiyatı olamaz. Ve tüm geleceğiniz bir anda yok olabilir.

natasha

Kırmızı Kravat yüzünü benden çevirdi. Sanırım ağlamak üzereydi, ne alakaysa. Bana yeni kulaklık almayı teklif etti. Bunu yapmasına izin versem bile yenisi bunun yerini tutmazdı.

Amerika'ya taşındığımızdan beri kullanıyordum bunu. Babam almıştı bana, burada başarılı olacağına dair ümidinin hâlâ olduğu zamanlardı. O zamanlar, doğduğumuz ülkeyi terk edip arkadaşlarımızı ve ailemizi ardımızda bırakıp buraya gelmemizin, sonunda her şeye değeceğini söyleyerek beni ve annemi ikna etmeye çalışıyordu. Sonunda voliyi vuracağını söylüyordu. Amerikanların bile hayalini kurduğu Amerikan Rüyasını yaşayacağına inanıyordu.

Hatta annemizi ikna etmemiz için beni ve erkek kardeşimi kullanıyordu. Bize taksitle hediyeler alıyordu, taksitlerini bile zar zor ödeyebildiğimiz hediyeler. Eğer burada

mutlu olursak, bütün bu zorluklara rağmen buraya taşınmamız doğru hamle olacaktı.

Hediyeleri hangi sebeple bize verdiği umurumda değildi. Hediyelerin arasından en sevdiğim fazlasıyla pahalı olan bu kulaklıktı. Umurumda olan tek şey istediğim renkte olması ve söz verildiği gibi kaliteli ses vermesiydi. Benim ilk aşkımdı. Tüm sırlarımı biliyordu. Eskiden babamı nasıl taparcasına sevdiğimi bile biliyordu.

Şu an onu sevmediğim için kendimden nasıl nefret ettiğimi de biliyordu.

Onun benim dünyam olduğunu düşündüğüm zamanların üzerinden çok sular akmış gibi geliyordu. Bir zamanlar o benim için egzotik bir dünyaydı ve ben de onun en sevdiği uydusuydum. Ancak artık ışıkları sönmüş ölü bir yıldızdan başka bir şey değildi.

Ve ben de bir uydu değildim. Ondan olabildiğince uzağa gitmiştim, adeta uzay çöplüğündeydim.

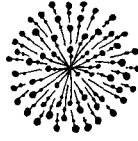

daniel

Bugüne kadar hiç kimseyi onu fark ettiğim gibi fark etmemiştim. Güneş ışıkları saçlarının içinden geçiyor ve kafasının üzerinde hale varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Yüzünde binlerce duygu belirliyordu sanki. Gözleri siyah ve büyüktü, uzun kirpikleri vardı. Gözlerine uzun süre dalarak hayal kurabilirdim. O an çok donuk duruyorlardı, ancak gülümserken ve parlarken neye benzeceklerini çok iyi biliyordum. *Onu güldürmeyi becerebilecek miyim acaba*, diye içimden geçirdim. Sıcacık ve ıslıl ıslıl parlayan kahverengi bir teni vardı. Dudakları pembe ve dolgundu, muhtemelen çok uzun süre bakmıştım dudaklarına. Neyseki ne kadar sığ (ve abazan) bir pislik olduğumu fark etmeyecek kadar üzgündü.

Kırılan kulaklığına bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bir nevi dejavu hissine kapıldım ama geçmişte aynı şeyi

yaşamış gibi değil de sanki gelecekte aynı şeyi çok kere yaşayacakmışız gibi. Yaşlılığımız gözümün önüne gelmişti. Yüzlerimizi tam olarak göremiyordum; nerede ve kaç yaşımızda olduğumuzu da tam olarak bilemiyordum. Ama tanımlayamayacağım bir şekilde tuhaf ve mutlu hissetmiştim. Bir şarkının tüm sözlerini bilsen de hâlâ güzel ve şaşırtıcı gelmesi gibi.

natasha

Ayağa kalkıp üzerimdeki tozu silkeledim. Bugün herhalde daha kötüye gidemezdi. Sonunda bitecekti elbet. “Beni mi takip ediyorsun sen?” diye sordum. Hayatımı kurtaran birine karşı olmam gerekenden daha aksi ve sinirliydim.

“Hadi be! Böyle düşüneceğini biliyordum.”

“Birden arkamda belirmedin herhalde?” dedim kulaklığımı kurcalarken. Kulaklık minderini yerleştirmeye çalışıyordum ama nafile, olacağı yoktu.

“Belki de hayatını kurtarmam gerektiği için buradaydım.”

Duymazdan geldim bu söylediğini. “Tamam, peki. Yardımın için teşekkürler,” deyip gitmek için hamle yaptım.

“Hiç olmazsa adını söyleseydin.” Düşünmeden pat diye söylemişti.

“Kırmızı Kravat–”

“Daniel.”

“Tamam, Daniel. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Vay be, amma uzun isimmiş.” Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. İsmimi söyleyene kadar vazgeçmeyecekti.

“Natasha.”

Bir an tekrar elimi sıkacağını düşündüm ama onun yerine ellerini cebine koyup, “Güzel isim,” dedi.

“Onayladığın için sağ ol,” dedim alaycı ses tonumla.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çatarak bana bakıyordu, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadım. “Neden öyle bakıyorsun?” dedim. Yine kızardı, şimdi de ben ona bakıyordum. *Sırf utancından kızarması için ona sataşmak çok eğlenceli olabilir,* diye düşündüm. Gözlerimi yüzünün keskin hatları üzerinde gezdirdim. Klasik olarak yakışıklı, hatta zarif olduğu söylenebilirdi. Üzerinde takım elbise-siyle, öylece duruyordu, kafamda onu siyah beyaz romantik komedi bir Hollywood filminde canlandırdım, karşısında hazırcevap alaycı bir kadın kahramanla. Gözleri açık kahverengi ve hafif çukurdaydı. Bir şekilde çok fazla güldüğü belli oluyordu. Siyah sık saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

İç ses: Atkuyruğu saçları onu yakışıklılık mertebesinde seksilik mertebesine ulaştırıyor.

“Şimdi de sen öyle bakıyorsun,” dedi. Kızarma sırası bana geçmişti.

Boğazımı temizledim ve, “Niçin takım elbise giyorsun?” dedim.

“Bir görüşmeye gideceğim. Bir şeyler yemek ister misin?”

“Pardon ne için?” diye sordum.

“Yale Üniversitesi. Mezun biriyle üniversiteye giriş görüşmesi. Erken karar verdim.”

Kafamı salladım ve şöyle dedim: “Hayır. Neden bir şeyler yemek istiyorsun demek istemiştin.”

“Aç olduğum için,” dedi, pek emin değilmiş gibiydi.

“Hımm. Ben aç değilim.”

“O zaman kahveye ne dersin? Ya da çay, kola veya su falan.”

Vazgeçmeyeceğini fark ederek, “Neden?” diye sordum.

Omuz silkti ama gözleri bir cevap bekliyor gibiydi. “Neden olmasın ki? Ayrıca, hayatını kurtardığıma göre hayatını bana borçlu sayılırsın.”

“İnan bana, böyle bir hayatın olsun istemezdim.”

daniel

Dokuzuncu Caddeye doğru iki blok yürüdük ve en az üç kahve dükkânını geçtik. İkisi ülkenin her yerinde olan kahve zincirlerindendi. Zincir olmayan bağımsız bir kahve dükkânına girdik, ne de olsa küçük esnafı desteklemek gerekirdi.

İçerisi maun ağacından yapılma, koyu renk ahşap mobilyalarla doluydu, yani en azından kokudan öyle anlaşılıyordu. Biraz fazla abartılıydı. Abartılı derken, duvarda asılı yağlı boya kahve çekirdeği tablolarını kastediyordum. Kahve çekirdeğinin portresinin yapılabileceğini kim bilebilirdi ki? Hele bu kadar hüzünlü duracaklarını kim bilebilirdi?

İçerisi pek dolu değildi, kasanın arkasındaki üç barista da sıkılmış görünüyordu. Özenle hazırlanmış büyük boy, içerisinde yağlı süt, karamel ve vanilya şurubu olan

bir kahve sipariş ederek hayatlarına heyecan getirmeye çalıştım.

Ama pek işe yaramadı.

Natasha şekersiz sade filtre kahve söyledi. Kahve siparişine bakarak kişiliğini tahmin etmek pek de zor değildi. Bir şey söyleyecek oldum ama ırkçı bir şaka yaptığımı düşüneneği için vazgeçtim. Bu, ilişkiye başlamak için *hiç uygun* olmazdı (Uygun Değil ile Kesinlikle Uygun Değil arasında bir ölçek üzerinden tüm ölçek şöyle; Uygun Değil, Pek Uygun Değil, Hiç Uygun Değil, Kesinlikle Uygun Değil).

Kahveleri ödemek için ısrar etti. Benim kahvem 6.38 dolar tutmuştu. Hayat kurtarmanın bedelinin en az iki büyük kahveye denk geldiğini söyledim. Gülümsemedi.

Aksiyondan mümkün olduğunca uzak bir masa seçtim. Oturur oturmaz telefonunu çıkardı ve saate baktı. Ekran paramparça olsa da hâlâ çalışıyordu. Başparmağını telefonun üzerinde gezdirip iç geçirdi.

“Bir yere mi yetişmen gerekiyor?” diye sordum.

“Evet,” deyip telefonu kapattı.

Konuşması için bir süre bekledim fakat konuşacağı benzemiyordu. Yüzü soru sormama meydan okuyordu ama bugünlük cesaret kotamı doldurmuştum. (1 = güzel bir kızı takip etmek, 2 = güzel kızın eski erkek arkadaşına bağışlamak, 3 = güzel kızın hayatını kurtarmak, 4 = güzel kızı kahve içmeye davet etmek.)

Yaklaşık otuz üç saniye rahatsız edici bir sessizlik içerisinde oturduk. Yeni biriyle tanıştığınızda ve onun sizden hoşlanmasını gerçekten çok istediğinizde içine düştüğünüz aşırı utangaçlık hissine kapılmıştım.

Bütün hareketlerimi onun gözlerinden görüyordum. Bu el hareketi beni bir serseri gibi mi gösteriyordu? Kaşlarım yüzümü kapatıyor muydu? Bu seksi hafif bir tebessüm müydü yoksa felçli gibi mi görünüyordum?

Gergindim, bu nedenle tüm hareketlerimi abartıyordum. Kahvemi üfleyerek yudum yudum içtim, sanki kahve adında gerçek bir içecek içen gerçek bir ergenin hayatından bir kesiti oynuyordum.

Kahveyi o kadar güçlü üfledim ki bardağın kenarından biraz köpük taştı. Daha havalı olamazdım. Ben benimle çıkardım (hayır, çıkmazdım). Tam emin değilim ama galiba köpük taşıdığına biraz gülümser gibi oldu.

“Hâlâ hayatımı kurtardığın için mutlu musun?” diye sordu.

Kahvemden büyük bir yudum aldım, hem dilim hem de boğazım yandı. Hay canını ya! Belki de bu bir işaretti, belki de vazgeçmeliydim artık. Belli ki bu kızı etkilemek bana göre değildi.

“Pişman mı olmalıyım?”

“Şey, sana karşı pek de nazik değilim.”

Çok açık sözlüydü, bu nedenle ona karşı dürüst olacaktım. “Bu doğru ama zamanı geriye alıp hayatını kurtarmamam için bir zaman makinem yok,” dedim ifadesiz bir suratla.

“İster miydin?” diye sordu, hafifçe kaşlarını çatı.

“Tabii ki hayır,” dedim. Pisliğin teki olduğumu mu düşünüyordu?

Lavaboya gitmek için müsaade istedi. Döndüğünde çekici görüneyim diye defterimi çıkardım ve şiirimle ilgi-

lenmeye başladım. Geri döndüğünde hâlâ şiirimle ilgileniyordum.

Otururken, “Yok artık,” diye söylendi.

“Ne?” dedim.

Defterimi göstererek, “Şair değilsin herhalde, değil mi?” diye sordu?

Gözleri gülüyordu, yine de el çabukluğuyla defterimi kapattım ve ceketime koydum yeniden.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Gelecek dejavu saçmalığından ne bekliyordum ki? Yalnızca hayatımı erteliyordum. Ailemin istediği gibi yarı Koreli yarı Amerikan iyi bir kızla evlenmeliydim.

Charles’ın aksine benim Koreli kızlarla bir alıp veremediğim yoktu. Charlie Koreli kızların kendi tipi olmadığını söylüyor, benimse tipim dediğim bir tarz yok. Benim tipim kızlardı. Hepsi. Neden flört denizime sınırlama getireyim ki?

Hastalarla çok iyi anlaşılan iyi bir doktor olacaktım. Çok mutlu olacaktım.

Ancak Natasha’ya dair bir şeyler nedense hayatımın sıradışı olacağını düşündürüyordu bana.

Belki de böyle kötü davranması ve ikimizin de kendi yoluna gitmesi daha iyi olacaktı. Ailemin (bilhassa babamın) siyahi bir kızla çıkmamı onaylayacağını kesinlikle düşünmüyorum.

Yine de son bir kez şansımı denemeye karar verdim. “Eğer bir zaman makinen olsa ne yapardın?” diye sordum.

Oturduğumuzdan beri ilk kez sinirli veya sıkkın görünmüyordu. Kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi.

“Geçmişe gidilebiliyor mu?”

“Tabii ki. Sonuçta bir zaman makinesi.”

Bilmediğim birçok şey söyleyecekmiş gibi baktı bana.

“Geçmişe yolculuk karmaşık bir mevzudur.”

“Diyelim ki bu karmaşıklıkları atlattık. Ne yapmak isterdin?”

Kahvesini masaya koydu ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Gözleri parlıyordu.

“Peki, dede paradoksunu yok mu sayacağız?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim, söylediklerine dair bir fikrim varmış gibi yapıyordum ama beni yakaladı.

“Dede paradoksunu bilmiyorsun, değil mi?” Sesi inanamıyormuş gibiydi, sanki çok temel bir bilgiyi bilmiyordum (bebeklerin nereden geldiği gibi). Bilim kurgu hastası mıydı acaba?

“Hayır. Bilmiyorum.”

“Tamam. Mesela diyelim ki kötü bir deden var.”

“Dedem öldü. Bir defasında onu Kore’de görmüştüm. İyi birine benziyordu.”

“Koreli misin?”

“Yarı Kore yarı Amerikanım. Burada doğdum.”

“Ben Jamaikalıyım. Orada doğdum.”

“Ama aksanın yok.”

“Şey, uzun süredir buradayım.” Elindeki bardağı iyice sıkı, modunun değişmeye başladığını hissedebiliyordum.

“Neymiş bu paradoks. Anlat bakalım.” Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

İşe yaradı, yeniden neşelendi.

“Tamam. Evet. Diyelim ki deden hayatta ve kötü biri.”

“Hayatta ve kötü.” Evet anlamında başımı salladım.

“Gerçekten çok kötü biri, bu nedenle bir zaman makinesi icat ediyorsun ve onu öldürmek için zamanda geriye gidiyorsun. Diyelim ki babaannenle tanışmadan önce onu öldürüyorsun. Bu da demek oluyor ki baban asla dünyaya gelmeyecek ve dolayısıyla sen de doğamayacaksın. Bu nedenle zamanda yolculuk yapıp onu öldüremezsin. Ancak! Eğer babaannenle tanıştıktan *sonra* onu öldürürsen, sen *doğacaksın*, sonra onu öldürmek amacıyla zamanda geri gitmek için bir zaman makinesi icat edeceksin. Bu döngü sonsuza dek sürecek.”

“Vay be. Evet. Bunu kesinlikle yok sayalım.”

“Novikov’un iç tutarlılık prensibini de yok sayacağız, değil mi?” dedi.

Önceden güzel olduğunu düşünüyordum ama artık aynı zamanda zeki olduğunu da görüyordum. Neşesi yerine gelmişti, saçları dalgalanıyor, gözleri de ıslıl ıslıl parlıyordu. MIT üniversitesindeki araştırmacılardan ve paradoksları önlemek için olasılığı bükmekten bahsederken sanki elle-riyle de anlatmaya çalışıyordu.

“Yani teorik olarak aslında dedeni kesinlikle öldüremezsin, ya silah tam doğru anda tutukluk yapar ya da kalp krizi geçirirsin.”

“Ya da Jamaikalı güzel bir kız odaya girer ve aklımı başımdan alır.”

“Evet. İmkânsızın olmaması için tuhaf ve olmayacak bir şey olabilir.”

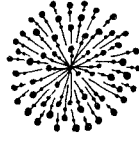
“Ha,” dedim.

“Ha’dan daha fazlası, emin olabilirsin,” dedi gülümseyerek.

Ha’dan daha fazlasıydı ama söyleyecek zekice bir şey gelmedi aklıma. Aynı anda hem düşünmek hem de ona bakmak zor geliyordu.

Japonların bir deyişi var: *koi no yokan*. Tam da böyle hissediyordum. İlk görüşte âşık olmak değil de ikinci görüşte âşık olmak gibi bir anlama geliyor. Aslında daha sonra âşık olacağınız biriyle tanıştığınız zaman hissettiğiniz duygu diyebiliriz. Belki o an âşık olmadınız ama daha sonra kesinlikle âşık olacaksınız, bu kaçınılmaz.

Şu an hissettiğim şeyin bu olduğuna kesinlikle emindim. Asıl problem (muhtemelen aşılabilir bir problem) Natasha’nın böyle hissetmediğinden de emin olmamdı.

natasha

Eğer bir zaman makinem olsaydı tam olarak ne yapmak isteyeceğimi Kırmızı Kravata söylemedim. Zamanda geriye giderdim ve babamın hayatının en mutlu gününün hiç yaşanmamasını sağlardım. Bencilce biliyorum ama bunu sağlayabilseydim *geleceğim* yok olmak zorunda kalmazdı.

Bunları söylemek yerine çocuğa işin bilimsel yanını anlattım. Cümlemi bitirdiğimde bana âşık olmuş gibi bakıyordu. Görünen o ki dede paradoksunu veya Novikov iç tutarlılık prensibini hiç duymamıştı, bu beni gerçekten şaşırttı. Asyalı olduğu için inek olacağını sanmıştım herhalde. Gerçi insanların aynı mantıkla benim hakkımda fikir üretmelerine ifrit olurum, mesela benim rap müzikten hoşlandığımı veya sportif aktivitelerde iyi olduğumu sanmalarına gıcık oluyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu iki varsayımdan yalnızca biri doğru.

Ayrıca bugün sınır dışı edileceğimi bir kenara bıraksak bile hiç de âşık olunacak bir kız değildim. Ben geçici ve kanıtlanamaz şeylere inanmam ve romantik bir aşk da hem geçici hem de kanıtlanamaz bir şey.

Kimseye söylemediğim bir sırrım da şu: Âşık olabilir miyim, emin değilim. Geçici olsa bile. Rob’la birlikteyken hiç de öyle şarkılarda söylendiği gibi bir şey hissetmiyordum. Ne ayaklarım yerden kesilmişti ne de havalara uçuyordum. Ona aldığım nefes kadar ihtiyacım yoktu. Gerçekten hoşlanıyordum sadece. Ona bakmaktan keyif alıyordum. Onu öpmekten hoşlanıyordum. Ama onsuz da yaşayabileceğimi her daim biliyordum.

“Kırmızı Kravat,” dedim.

Israrla, “Daniel,” dedi.

“Bana âşık olma, Daniel.”

Kahve az kalsın boğazında kalıyordu, öksürdü ve, “Âşık olacağımı kim söyledi?” dedi.

“Bir şeyler karaladığını gördüğüm küçük siyah defterin ve suratın. Kocaman, apaçık, kimseyi hiçbir konuda kandıramayacak suratın âşık olacağını söylüyor.”

Yine kıpkırmızı oldu çünkü kızarmak onun yaradılışında vardı. “Peki, neden olmamalıymışım?”

“Çünkü ben sana âşık olmayacağım.”

“Nerden biliyorsun?”

“Ben aşka inanmıyorum.”

“Bu bir din değil ki. İnanıp inanmaman önemli değil, sadece olursun.”

“Hadi canım? Kanıtlayabilir misin?”

“Aşk şarkıları. Şiirler. Evlilik kurumu.”

“Hadi ama yapma. Kâğıt üzerindeki kelimeler mi? Üzerinde bilimsel bir yöntem kullanabilir misin, onu söyle? Gözlemleyebilir misin, ölçebilir misin, deney yapabilir misin ve deneylerini tekrarlayabilir misin? Hayır. Parçalayabilir misin, boyayabilir misin veya mikroskop altında inceleyebilir misin? Hayır. Bir petri kabında yetiştirebilir misin ya da gen diziliminin haritasını çıkarabilir misin?”

“Hayır,” dedi sesimi taklit ederek ve gülererek.

Kendimi gülmekten alıkoyamadım. Bazen kendimi çok fazla ciddiye alıyordum.

Kahvesinden bir kaşık köpük aldı ve ağzına götürdü. “Aşkın kâğıt üzerindeki birtakım kelimeler olduğunu söylüyorsun ama tüm bu insanların *bir şeyler* hissettiğini kabul etmek zorundasın.”

Başımınla onayladım. “Geçici ve ölçülemeyen bir şeyler, evet. İnsanlar sadece inanmak istiyor. Aksi halde hayatın iyi ve kötü birtakım tesadüfi şeylerden ibaret olduğunu ve ölecekleri güne kadar bu döngünün süreceğini kabul etmek zorunda kalacaklar.”

“Ve sen hayatın anlamsız olduğuna inanmanın sorun olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Başka seçeneğim yok. Hayat böyle bir şey.”

Kahvesinden bir kaşık daha köpük aldı ve kahkaha attı. “O halde sana göre kader, alın yazısı veya birbiri için yaratılma gibi bir şeyler yok, öyle mi?”

“Gerizekâlı değilim, üzgünüm.” Kesinlikle olması gerekenden fazla eğleniyordum.

Kravatını gevşetti ve rahatlayarak sandalyesine gömüldü. Bir tutam saç atkuyruğundan kurtuldu, çıkan saçlarını

kulağının arkasına sıkıştırırken onu izledim. Nihilizmim onu uzaklaştıracağına daha da rahatlatmıştı. Aşırı mutlu görünüyordu.

Sanki tuhaf biriymişim gibi, “Bu kadar büyüleyici bir şekilde kandırılmış biriyle hiç karşılaşmamıştım,” dedi.

“Bunu büyüleyici mi buluyorsun?”

“İlginç buluyorum.”

Etrafa bakındım. İçerisi dolmuştu, farkına bile varmamıştım. İnsanlar kasada sıradaydı, siparişlerini bekliyordu. Hoparlörden Pearl Jam’in *Yellow Ledbetter* şarkısı çalıyordu. Sevdığım bir diğer doksanlar grunge rock grubuydu. Dayanamadım ve Eddie Vedder’in nakaratı söylediği kısmı dinlemek için gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığımda Daniel bana bakıyordu. “Peki, bilimsel olarak seni kendime âşık edeceğimi söylersem?”

“Katıla katıla gülerim. Hem de çok,” dedim.

çoklu evren

Bir Kuantum Hikâyesi

Dede paradoksunun bir başka olası çözümü de Hugh Everett tarafından ileri sürülen çoklu evren teorisidir. Çoklu evren teorisine göre, geçmişteki ve gelecekteki yaşantılarımızın her biri alternatif bir evrende var olmaya devam eder.

Mevcut evren kuantum seviyesindeki her bir olay için birden fazla evrene bölünür. Bu şu demek oluyor: Yaptığınız her bir seçim için farklı bir seçim yaptığınız sonsuz sayıda evren bulunur.

Bu teoriye göre olası her bir sonuç farklı bir evrende meydana geldiği için paradoks yaşanmaz, böylelikle de dede paradoksu düzgün bir şekilde çözülmüş olur.

Bu şekilde aynı anda birden fazla hayat yaşamış oluruz.

Yani, Samuel Kingsley'nin, kızının hayatını mahvetmediği bir evren de vardır. Kızının hayatını mahvettiği ama Natasha'nın bunu bir şekil düzelteceği başka bir evren.

Kızının hayatını mahvettiği ve Natasha'nın bunu düzelte-
mediği bambaşka bir evren.

Natasha şu an hangi evrende olduğunu hiç bilmiyor.

daniel

*Mahallenin Delikanlısı Bilimi Kullanarak
Kızı Tavlamaya Çalışır*

Bilimsel olarak âşık etme konusunda şaka yapmıyordum. *New York Times* gazetesinde bunun üzerine bir makale bile yayımlanmıştı.

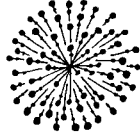
Bir araştırmacı iki insanı laboratuvara koyar ve onlardan birbirilerine birtakım mahrem sorular sormalarını ister. Bunun yanı sıra, konuşmaksızın dört dakika boyunca birbirilerinin gözlerinin içine bakmalarını söyler. Eminim şu birbirine bakma olayını kabul ettiremezdim Natasha'ya. Aslında, doğruyu söylemek gerekirse yazıyı okuduğumda inanmamıştım. İnsanları birbirlerine âşık edemeyiz, değil mi? Aşk bundan çok daha karmaşık bir mevzudur. Sadece iki insan seçip birbirilerine bazı sorular sordurtup aralarında bir aşkın filizlenmesini beklemek yeterli değildir. Ay ve yıldızları da dâhil etmek gerekir. Bundan eminim.

Neyse.

Ancak yazıya göre, deney başarılı olur, seçilen iki kişi birbirilerine âşık olur ve evlenir. Evli kalıp kalmadıklarını bilmiyorum. (Bilmek de istemiyorum çünkü eğer evli kalabildilerse, aşk düşündüğümünden daha az gizemlidir ve bir petri kabında *yetiştirilebilir*. Fakat evli kalmayı başaramadıysa o halde aşk Natasha'nın söylediği kadar geçici bir duygudur.)

Telefonumu çıkardım ve araştırmaya bir göz attım. Otuz altı soru vardı. Birçoğu saçma sapan sorulardı ama bazıları güzeldi. Özellikle bakışma olayını sevmiştim.

Bilimden daha iyi bilecek değildim ya.

natasha

Bana laboratuvar ortamında gerçekleştirilen, içinde sorular ve aşk barındıran bir araştırmadan bahsetti. Buna inanmadım ve inanmadığımı da söyledim. Gerçi biraz meraklanmıştım ama meraklandığımı söylemedim.

“Âşık olmak için gerekli beş bileşen nedir?” diye sordu.

“Aşka inanmıyorum, unuttun mu?” Kaşık alıp kahvemi karıştırdım, aslında karıştırmamı gerektirecek bir şey yoktu.

“Öyleyse aşk şarkıları neyle ilgili?”

“Kolay soru. Tabii ki tutku.”

“Ya evlilik?”

“Tutku biter, yerini büyüyecek çocuklar ve ödenecek faturalar alır. Bir açıdan toplumun ve sonraki neslin yararına, karşılıklı kişisel çıkarları koruyan bir arkadaşlığa dönüşür.” Konuşmam bittiği sırada şarkı da bitti. O anda

duyabildiğimiz tek şey bardak şingirtıları ve süt köpürme sesiydi.

“Ha,” dedi, düşünceli düşünceli.

“Çok fazla ‘ha’ diyorsun.”

“Sana daha az katılamazdım.” Saçının yüzüne gelmesini engellemek için atkuyruğu saçını düzeltti.

İç ses: Saçının yüzüne düşmesini görmek istiyorum.

Onunla konuştukça gözüme daha hoş gelmeye başlamıştı. Normalde samimiyetten nefret etmeme rağmen, onun samimiyeti hoşuma gidiyordu. Seksi atkuyruğu saçı aklımı karıştırmış da olabilirdi. “Yalnızca saç,” dedim kendi kendime. Fonksiyonu kafayı sıcak tutmak ve onu ultraviyole ışınlarına karşı korumak. Doğasında seksli olmak yok.

“Ne diyorduk?” diye sordu.

Aynı anda ben *bilim*, o da *aşk* dedi. İkimiz de güldük.

“Gerekli bileşenler diyorduk. Evet, sence nelerdir?”

“Karşılıklı kişisel çıkar ve sosyoekonomik uyumluluk.”

“Senin bir ruhun var mı?”

“Ruh diye bir şey yoktur,” dedim.

Esprî yaptığımı sanarak güldü. Ancak esprî yapmadığımı anladıktan sonra, “Hımm. Bana göre bileşenler arkadaşlık, samimiyet, ahlaki uyumluluk, fiziksel çekim ve X faktörüdür,” dedi.

“X faktörü nedir?”

“İçin rahat olsun, X faktörünü çoktan yakaladık.”

Gülerek, “Bunu öğrendiğim iyi oldu. Yine de sana âşık olmayacağım,” dedim.

“Bana bir gün süre ver,” dedi. Aniden ciddileşmişti.

“Bu bir oyun değil, Daniel.”

Yalnızca cevap bekliyormuşçasına kahverengi gözleriyle yüzüme baktı.

“Yalnızca bir saatin var.”

Suratını asıp, “Yalnızca bir saat mi? Sonra ne olacak? Balkabağına mı dönüşeceksin?” dedi.

“Bir randevum var, sonra da eve gitmek zorundayım.”

“Ne randevusu?” diye sordu.

Cevap vermeyip sadece etrafa bakındım. Baristalardan biri sipariş sahiplerini çağırıyordu. Biri gülüyordu. Başka biri tökezledi.

Yine gereksiz yere kahvemi karıştırdım. “Sana söylemeyeceğim,” diye yanıtladım.

“Tamam,” dedi istifini bozmadan.

Ne istediğine karar vermişti, istediği şey bendim. Onun azimli ve sabırlı olabileceği hissine kapıldım. Bunun için neredeyse ona hayran olacaktım. Fakat durumum hakkında bir bildiği yoktu. Yarın başka bir ülkede yaşıyor olacaktım. Yarın bu ülkeden ayrılmış olacaktım.

daniel

Telefonumu ona çevirdim ve hangi soruları seçelim diye sordum. Otuz altı sorunun hepsini cevaplayacak zamanımız yoktu. Dört dakika boyunca göz göze bakma olayını es geçmek istiyordu, ancak kesinlikle olmazdı, göz göze bakma olayı benim son kozumdu. Bütün eski kız arkadaşlarım (tamam, eski kız arkadaşlarımdan biri, peki, şimdiye kadar tek bir kız arkadaşım oldu, şu an kendisi eski kız arkadaşım olur) gözlerime bayıldılar. Grace (bahsi geçen son ve tek eski kız arkadaşım) gözlerimin yontulmamış değerli taşlara benzediğini söylerdi, özellikle dumansı kuvars taşına (hobisi takı yapmaktı zaten). Bunu bana ilk söylediğinde onun odasında oynayıyorduk. Hatta bana bir örnek göstermek için olayı yarıda kesmişti.

Herneyse, gözlerim kuvars taşı (dumansı olanından) gibiydi ve kızlar (en azından bir kız) buna bayılıyordu.

Sorular üç kategoriye ayrılıyordu, her biri bir öncekinden daha özel sorulardı. Natasha birinci kategoriden en az özel olan sorularla başlamak istedi ancak bunu da kabul etmedim.

Birinci kategoriden seçtiğimiz sorular (en az mahrem olan sorular):

#1. Bir seçim hakkınız olsaydı, akşam yemeğine kimi misafir etmek isterdiniz?

#2. Ünlü olmak ister miydiniz? Hangi alanda ünlü olmak isterdiniz?

#7. Nasıl öleceğiniz hakkında bir öngörünüz var mı?

İkinci kategoriden seçtiğimiz sorular (orta düzeyde mahrem olan sorular):

#17. En değerli hatıranız nedir?

#24. Annenizle olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?

Üçüncü kategoriden seçtiğimiz sorular (çok mahrem olan sorular):

#25. Her biri doğru olan, içinde “biz” geçen üç cümle kurun. Örneğin, “Biz ikimiz de bu odada ... hissediyoruz.”

#29. Hayatınızın en yüz kızartıcı anını anlatın.

#34. Sahip olduğunuz her şeyin içerisinde bulunduğu eviniz yanıyor. Sevdiklerinizi ve evcil hayvanınızı kurtardıktan sonra, geriye tek bir eşyanızı kurtarabileceğiniz bir hamle yapma hakkınız kalıyor. Hangi eşyanızı kurtarırdınız? Ve neden?

#35. Ailenizden kimin ölmesi sizi en çok üzer? Neden?

Toplamda on soruya karar verdik çünkü Natasha yirmi dört numaralı sorunun *hem* annemiz *hem* de babamızla olan ilişkimizi kapsamaması gerektiğini söyledi.

“Nasıl oluyor da en çok anneler çocuklarının hayatlarını mahvetmekle suçlanıyor? Babalar da çocuklarının hayatlarını gayet güzel mahvedebilirler,” dedi. Bunu birinci ağızdan deneyimlemiş biri gibi söylemişti.

Yine telefonundan saate baktı. “Gitmeliyim artık,” diyerek sandalyesini geri itti ve hızlıca kalktı. Masa sarsıldı. Kahvesinin birazı üzerine sıçradı.

“Lanet olsun. Hadi be,” dedi. Biraz aşırı tepki vermişti. Ona randevusu ve babası hakkında sorular sormak istiyordum, ancak şu an sormasam daha iyi olacaktı.

Ayağa kalktım, birkaç tane peçete aldım ve üzerini sildim.

Öfkeyle minnettarlık arasında bir bakış fırlattı.

“Hadi çıkalım buradan,” dedim.

“Evet, bence de. Teşekkürler.”

Sanki kahve kıtlığı varmış gibi sipariş kuyruğuna girmiş insan kalabalığını yarararak dışarı çıkmaya çalışıyorduk. Natasha önümdeydi, bacaklarına bakmamalıydım biliyordum ama gerçekten çok güzellerdi (bugüne kadar gördüğüm en güzel üçüncü bacaklardı). Onunla konuşmayı ne kadar çok istiyorsam, bacaklarına dokunmayı da neredeyse o kadar çok istiyordum (belki biraz daha fazla) ama tabii ki bu şartlar altında bunu yapmama kesinlikle izin vermezdi.

Ya benden kurtulmaya çalışıyordu ya da bir hızlı yürüme yarışındaydık ve ben farkında değildim. Ağır ağır yürüyen-

lerin arasından hızlıca geçti ve insanların kendisini yavaşlatmaması için kaldırım kenarındaki bariyerlerin dışından yürümeye başladı.

Belki de pes etmeliydim. Neden hâlâ pes etmediğimi bilmiyordum. Evren düpedüz beni kendimden kurtarmaya çalışıyordu. Bahse varım yol ayrımına geldiğime dair bir işaret arasaydım bulurdum.

Yaya geçidinde durduğumuzda, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Sanırım saçlarım biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. Ayrıca uzun saçlı insanların da üniversiteye gitmesine izin veriliyordu, değil mi?

“*Ben* randevum için şehir merkezinin dışına doğru gidiyorum ve *sen* de peşime takıldın.”

Laf sokuşunu yok sayarak, “Evet, kesinlikle,” dedim.

Karşıya geçtik ve birkaç dakika sessizce yürüdük. Gün daha yeni yeni kendine geliyordu. Birkaç mağaza kapılarını açmıştı. Hava ne klimayı açacak kadar sıcaktı ne de kapıları kapayacak kadar soğuk. Eminim babam da bizim dükkânda aynı şeyi yapmıştı.

Vitrini fevkalade iyi ışıklandırılmış ve inanılmaz kalabalık olan bir elektronik mağazasının yanından geçtik. Vitrindeki her bir parçanın üzerinde kırmızı bir etiketle İNDİRİM! ibaresi vardı. Şehrin dört bir yanında buna benzer yüzlerce mağaza vardı. Nasıl hâlâ ayakta kalabildiklerini bir türlü anlayamıyordum.

“Buralardan kim alışveriş yapar ki?” Sesli düşünmüştüm.

“Pazarlık yapmayı seven insanlar.”

Yarım blok ötede hemen hemen benzer bir başka mağazanın yanından geçtik, ikimiz de güldük.

Telefonumu çıkardım. “Peki öyleyse. Sorulara hazır mısın?”

“Hiç vazgeçmiyorsun,” dedi yüzüme bakmadan.

“Israrcı diyelim,” diye düzelttim.

Yavaşladı ve bana baktı. “Gerçekten böyle ciddi, felsefi sorular sorarak birbirimize âşık olacağımızı düşünüyor musun?” dedi. *Ciddi, felsefi* ve *âşık olmak* kelimelerini söylerken elleriyle tırnak işareti yapmıştı. (Of, ellerle tırnak işareti olayından gerçekten hiç hoşlanmıyordum.)

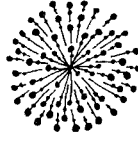
“Bunu bir deney gibi düşün. Hem bilimsel yöntemle ilgili daha önce söylediklerini hatırla.”

Bu onu hafiften gülümsetmişti.

“Biliminsanları kendileri üzerinde deney yapmama-lıdır,” diye karşılık verdi.

“Birçok insanın iyiliği için olsa bile mi? İnsanlığın kendisiyle ilgili bildiklerini daha ileri taşıyacak olsa da mı?” diye sordum.

İşte bu kahrkaha atmasına neden olmuştu.

natasha

Bilimi bana karşı kullanmak oldukça zekiceydi.

İç ses: O gerçekten kusursuz bir aptal. Ve aşırı iyimser. Ve aşırı samimi. Ayrıca beni güldürme konusunda çok başarılı.

“Birinci soru çok zor. Hadi ikinci soruyla başlayalım: Ünlü olmak ister miydiniz? Hangi alanda ünlü olmak isterdiniz?” dedi.

“İlk sen başla,” dedim.

“Ünlü bir başşair olmak isterdim.”

Tabii ya, şair olmak isteyecekti elbette. İç ses: İflah olmaz bir romantik.

“Meteliksiz bir şair olurdun,” dedim.

“Param olmadığı için fakir ama şiirlerim olduğu için zengin olurdum,” diye karşılık verdi hemen.

“Şuraya, kaldırıma kusacağım galiba,” dedim yüksek sesle, takım elbiseli bir kadın bizden uzaklaştı.

“Seni temizlerim,” dedi.

Gerçekten fazlasıyla iyi biriydi. “Bir başşair ne yapar ki?” diye sordum.

“Bir başşair, akıllıca ve şairane nasihatlerde bulunur. Dünya liderlerinin felsefi sorunlarını danıştığı bir insan olurum.”

“Onlara şiir yazarak sorunlarını mı çözeceksin?” dedim. Sesimdeki küçümseme hiç de gözden kaçacak gibi değildi.

“Ya da şiir okuyarak,” dedi, şaşmaz samimiyetiyle. Öğürme sesi çıkardım.

Bana omzuyla hafifçe vurdu, sonra da tökezlemem için elini sırtıma koydu. Dokunuşu o kadar hoşuma gitti ki kaçmak için biraz hızlandım.

“İstedğin kadar alay edebilirsin ama çoğu zaman şiir hayat kurtarabilir,” dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatlice suratına baktım ama hayır, gerçekten buna inanıyordu. Çok tatlı. Hem de aptal. Ama daha çok tatlı.

“Peki ya sen? Ne çeşit bir ün istiyorsun?” diye sordu.

Gayet basit bir soruydu. “Yardımsever bir diktatör olmak isterdim,” diye yanıtladım.

Güldü. “Belli bir ülke var mı aklında?”

“Tüm dünyanın,” deyince biraz daha güldü.

“Tüm diktatörler kendilerinin yardımsever olduklarını düşünür. Elinde palası olanlar bile.”

“Eminim açgözlü ve tehlikeli birer alçak olduklarını biliyorlardır.”

“Ama sen onlar gibi olmayacaksın, öyle mi?”

“Hayır. Kötülükten uzak bir yardımsever olacağım. Herkes için en iyisinin ne olduğuna karar vereceğim ve kararımı uygulayacağım.”

“Peki, ya bir insan için iyi olan şey başka bir insan için iyi değilse?”

Omuz silktim. “Herkesi memnun edemezsin. Hem benim başşairim olarak iyi bir şiirle kaybedenleri rahatlatılabilirsin.”

“Pes!” dedi gülerek. Yeniden telefonunu çıkardı ve başparmağıyla soruları geçmeye başladı. Ben de o sırada hızlıca kendi telefonuma bir göz attım. Ekrandaki çatlak bir saniyeliğine beni şaşırttı, sonra düşüşümüzü anımsadım. Ne gün ama. Yeniden aklıma paralel evren mevzusu geldi, acaba telefonumun ve kulaklığımın zarar görmediği paralel evrende neler oluyordu.

Evde olduğum ve annemin benden istediği gibi eşyalarımı topladığım bir evren vardı belki de. Telefonumun ve kulaklığımın sağlam olduğu. Ama o evrende Daniel’la tanışmamış olurdum.

Ya da okula gittiğim ve bir arabanın altında kalmaktansa İngilizce dersinde güvenli bir şekilde oturduğum bir evren vardı. Evet, yine Daniel olmazdı.

Bir diğer Daniel-siz evrende ise, ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresine gidiyordum ama müzik mağazasında Daniel’la tanışmıyordum, dolayısıyla sohbetimiz beni geciktirmiyordu. BMW sürücüsü olmadan karşıya geçmiş oluyordum ve trafik kazasını kıl payı atlatmıyordum. Telefonum ve kulaklıklarım da sapasağlam kalıyordu.

Tabii ki sonsuz sayıda paralel evren olabilirdi, Daniel’la tanıştığım ama beni kurtaramadığı, dolayısıyla telefon ve kulaklıklarımın kırılmasından çok daha fazlasının yaşandığı bir evren gibi.

İç geçirdim ve Avukat Fitzgerald’ın ofisinin ne kadar uzaklıkta olduğunu kontrol ettim. On iki blok ilerleydi. Bir an, telefonumun ekranını ne kadar tamir ettireceğimi düşündüm. Ama sonra, belki de tamir ettirmeme gerek bile kalmayacağını hatırladım. Muhtemelen Jamaika’da yeni bir telefon edinmem gerekecekti.

Daniel düşüncelerimi yarıda kesti, oh şükür. Buradan gitmekle ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

“Pekâlâ, hadi yedi numaralı soruya geçelim. Nasıl öleceğine dair içinde bir his var mı?” dedi.

“İstatistiklere göre, Amerika Birleşik Devletlerinde yaşayan siyahi bir kadın yüksek ihtimalle yetmiş sekiz yaşında kalp hastalığından ölüyor.”

Başka bir yaya geçidine geldik, kenara çok yakın durmamam için beni çekti. Onun hareketleri ve benim tepkim sanki bunu daha önce birçok kez yapmışız gibi tanıdık. O, ceketimi dirsek kısmından tutup hafifçe çekmişti, ben de koruyuculuğunu kabul ederek geriye çekilmiştim.

“Yani kalpten gideceksin, öyle mi?” diye sordu. Bir an için ölüm hakkında konuştuğumuzu unutmuştum.

“Büyük ihtimalle. Ya sen?” dedim.

“Cinayet. Benzin istasyonu, tekel veya benzeri bir yerde. Silahlı bir adam dükkânı soymaya çalışır. Kahraman olmaya çalışırken kola şişelerinden yapılma piramide çarpmak gibi aptalca bir şey yaparım ve hırsız çileden çıkar, ucuz kakra-

manlığım kan gölüyle sonuçlanır. Üçüncü sayfaya manşet olurum.”

Çok güldüm. “Yani beceriksiz bir kahraman olarak öleceksin?” dedim.

“Olmaya çalışırken öleceğim,” dedi ve birlikte güldük.

Caddeden karşıya geçtik. Düz gitmeye çalışırken, sağ tarafı göstererek, “Bu taraftan,” dedim. “Sekizinci Caddeye doğru gitmemiz gerekiyor.”

Döndü ve destansı bir maceradaymışız gibi bana bakarak sırtıttı.

“Bekle,” dedi, ceketini çıkarmaya çalışarak. Ceketini çıkarışını izlemek tuhaf bir şekilde mahrem bir şeymiş gibi geldiği için birkaç adım ötede taksi kavgası yapan yaşlı ve huysuz iki adamı izlemeye koyuldum. Bir taksiyi paylaşmıyorlardı, oysa etraflarında en az üç tane boş taksi vardı.

İç ses: İnsan mantıklı değildir.

“Bu çantana sığar mı?” diye sordu. Ceketini uzattı. Tabii ki sanki kız arkadaşıymışım gibi benden ceketini giymemi istemeyecekti. Yine de onun ceketini taşımak ceketini çıkarışını izlemekten çok daha mahrem bir durum gibi geliyordu.

“Emin misin? Kırışacak çünkü,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. Diğer yayaları engellemek için beni kaldırımın kenarına çekti, birden kendimizi birbirimize çok yakın dururken bulduk. Daha önce omuzlarına dikkat etmediğimi fark ettim. Az evvel de bu kadar genişler miydi? Gözlerimi omuzlarından kaçırıp suratına baktım, etkilenmemek işten bile değildi. Gözleri güneş ışığında daha net ve daha kahverengiydi. Gerçekten çok güzellerdi.

Çantamı omzumdan indirdim ve doğruca aramıza koydum, biraz geri çekilmek zorunda kaldı.

Ceketini düzgün bir şekilde katladı ve çantaya koydu.

Beyaz bir gömlek giymişti, ceketini olmayınca kırmızı kravatı daha da fazla göze çarpıyordu. Günlük kıyafetlerle nasıl görünüyor, hangi günlük kıyafetler ona daha çok yakışıyor diye düşündüm. Kesin Amerikan erkeklerin üniforması haline gelen kot ve tişört giyiyordu.

Aynı şey Jamaikalı erkekler için de geçerli miydi?

Düşününce içimi bir hüznü kapladı. Sil baştan başlamak istemiyordum. Amerika'ya geldiğimiz ilk zamanlar yeterince zordu. Yeni bir okulun kural ve geleneklerini öğrenmek zorunda kalmak istemiyordum. Yeni arkadaşlar. Yeni gruplar. Yeni bir kıyafet yönetmeliği. Yeni mekânlar. Hiçbirini istemiyordum.

Ondan uzaklaşıp yürümeye başladım. "Asyalı Amerikan erkeklerin kanserden ölme olasılığı yüksek," dedim.

Kaşlarını çattı ve beni yakalamak için adımlarını hızlandırdı. "Gerçekten mi? Bundan hoşlanmadım. Hangi tür kanserden peki?" dedi.

"Tam bilmiyorum."

"Bekleyip göreceğiz."

"Göreceğiz," derken sanki bir geleceğimiz varmış da ölümlerimiz birbirimiz için çok önemliymiş gibi konuşmuştu.

"Gerçekten kalp hastalığından öleceğini mi düşünüyorsun? Daha efsanevi bir ölüm olsa olmaz mı?" diye sordu.

"Efsanevi olmasını kim takar ki. Ölüm ölümdür işte."

Doğrudan suratıma baktı, bir cevap bekliyordu. “Tamam, tamam. Bunu sana söyleyeceğime inanamıyorum. İçten içe boğularak öleceğimi düşünüyorum,” dedim.

“Açık bir denizde, birinin ya da bir şeyin hayatını kurtarıırken mi?” diye sordu.

“Daha çok bir otelin havuzunda,” dedim.

Yürümeyi bıraktı ve beni yine kaldırımın kenarına çekti. Onun kadar düşünceli bir yaya dünyaya gelmemiştir. Çoğu insan kaldırımın orta yerinde öylece durur. “Dur bir dakika. Yüzme bilmiyor musun?” diye sordu.

Başımı ceketime gömüp, “Bilmiyorum,” dedim.

Yalnızca suratıma baktı, yüzü gülmese de aslında içten içe bana gülüyordu.

“Ama sen Jamaikalısın. Sularla çevrili bir yerden geliyorsun,” dedi.

“Evet, bir adada doğdum ama yüzmeyi bilmiyorum,” dedim.

Bence benimle dalga geçmek istiyordu ama kendine karşı koyuyordu. “Ben sana öğretirim,” dedi.

“Ne zaman?”

“Bir gün. İlk fırsatta. Jamaika’da yaşıyorken yüzebiliyor muydun?”

“Evet ama sonra buraya taşındık. Okyanus yerine havuzlara kaldık. Ve ben klor sevmiyorum.”

“Artık deniz suyu kullanan havuzlar da var, biliyorsun.”

“Ben o gemiyi çoktan kaçırdım,” dedim.

Öyle deyince benimle gerçekten dalga geçti. “Geminin adı ne? *Dört Tarafı Denizlerle Çevrili Bir Yerde, Yani Bir*

Adada Büyüyüp Yüzme Bilmeyen Kız mı? Bence bu isim tam oturdu,” dedi.

Güldüm ve omzuna vurdum. Elimi yakalayıp parmaklarımı tuttu. İçimden, *umarım bana verdiği sözü tutar da yüzmeyi öğretir*, diye geçirmemeye çalışıyordum.

daniel

Natasha Kitabını derlemeye çalışan bir biliminsanıydım. Şimdiye kadar bulduklarım şöyle: Tam bir bilim kurdu. Muhtemelen benden daha zeki. Parmakları benimkinden biraz daha uzun ve onları tutmak güzel. Angst-grunge rock müzik türünü dinliyor. Gizemli randevusuyla ilgili bir şeyler canını sıkıyor.

“Niçin takım elbise giymiştin? Bir daha söylesene,” dedi.

Yüksek sesle sızlandım. “Boşver onu, hadi Tanrıdan bahsedelim,” dedim.

“Benim de soru sormaya hakkım var,” dedi.

Kaldırımın üstünde kurulu olan iskelenin altından tek sıra halinde geçtik. (Yılın her günü Manhattan’ın yaklaşık yüzde 99’u inşaat halindedir.)

“Yale Üniversitesine başvurdum. Oradan mezun biriyle görüşmem var.”

“Heyecanlı mısın?” Yeniden yan yana yürümeye başladık.

“Umursasaydım belki olurdum.”

“Biraz umursuyorsundur ama değil mi?”

“Belki bir parça,” dedim gülerek.

“Ailen mi oraya girmeni istiyor?”

Karşı taraftan gelen ani bir bağırışma dikkatimizi çekti. Yalnızca bir taksi şoförüydü, başka bir taksiciye bağırıyordu.

“Ailem Kore’den buraya gelen ilk göçmenlerden,” diye açıklamaya başladım.

Yavaşlayıp bana baktı. “Ne demek istediğini anlamadım,” dedi.

Omuz silktim.

“Yani benim ne istediğimin bir önemi yok. Yale Üniversitesine gideceğim ve bir doktor olacağım.”

“Ve sen bunu istemiyorsun, öyle mi?”

“Ne istediğimi bilmiyorum.”

Yüzüne bakınca söyleyebileceğim en kötü şeyi söyledimi anladım. Döndü ve daha hızla yürümeye başladı. “İyi işte, o zaman bir doktor da olabilirsin,” dedi.

“Ne yaptım şimdi ben?” diye sordum, onu yakalamaya çalışırken. “Hayat senin hayatın,” dedi.

Bir sınavda başarısız olmak üzereymişim gibi hissettim. “Sen büyüdüğünde ne olmak istiyorsun ki?” diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, “Veri bilimci,” dedi.

“O da ne öyle?” demek için ağzımı açtım ama önceden provasını yaptığı bir konuşmayla lafı ağzıma tıkadı. Belli ki kariyer seçimini sorgulayan ilk kişi değildim.

“Veri bilimci verileri analiz eder, sinyalden parazitleri giderir, verilerin kalıplarını çıkarır, çıkarımlarda bulunur ve elde ettiği sonuçlara göre yapılacakları önerir.”

“Bilgisayarlar da var mı işin içinde?”

“Evet, tabii ki. Bu dünyada çok fazla veri var,” dedi.

“Gerçekten çok iyi. Ne olmak istediğini her zaman biliyor muydun?” dedim. Kıskançlığımı belli etmemeye çalışmak gerçekten zordu.

Yine durdu. Bu gidişle gittiği yere asla ulaşamayacaktık. “Bu kader değil. Bu kariyeri ben seçiyorum. O beni seçmiyor. Veri bilimcisi olmak kaderimde olan bir şey değil. Kütüphanede kariyer seçimi diye bir bölüm var. Bilim alanında gelişmekte olan alanları araştırdım ve bingo! Kader veya kismet değil, sadece araştırma!” dedi.

“Tutkunu olduğun bir şey değil yani?” diye sordum.

Omuz silkti ve yeniden yürümeye başladı. “Kişiliğime uyuyor.”

“Sevdiğin bir işi yapmak istemez misin?”

Sanki bir şeyi sevmenin çekiciliğini anlamıyormuş gibi, “Neden?” diye sordu.

“Hayat tutkunu olmadığın bir işi yaparak geçirmek için fazla uzun,” diye üsteledim.

İçine bütün sosis konmuş çörek satan bir seyyar arabanın yanından geçtik, önünde uzun bir sıra oluşmuştu. Lahana turşusu ve hardal kokusu geliyordu (yani cennet gibi kokuyordu).

Burnunu kırıştırdı. “Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek hayallerin peşinden koşarak geçirmek için de fazlasıyla uzun ama.”

“Bekle,” dedim. Onu birazcık yavaşlatmak için kolunu tuttum. “Gerçekleşmeyeceklerini kim söyledi?”

Gözücüyla bana baktı. “Hadi ama. Kaç kişinin aktör, yazar veya rock yıldızı olmak istediğini biliyor musun? Çok fazla kişi. Ve yüzde 99’u başaramıyor. Geriye kalanın yüzde 0.9’luk kısmı ise bu işi yaparak zar zor para kazanıyor. Yalnızca yüzde 0.1’lik kısım voliyi vuruyor. Hepsi yalnızca bu yüzde 0.1’lik kısma girmek için hayatlarını boşa harcıyor,” dedi

“Babam gibi konuştun.”

“Elli yaşında Koreli bir adama mı benziyorum?”

“Aksam olmayan versiyonuna.”

“O sadece senin iyiliğini düşünüyor. İyi para kazanan mutlu bir doktor olduğunda, yaptığı işten nefret eden ve amaçsızca voliyi vurmayı hayal eden meteliksiz bir sanatçı olmadığın için ona teşekkür edeceksin.”

Tutkulu olmamak konusunda ne kadar tutkulu olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Lütfen şu şair olma konusunda ciddi olmadığını söyle.”

Yapmacık bir öfkeyle, “Tanrı korusun!” dedim.

Elinde LÜTFEN YARDIM EDİN, ZOR DURUMDAYIM yazılı bir tabela tutan bir adamın yanından geçtik. Müşteri almış bir taksi müşteri almış bir başka taksiye uzun uzun korna çaldı.

“Daha on yedi yaşındayken hayatımızın geri kalanında ne yapmak istediğimizi bilmemiz gerekir mi?”

“Bilmek *istememez misin?*” diye sordu. Belirsizliği kesinlikle sevmiyordu.

“Keşke aynı anda on hayat yaşayabilseydik.”

Lafı yine ağızma tıktı. “Of. Sırf seçim yapmak zorunda kalmamak için mi?” dedi.

“Onu kastetmemiştim. Bana anlam ifade etmeyen bir şey için mücadele vermek istemiyorum sadece. Şu an içinde olduğum bu yolun sonu hiç gelmeyecek, Yale Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Uzmanlık, Evlilik, Çocuk, Emeklilik, Huzurevi, Cenaze, Mezarlık,” dedim.

Belki günün öneminden, belki de onunla tanıştığım için sebebini bilmiyorum ama tam olarak o an içimden geçenleri söylemek son derece önemliydi.

“Büyük, güzel beyinlerimiz var. Uçabilen şeyler icat ediyoruz. *Uçabilen şeyler*. Şiirler yazıyoruz. Şiirden nefret ediyor olabilirsin ama *Seni bir yaz gününe benzetmek mi, ne gezer? Çok daha güzelsin sen, çok daha cana yakın*, dizelelerinin güzelliğini tartışmak tamamen yersiz. Çok büyük hayatlar yaşayabiliriz. Büyük bir tarih yaratabiliriz. Tüm bunları neden görmezden gelelim? Neden sadece kolay ve sıradan olanı tercih edelim? Bizler hayal kurmak ve hayalini kurduğumuz şeyleri gerçekleştirmek için yaratılmışız.”

Tüm cümleler düşündüğümden daha tutkulu çıkıvermişti ağızımdan ama söylediğim her şeye kelimesi kelimesine inanıyordum.

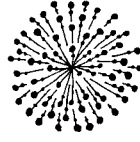
Göz göze geldik. Aramızda bir dakika önce olmayan bir şey uyanmıştı.

Küstahça bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Evren durmuştu ve bizi bekliyordu adeta.

Avucunu açtı, elimi tutacaktı. Bu dünyada birlikte, el ele yürümek için yaratılmıştık. Bunu onun gözlerinde görmüştüm. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ama öyle olmadı, elimi tutmadı. Sadece yürümeye devam etti.

natasha

Önemli bir an yaşıyorduk ama bunu hiç istemiyordum.

İnsanlar kalp ferman dinlemez dediklerinde, aşk şarkılarında ve monologlardaki şiirsel kalpten bahsediyorlar, camdan yapılmış gibi kolayca kırılabilen kalpten.

Sadece sağlıklı besin ve egzersize ihtiyaç duyan gerçek kalbi kastetmiyorlar.

Ancak şiirlere konu olan kalbe güvenilmez. Vefasızdır ve sizi yanlış yöne sürükleyebilir. Sizin sadece aşka ve hayallere ihtiyacınız olduğunu söyler. Gıda, su, barınma ve paradan hiç bahsetmez.

Karşınızdaki insanın, göz göze geldiğiniz o insanın Doğru Kişi olduğunu söyler. Evet, o kişinin sizin için Doğru Adam veya Doğru Kadın olduğunu söyler. O anlık Doğru Kişinin kalbi başka bir insan için atmaya başlayana dek.

Şiirlerde anlatılan kalbe uzun vadeli kararlar verirken güvenilmemelidir.

Tüm bunları biliyordum. Kutup Yıldızının aslında gökyüzündeki en parlak yıldız olmadığını (ellinci en parlak yıldız) bildiğim kadar iyi biliyordum hem de.

Ve yine de Amerika'daki son günümde, burada bir kaldırımın orta yerinde, Daniel'la birlikteydim. Benim vefasız, gerçekçi olmayan, geleceğini düşünmeyen, ipe sapa gelmez kalbim onu istiyordu. Onun çok istekli olmasını ya da ne istediğini bilmemesini veya kalp kırıklığı ve yoksulluğa götüren bir meslek olan şair olma hayalleri kurmasını umursamıyordu.

Birbiri için yaratılmak diye bir şey olmadığını biliyordum ama yine de burada durmuş yanılıyor muyum acaba diye merak ediyordum.

Ona dokunmayı çok istesem de avucumu kapadım ve yürümeye devam ettim.

aşk

Kimyasal Bir Hikâye

Biliminsanlarına göre aşkın üç aşaması vardır; tutku, çekim ve bağlanma. Her bir aşama beyindeki nörotransmitter denilen kimyasallar tarafından yönetilir.

Tahmin edeceğiniz üzere, tutku testosteron ve östrojen tarafından yönetilir.

İkinci aşama yani çekim aşaması ise dopamin ve serotoninle yönetilir. Örneğin, çiftler birbirlerinin varlığından tarifsiz bir şekilde mutlu olduğunu söylüyorsa, mutluluk hormonu diye adlandırılan dopamin görevini yapıyor demektir.

Kokain kullananlarda da aynı seviyede bir mutluluk gözlemlenir. Aslında, yeni âşıkların ve kokain bağımlılarının beyinlerini inceleyen biliminsanları aralarındaki farkı söylemekte zorlanırlar.

Çekim aşamasının ikinci kimyasal maddesi serotondur. Çiftler birbirilerini düşünmeden duramadıklarını söylüyorsa, bunun sebebi serotonin seviyelerinin düşmüş olmasıdır. Âşık olan insanlar, Obsesif Kompulsif Bozukluğu olan insanlarda olduğu gibi düşük serotonin seviyesine sahiptir. Birbirlerini düşünmeden edememelerinin sebebi gerçek anlamıyla takıntılı olmalarıdır.

Oksitosin ve vazopressin ise bağıllık veya uzun süreli bağlanma dediğimiz üçüncü aşamayı kontrol eder. Orgazm sırasında oksitosin salgıyorsunuz ve bu seks yaptığınız insana karşı daha yakın hissetmenizi sağlar. Aynı şekilde çocuk doğururken de oksitosin salgılanır ve bu, annenin çocuğa bağlanmasını sağlar. Cinsel birleşme sonrasında ise vazopressin salgılanır.

Natasha bu somut gerçekleri biliyordu. Bunları bilmesi Rob'un ihanetinin üstesinden gelmesine yardımcı olmuştu. Evet, aşkın sadece kimyasallardan ve tesadüften ibaret bir şey olduğunu biliyordu.

Peki, öyleyse, neden Daniel ona bundan daha fazlasıymış gibi geliyordu?

daniel

Görüşmeye gitmekten daha az istediğim şeyler listesinde başka hiçbir madde yoktu. Ama işte. Saat neredeyse on bire geliyordu ve görüşmeye gideceksem şimdi ayrılmam gerekiyordu.

O özel andan beri ikimiz de sessizce yürüyorduk. Bunun huzurlu bir sessizlik olduğunu söylemek isterdim ama değildi. Onunla o özel anı konuşmak istiyordum ama hissedip hissetmediğinden bile emin değildim. Gerçi hayatta böyle şeylere inanmazdı.

Manhattan'ın iç tarafları ilk tanıştığımız yerden çok farklıydı. Daha fazla gökdelen ve daha az hediyelik eşya dükkânı vardı.

İnsanlar bile çok farklıydı. Gezen veya alışveriş yapan turistler yoktu. Heyecanlı, bön bön etrafına bakan veya gülümseyen turistler yoktu. Bu insanlar buradaki gökde-

lenlerde çalışıyordu. Eminim görüşmem de buraya yakın bir yerlerdeydi.

Beton ve camdan yapılma kocaman hilkat garibesi gibi bir binanın önüne gelene kadar konuşmadan yürüdük. İnsanların tüm günlerini bu gibi yerlerde ve sevmedikleri insanlar için sevmedikleri işleri yaparak geçirmeleri beni şaşırtıyordu. Doktor olmak en azından bundan daha iyiydi.

“Gideceğim yer burası,” dedi.

Bir saat içinde geleceğini belirleyecek bir randevusu olmayan biri gibi, “Seni burada beklerim,” dedim.

Gelecekte çocuklarımıza karşı kullanacağı katı bir ses tonuyla (kesinlikle disiplinli bir anne olacaktı), “Daniel, senin bir görüşmen var, benim de burada randevum var. Artık vedalaşma zamanımız geldi,” dedi.

Haklıydı. Ailemin benim için planladığı geleceği istemeyebilirdim ama henüz daha iyi bir fikrim yoktu. Burada biraz daha fazla kalırsam trenim raydan çıkacaktı.

Belki istediğim şey buydu. Kim bilir belki de Natasha’ya karşı hissettiklerim, trenimin raydan çıkması için uydurduğum mazeretlerdi. Ayrıca, ailem Natasha’yı asla onaylamazdı. Yalnızca bir Koreli olmadığı için değil, aynı zamanda bir siyahi olduğu için. Bir geleceğimiz yoktu.

Tüm bunlar ve benim ona fazlasıyla hissettiğim duyguların belli ki karşılıksız olması bunu gösteriyordu. Karşılığı olmayan bir aşk, aşk değildir, değil mi?

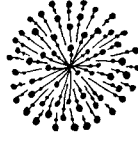
Gitmeliydim.

Gidecektim.

Gidiyordum.

“Haklısın,” dedim.

Şaşırmıştı, hatta biraz da hayal kırıklığına uğramıştı ama ne fark ederdi ki? Onun da bunu istemesi gerekiyordu ve belli ki istemiyordu.

natasha

Bunu demesini beklemiyordum, ayrıca hayal kırıklığına uğramayı da beklemiyordum ama uğradım. Neden bir daha görmeyeceğim bir çocuk için böyle şeyler hissediyordum? Üstelik geleceğim beş dakika içerisinde şekillenmek üzereydi.

Binanın kapısına oldukça yakın duruyorduk, insanlar girip çıkarken içerideki klimanın serinliğini hissedebiliyordum.

Tokalaşmak için elini uzatıyordu ki çabucak geri çekti. “Pardon,” deyip kızardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Şey, gidiyorum öyleyse,” dedim.

“Gidiyorsun,” dedi, ikimiz de kıpırdamadan öylece durduk.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden öylece durduk, sonra ceketinin çantamda olduğunu hatırladım.

Çantamdan çıkardım ve ceketini omuzlarına geçirirken onu izledim.

“Bu kıyafetlerle, bu binada çalışan insanlara benziyorsun,” dedim.

Aslında bunu bir iltifat olarak söylemiştim ama sanırım öyle algılamadı.

Kravatını çekıştırıp yüzünü ekşitti. “Belki bir gün böyle bir yerde çalışırım,” dedi.

Bir müddet konuşmadan ona baktım, daha sonra, “Şey, bu gittikçe tuhaf bir hal alıyor,” dedim.

“Sarılısak mı?”

“Siz takım elbiselilerin sadece el sıkıştığını sanıyordum,” dedim. Ses tonumu yumuşak tutmaya çalışıyordum, ancak sesim boğuk ve tuhaf çıkmıştı.

Gülümsedi, ancak yüzündeki üzüntüyü gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Nasıl oluyordu da kalbinden geçenleri bu kadar rahat gösterebiliyordu?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. O an aramızda ne oluyorsa olmasını istemiyordum ama durdurmaya çalışmak güneşin doğuşunu önlemeye çalışmakla aynı şey gibi geliyordu.

Kapılar açıldı ve serin hava yeniden tenimi yalayıp geçti. Aynı anda hem yanıyor hem de üşüyordum. Sarılmak için aynı anda kollarımızı açtık. Aynı taraftan sarılmaya çalışınca yalnızca göğüslerimiz çarpıştı. Beceriksizliğimize güldük ve kıpırdamadan durduk.

“Ben sağ, sen de sol taraftan,” dedi.

“Tamam,” deyip sol tarafa yöneldim. Sarıldık, hemen hemen aynı boyda olduğumuz için yüzüm yanağına değdi. Yumuşak, pürüzsüz ve sıcacıktı. Başımı omzuna koydum

ve kendimi kollarına bıraktım. Çok yorgundum. Sizi istemeyen bir yere tutunmaya çalışmak çok zordu. Ama Daniel beni istiyordu. Bunu, bana sıkıca sarılmasından anlamıştım.

Kollarından ayrıldım, gözlerine bakmamak için elimden geleni yaptım.

O da dilinin ucuna gelenleri söylemekten vazgeçmişti.

Telefonu çıkardım ve saati kontrol ettim.

Daha ben bir şey söylemeden, "Gitme vakti," dedi.

Döndüm ve binaya doğru yürüdüm.

Güvenlikten geçerken onu düşünüyordum. Giriş katma giderken de onu düşünüyordum. Asansörde onu düşünüyordum, uzun koridordan geçerken de onu düşünüyordum. Her dakika onu düşünüyordum. Ta ki ofise girip artık onu düşünemez hale gelene kadar.

Telefonda duyduğum gürültüler gerçekten de tadilattan kaynaklanıyormuş, zira ofisin sadece yarısı tamamlanmıştı. Duvarlar kısmen boyanmıştı, tavandan çıplak ampuller sarkıyordu. Talaş tozları ve boya lekeleri muşamba serili zemini kaplamıştı. Çalışma masasının başında iki eli de ofis telefonunun üzerinde duran bir kadın oturuyordu, sanki telefonun çalmasını istiyormuş gibiydi. Parlak kırmızı rujuna ve gül renginden allık sürülmüş yanaklarına rağmen çok solgun görünüyordu. Saçları koyu siyahtı ve oldukça düzgün toplanmıştı. Onda gerçek olmayan bir şeyler vardı. Sanki eski bir Disney çizgi filminden ya da 1950'lerde geçen ve içinde sekreterler olan bir dönem filminden bir sahneyi canlandırıyormuş gibiydi. Masası derli topluydu, dosyalar renklerine göre ayrılmıştı. Üstünde AVUKAT

ASİSTANLARI İŞİNİZİ DAHA UCUZA YAPAR yazılı bir kupa vardı.

Ona doğru ilerlerken suratında üzgün, titrek bir gülümseme belirdi.

“Acaba doğru yere mi geldim?” diye sordum yüksek sesle.

Sessizce bana baktı.

“Burası Avukat Fitzgerald’ın Ofisi mi?” diye devam ettim.

“Sen Natasha olmalısın,” dedi.

Daha önce telefonda konuştuğum kadın bu olmalıydı. Masasına yaklaştım.

“Kötü haberlerim var,” dedi.

Mideme ağrılar girdi. Söyleyeceği şeyi duymaya hazır değildim. Daha başlamadan bitmiş miydi? Kaderime çoktan karar verilmiş miydi? Gerçekten bu gece bu ülkeden ayrılacak mıydım?

Kıyafetlerine boya bulaşmış bir adam içeri girdi ve matkapla bir yerleri delmeye başladı. Başka birisi de çekiçle bir şeyler yapıyordu, sadece sesi geliyordu, adamı göremiyordum. Gürültüye rağmen sesini yükseltmeye gerek duymadı. Dolayısıyla biraz daha yaklaştım masaya.

“Jeremy, yani Avukat Fitzgerald bir saat önce trafik kazası geçirdi. Şu anda hastanede kendisi. Karısı durumunun iyi olduğunu, kazayı birkaç sıyrıkla atlattığını söyledi. Ama yine de akşamüzerine kadar burada olmayacak,” dedi.

Sesi normal geliyordu ama gözleri tam tersini söylüyordu. Telefonu kendine doğru çekti ve benim yerime ona bakmaya başladı.

“Ama randevum vardı,” dedim. Mızımızlanıyor gibi görünüyor olabilirdim ama başka çarem yoktu. “Gerçekten onun yardımına ihtiyacım var.”

Kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri büyümüştü. “Söylediğimi duymadın mı? Ona araba çarptı diyorum. Şu an burada olamaz.” Önüme bir tomar form fırlattı ve bir daha bana bakmadı.

Formları doldurmam en az on beş dakikamı almıştı. İlk formda, komünist, suçlu veya terörist olup olmadığıma ve ABD’yi savunmak için silahlanıp silahlanmayacağıma dair bir sürü soru yanıtladım. Tabii ki silahlanmazdım ama yine de evet kutucuğunu işaretledim.

Bir diğer formda ise sınır dışı edilme sürecinde şimdiye kadar neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatmam istenmişti.

En son form ise ABD’de geçirdiğim zamanı detaylı olarak anlatmamı isteyen bir müvekkil anketiydi. Ne yazacağımı bilmiyordum. Avukat Fitzgerald’ın ne öğrenmek istediğini de bilmiyordum. Ülkeye nasıl girdiğimizi mi bilmek istiyordu? Ya da nasıl saklandığımızı? Okuldaki forma sahte sosyal güvenlik numaramı yazarken nasıl hissettiğimi mi? Yazarken her seferinde annemin otobüsle Florida’ya gidişinin gözümün önüne geldiğini mi?

Kaçak göçmen olmanın nasıl bir şey olduğunu mu bilmek istiyordu? Birisinin buraya ait olmadığını fark etmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu mu merak ediyordu?

Muhtemelen bunları bilmek istemiyordu. Onun bilmek istediği şey gerçeklerdi, duygularım değildi. Dolayısıyla ben de gerçekleri yazdım. Amerika’ya turistik vizayla gelmiştik.

Ayrılma vaktimiz geldiğinde dönmeyip burada kalmıştık. O zamandan beri de buradaydık. Babamın alkollüyen araba kullanması dışında herhangi bir suç işlememiştik.

Formları kadına geri verdim, müvekkil anketine hızlıca bir göz attı. “Burayı biraz daha doldurmalısın,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Yani, Amerika senin için ne anlam ifade ediyor? Niçin burada kalmak istiyorsun? Amerika’yı daha da geliştirmek için ne gibi şeyler yapacaksın?”

“Gerçekten bunları mı—”

“Jeremy’nin sana yardım edebilmesi için bir şeyler yazman gerek,” dedi.

Eğer burada doğmuş insanlardan Amerika’da yaşamaya layık olduklarını kanıtlamaları istenseydi burası kesinlikle daha az nüfuslu bir ülke olurdu.

Ben ne kadar çalışkan ne kadar iyimser ne kadar vatan-sever bir vatandaş olduğumu yazarken, o da diğer formları inceliyordu. Amerika’nın benim yuvam olduğunu ve vatandaşlık almamın hâlihazırda hissettiklerimi meşrulaştıracağını yazdım. Ben buraya aittim. Kısacası, her zaman olduğumdan çok daha samimiydim. Daniel olsa benimle gurur duyardı.

Daniel.

Muhtemelen şu an trendeydi, görüşme yapacağı yere gidiyordu. Doğru olanı yapacak ve doktor olacak mıydı acaba? Gelecekte aklına gelecek miydim? New York’ta iki saat geçirdiği kızı hatırlayacak mıydı? Ne yaptığımı merak edecek miydi? Belki de yalnızca Google’a adımlı yazıp aratacak ve daha ileri gitmeyecekti. Ya da büyük ihtimalle

akşama kadar beni unutmuş olacaktı, tıpkı benim de onu unutacağım gibi.

Ben yazmaya devam ederken telefon çaldı, kadın ikinci kere çalmasına fırsat vermeden telefonu hemen açtı.

“Ah, Tanrıya Şükür, Jeremy. İyi misin?” dedi. Gözlerini kapatmış, telefonu iki eliyle sıkıca kavramıştı. “Gelmek istedim fakat eşin işlerle ilgilenmemin daha iyi olacağını söyledi,” dedi. “Eşin” derken öfkeyle gözlerini açmıştı.

“İyi olduğuna emin misin?” Dinledikçe kendine geliyordu. Yüzüne renk geldi, mutluluktan gözleri dolmuştu.

Ona âşık olduğu o kadar belliydi ki odada kalp şeklinde baloncukların uçtuğunu görür gibi oldum. Yoksa bir ilişki mi yaşıyorlardı?

“Yanında olmak istemiştin,” dedi fısıldayarak. Birkaç peki’den sonra telefonu kapattı. “İyiymiş,” dedi, gözlerinin içi gülüyordu. Rahatlamış görünüyordu.

“Süper,” dedim.

Formları aldı. Onları okurken sessizce bekledim.

“Güzel haberler duymak ister misin?” diye sordu.

Tabii ki isterdim. Başımı olur anlamında yavaşça salladım.

“Buna benzer birçok dava gördüm ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum,” dedi.

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

“Gerçekten bana yardım edebileceğini mi düşünüyorsunuz?” Sesimdeki umut ve şüpheciligi duyabiliyordum.

“Jeremy asla kaybetmez,” dedi, o kadar gururluydu ki sanki kendinden bahsediyor gibiydi.

Fakat tabii ki bu doğru olamazdı. Herkes zaman zaman bir şeyleri kaybederdi. Ondan daha net olmasını, en azından bir kazanma-kaybetme oranı vermesini istemeliydim, böylece ne hissedeceğime karar verebilirdim.

“Umut var,” dedi sadece.

Şiirden nefret etsem de aklıma İngilizce dersinde okuduğum bir şiir geldi. *“Umut” tüyleri olan bir şeydir.* Şimdi şiirde ne demek istediğini tam olarak anlamıştım. İçimde bir şey uçmak istiyordu; uçmak, şarkı söylemek, gülmek ve dans etmek istiyordu.

Bu duyguyu yok edecek bir şey sormadan teşekkür ettim ve ofisten hızlıca çıktım. Normalde her zaman gerçeği bilmekten yanayım, gerçek kötü olsa bile. Ve böyle biri olmak hiç kolay değildir. Bazen gerçekler tahmin ettiğinizden daha çok canınızı yakabilir.

Birkaç hafta önce annemle babam kendi odalarında tartışıyordu, kapıları kapalıydı. Annemin babama açık bir şekilde sinirlendiği ender anlardan biriydi. Peter beni onları gizlice dinlerken gördü. Tartışma bittikten sonra, Peter’a duyduklarımı öğrenmek isteyip istemediğini sordum, duymak istemiyordu. “Eminim öğrendiklerin iyiye işaret değildir ve şu an hayatımda gerçekten kötü bir şey istemiyorum,” dedi bana. O an ona sinirlendim. Ama daha sonra haklı olabileceğini düşündüm. Keşke duyduklarımı duymamış olsaydım.

Koridora çıkınca alnımı duvara dayadım, tereddütte kalmıştım. Bir an ofise geri dönüp daha fazla ayrıntı için kadına baskı yapmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bunu yaparsam elime ne geçecekti ki? Hem avukattan

resmi bir şeyler duysam daha iyi olacaktı. Ayrıca endişelenmekten bıkmıştım. Söylediği şeyin garanti olmadığını biliyordum. Ancak o an endişe ve korkudan daha iyi şeylere ihtiyacım vardı. Ve umut bu ikisinin yerini almaya hazırdı.

Yeni gelişmeleri bizimkilere söylemek için onları aramayı düşündüm ama gerek yoktu. Zaten henüz anlatacağım yeni bir gelişme de yoktu. Ne söyleyecektim ki? Tanımadığım bir adamın beni tanımadığım bir başka adamın yanına gönderdiğini mi? Avukat olmayan bir avukat asistanının (ki onu da tanıımıyordum) her şeyin yoluna gireceğini söylediğini mi? Herkesi umutlandırmanın ne anlamı vardı ki?

Şu an konuşmak istediğim tek kişi Daniel'dı ama o da çoktan gitmişti.

Keşke ona daha kibar davransaydım.

Keşke telefon numarasını alsaydım.

Ya bu göç saçmalığı kendiliğinden çözülsürse? Burada kalmaya devam edersem onu nasıl bulacağım? Her ne kadar aramızda bir şey yokmuş gibi davransam da kesinlikle aramızda bir şey vardı. Hem de büyük bir şey.

hannah winter

Bir Peri Masalı Hikâyesi, Bölüm 1

Hannah her zaman kendisinin başrol olmadığı bir peri masalında yaşadığını düşünmüştü. O ne bir prenses ne de bir masal perisiydi. Ne azametli bir cadıydı ne de ona benzer bir şeydi. Hannah daha çok on ikinci ya da on üçüncü sayfada karşılaşılan küçük bir karakterdi. Belki de hamur tatlılarının veya şekerlemelerin başını bekleyen bir aşçıydı. Ya da iyi kalpli, pek göze çarpmayan bir hizmetçi kız olabilirdi.

Avukat Jeremy Fitzgerald'la tanışıp onunla çalışmaya başlayana dek yıldız olabileceğini hayal etmemişti. Onda Gerçek Aşk bulmuştu. Sonsuz Mutluluğu. Tek sorun evli ve iki çocuklu bir adam olmasıydı.

Hannah Jeremy'nin de kendisini seveceğini hiç düşünmemişti. Ta ki o gün gelene dek.

Ve o gün bugündü.

avukat jeremy fitzgerald

Bir Peri Masalı Hikâyesi, Bölüm 1

Jeremy Fitzgerald caddeden karşıya geçerken saatte otuz km hızla giden beyaz bir BMW ona çarptı. Direksiyon başında alkollü ve kendini kaybetmiş bir sigorta uzmanı vardı. Çarpma onu öldürecek kadar etkili değildi ama kendi ölümünü ve hayatını düşünmesini sağlayacak kadar güçlüydü. Bir süredir asistanı Hannah Winter'a âşık olduğunu kendisine itiraf ettirecek kadar hem de.

Günün ilerleyen saatlerinde ofisine döndüğünde Hannah'yı kollarının arasına alacaktı. Onu sıkıca saracak ve onu sevmenin gelecekte kendisine nelere mal olacağını düşünecekti.

daniel

Genç Çocuk Kötü Bir Seçim Yapar

Barış yanlısı olan annem az önce yaptığım şeyi bilse beni öldürürdü. Görüşmemi ileri bir saate erteledim. Bir kız için. Hem de Koreli olmayan siyahi bir kız için. Tanımadığım siyahi bir kız için. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmediğim siyahi bir kız için.

Telefondaki kadın zamanlamamın mükemmel olduğunu söylemişti. Kendisi de görüşmeyi ertelemek için beni aramak üzereymiş. Öğleden sonra saat altıya randevu alabildim. Dolayısıyla Natasha'yı bıraktığım binanın lobisindeydim, bir yandan rehberi okuyor bir yandan da onu bekliyordum. Binadaki kiracıların çoğu avukat (Av., Hukuk Dr.) ve muhasebeci (YMM, CFA vb.) tiplerdi. Hayatımda bu kadar çok meslek kısaltması görmemiştim. Daniel Jae Ho Bae, AÇ (Aptal çocuk), BM (Başarısızlığa Mahkûm).

Bu binada ne işi ya da nasıl bir randevusu olabilirdi ki? Ya yatırım yapmak isteyen bir varisti ya da başı beladaydı ve bir avukata ihtiyacı vardı.

Lobinin karşısındaki asansörün kapıları açıldı ve içinden Natasha çıktı.

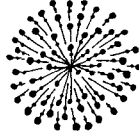
Görüşme saatimi ertelediğimde, bir tarafım *acaba saçmalıyor muyum*, diye düşündü. Yeni tanıştığım bir kız geleceğimi tehlikeye atmaya değmezdi. Onu görmediğimde böyle düşünmek daha kolay oluyordu ama şu an, onu görünce niçin tereddüt ettiğimi bile hatırlayamadım.

Tabii ki buna değerci. Nedenini açıklayamasam da.

Evet, çok güzeldi. Kabarık saçlarının, parlak siyah gözlerinin ve dolgun pembe dudaklarının güzelliği inkâr edilemezdi. Üstelik dünyanın en güzel bacaklarına sahipti (itinayla inceledikten sonra en güzel bacaklar listesinde üç numaradan bir numaraya taşdım; kesinlikle objektifim). Ve evet, kesinlikle ondan etkilenmişim, ancak başka bir şey daha vardı, sırf dünyanın en güzel bacaklarına sahip olduğu için söylemiyordum bunu. Gerçekten objektifim.

Lobiye doğru gelirken onu izledim. Birini ya da bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Aradığı şeyi bulamayınca omuzlarını düşürdü, üzölmüş gibiydi. Beni arıyor olmalıydı, değil mi? Eğer otuz dakika içinde hayatının aşkı olabilecek başka biriyle karşılaşmadıysa kesin beni arıyordu.

Dışarıya çıkınca yavaşça kendi etrafında 360 derece döndü. Kimi arıyorsa belli ki burada değildi.

natasha

Lobide değildi, dışarıda da değildi. Burada olmadığını artık kabul etmeliydim ama burada olmasını istiyordum. Sanki karnım açılmış gibi midem kazındı ama istediğim şey kesinlikle yemek değildi.

Hava daha da ısınmıştı. Çeketimi çıkarıp elime aldım ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyormuş gibi öylece durdum. Buradan gitmek istemiyordum, buradan gitmek istemediğimi kendime itiraf etmek de istemiyordum. Birbirimiz için yaratıldığımızı ya da buna benzer saçma şeyler düşündüğümünden değil ama onunla birkaç saat daha geçirebilsem güzel olurdu. Onunla çıkmak da güzel olabilirdi. Onu öptüğümde kızarıp kızarmayacağını bilmek istiyordum.

Onu en son burada görmüştüm. Eğer buradan ayrılırsam onu bir daha görme şansım kalmayacaktı. Görüş-

mesi nasıl geçiyordu acaba? Doğru şeyleri mi söylüyordu yoksa şüphelerini ve varoluşsal öfkesini mi yansıtıyordu? Kesinlikle bir yaşam koçuna ihtiyacı vardı.

İçimden bir ses son bir kez etrafa bakmamı söyledi. Bir insanın varlığını hissetmenin mümkün olmadığını biliyordum. Ama büyük ihtimalle lobide yürürken bilinçaltım onu fark etmişti. İnsanlar anlamlandıramadıkları şeyleri tanımlarken genellikle şairane bir dil kullanırlar. Aslında görmesini bilseler bunların her zaman bilimsel bir açıklaması vardır.

Herneyse, işte oradaydı.

Bir yere gitmemiştii.

daniel

Bana doğru geliyordu. Birkaç saat önce olsa yüzünde boş bir ifade olduğunu söyleyebilirdim ama Natasha konusunda gitgide uzmanlaşıyordum, aslında yüzüne boş bir ifade takınmaya çalışıyordu. Hatta beni gördüğüne mutlu olmuştu.

Yanıma gelir gelmez, “Görüşmen ne oldu?” diye sordu.

Sarılmak yok. “Seni gördüğüme sevindim,” demek yok. Belki de şu uzmanlaşma konusunda yanılmıştım.

Gerçeği mi yoksa doğruyu mu söylesem? (Gariptir ki bu ikisi daima aynı anlama gelmiyor.) Gerçek, görüşmemi ertelediğimdi. Doğru ise, görüşmemi onunla biraz daha zaman geçirebilmek için ertelediğimdi. Doğruyu söylemeye karar verdim:

“Seninle biraz daha zaman geçirebilmek için görüşmemi erteledim,” dedim.

“Deli misin sen? Söz konusu olan senin hayatın,” dedi.

“Ucunda ölüm yok, Tash. Sadece ileri bir saate aldım.”

“Tash kim?” diye sordu, dudaklarındaki tebessümü belli etmemeye çalışıyordu.

Çenemle asansörlerin olduğu tarafı göstererek, “Seninki nasıl geçti?” diye sordum. Suratındaki gülümseme yok oldu. Kendime not: Bu konuyu bir daha açma.

“İyi. Üç buçukta tekrar geleceğim.”

Telefonuma baktım, saat 11:35’ti. “Biraz daha vaktimiz var desene,” dedim. Gözlerini devirmesini bekledim ama yapmadı. Benim için küçük bir zaferdi.

Soğuktan ürperdi, elleriyle kollarını ovaladı. Tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum, onun hakkında bir şey daha öğrenmiş oldum: Kolaylıkla üşüyebiliyor. Ceke-tini aldım ve giymesine yardım ettim. Önce bir kolunu geçirdi, sonra diğerini, ardından omuzlarını düzeltti. Ben de yakasını düzeltmesine yardımcı oldum.

Küçük bir şeydi. Elim boynunun etrafında gezdirirken hafifçe bana yaslanmıştı. Saçları burnumu gıdıklamıştı. Çok basit bir şey gibi görünebilir ama sanki uzun süredir bunu yapıyormuşuz gibi hissetmiştim.

Döndü, daha samimi bir şekilde dokunmayayım diye ellerimi çektim. Bu ilişki her nereye gidiyorsa henüz oraya varmamıştık.

“Görüşmeni tehlikeye atmadığından emin misin?” diye konuşmaya başladı.

“Gerçekten umurumda değil.”

“Umurunda olsa iyi olur.” Konuşmayı kesti ve tedirgin gözlerle bana baktı. “Benim için mi yaptın?” diye sordu.

“Evet.”

“Buna layık olduğumu nerden çıkardın?”

“İçgüdülerimi dinledim,” dedim. Onunla birlikteyken doğruyu söylemek konusunda beni bu kadar korkusuz kılan şey neydi bilmiyorum.

Gözleri büyüdü, azıcık ürperdi. “Gerçekten hiç vazgeçmiyorsun,” dedi.

“Olabilir,” dedim.

Güldü, gözleri ışıldıyordu. “Eee, peki ne yapıyoruz?” diye sordu.

Saçımı kestirmem ve annemin verdiği para kesesiyle makbuzları babama götürmem gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Rahat bir yer bulup onunla takılmak istiyordum. Ama para kesesini götürmem gerekiyordu. Harlem’e gidelim mi diye sordum, kabul etti. Aslında bu yapmam gereken son şeydi. Bundan daha kötüsü var mıydı bilmiyorum. Babam onu çileden çıkarcaktı. Babamla tanışacak ve elli yaşma geldiğimde benim de onun gibi olacağımı hayal edecekti, daha sonra ardına bakmadan kaçıp gidecekti çünkü ben olsam öyle yapardım.

Babam tuhaf bir adamdı. Tuhaf dediğime bakmayın, kendisi tam bir kaçıktır. Evvela, müşteriler hariç kimseyle konuşmaz. Buna ben ve Charlie de dâhil. Azarlama bir konuşma biçimi sayılmıyorsa tabii. Eğer konuşma biçimiyse, geçtiğimiz aylarda Charlie’yle on dokuz yıldır konuştuğundan daha fazla konuştu. Tamam, belki abartıyorum ama çok da değil.

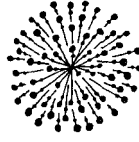
Ona veya Charlie’ye Natasha’yı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Charlie umurumda değildi ama babam

kesinlikle onu fark edecekti. Bir şeyler döndüğünü anlayacaktı, hangi müşterinin mağazadan bir şeyler aşıracağını, kimin veresiye alışveriş yapmaya uygun olduğunu, kimin olmadığını her zaman bilirdi.

Akşam yemeğinde anneme Amerikanlar hakkında söylenirken takındığı ifadesiyle Korece bir şeyler söyleyecekti. Gerçekten bunları yaşamak istemiyordum. Henüz böyle bir baskıya hazır değildim.

Natasha bütün ailelerin tuhaf olduğunu söyledi, doğru söylüyordu. Bunu hallettikten sonra ailesiyle ilgili daha fazla bilgi edinecektim. Metroya indik.

“Hazırlan,” dedim.

natasha

Harlem bulunduğumuz yerden metroyla yirmi beş dakika uzaklıktaydı ama sanki başka bir ülkeye gidiyor gibiydik. Gökdelenlerin yerini parlak tenteleriyle küçük, yan yana dizili dükkânlar almıştı. Hava daha temizdi, şehirden çok mahalleye benziyordu. Caddedeki hemen hemen herkes siyahiydi.

Daniel ailesinin dükkânına gitmek için Martin Luther King Bulvarından geçerken hiçbir şey söylemedi. Vitrininde kocaman KİRALIK tabelası olan, yeşil tenteli bir tefeci dükkânını geçtikten sonra yavaşladı. Bir siyahi saç bakım ve güzellik merkezinin önünde durmuştuk.

Adı Siyahi Saç Bakım Merkezi'ydi. Buna benzer yerlerde çok bulundum. Annem yaklaşık iki ayda bir bana, "Caddenin aşağısındaki güzellik merkezine git ve düzleştirici saç kremi al," der.

Herkes siyahi saç bakım merkezleri sahiplerinin Koreli olduğunu ve bunun tam bir adaletsizlik olduğunu bilir. Daniel bir dükkânları olduğunu söylediğinde neden aklıma gelmediğini bilmiyorum.

Pencereler saçlarına kimyasal bakım yaptırmış, gülümseyen, takım elbiseli siyahi kadınların eski ve güneşten solmuş posterleriyle kaplı olduğu için içerisi görünmüyordu. En azından bu posterlere göre görünen o ki yalnızca belli saç stillerine sahip kişiler üst düzey toplantılara katılabiliyordu. Annem bile böyle düşünüyordu. Saçımı Afro tarzı kullanmaya karar verdiğimde profesyonel görünmediğini söyleyerek onaylamamıştı. Ama ben yine de hacimli Afro saçlarımı seviyordum. Daha uzun ve düz olduğunda da seviyordum. Seçeneklerimin olması güzeldi. Benim saçım, benim kararım.

Daniel yanımda duruyordu, o kadar gerilmişti ki titriyordu. Babasıyla tanışacağım için mi yoksa bu dükkânın sahibi olan ailesinin siyasi görüşleri nedeniyle mi bu kadar gergindi, merak ediyordum. Bana baktı ve kravatını gevşetti.

“Şey, babam gerçekten—” bir an durdu ve sonra tekrar devam etti, “ve abim de—”

Gözlerini benden kaçırıyordu ve sesi gergindi, muhtemelen nefes almadan konuşmaya çalıştığı için böyle oluyordu.

“Belki burada bekleyebilirsin.” Sonunda eksiksiz bir cümle kurabilmişti.

Başta bu dediği tuhaf gelmedi. Herkesin ailesinden utandığını biliyordum. Ben de bizimkilerden utanıyordum.

Yani, hiç olmazsa babamdan. Daniel'in yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Beni aldatan eski erkek arkadaşım Rob'u babamla hiç tanıştırmamıştım. Bu daha kolay gelmişti. Babamın o çok ince ve sahte Amerikan aksanım duymak zorunda kalmamıştım. Kendisini, gelecek planlarını ve bir gün çok ünlü olacağını anlatmak için konu açmaya çalışmasını izlemek zorunda da kalmamıştım.

İki siyahi ergen kız birbirilerine gülerek mağazadan çıktıklarında mağazanın önünde öylece duruyorduk. Siyahi başka bir kadın da içeri girdi.

Ama sonra düşündüm. Belki ailesinden utanmıyordu. Kim bilir belki de benden utanıyordu. Ya da ailesinin benden utanacağından korkuyordu. Bunu neden daha önce düşünmemiştim bilmiyordum.

Amerika aslında bir eritme potası değildi. Daha çok karbonhidrat, et ve sebze için ayrı ayrı bölümleri olan metal tabldotlara benziyordu. Ben ona bakıyordum, o ise hâlâ bana bakmıyordu. Hiç beklemediğim bir an yaşıyorduk.

SAÇ

Bir Afro Amerikan Hikâyesi

On beşinci yüzyıl Afrika medeniyetinde, saç stilleri birer kimlik göstergesiydi. Saç stili kabileden aile geçmişine, dinden sosyal statüye kadar her şeyi gösteriyordu. Özenli saçlar gücü ve zenginliği temsil ediyordu. Sade saçlarsa yas halinde olduğunuzun bir göstergesi sayılıyordu. Bunun yanı sıra, saçın manevi bir önemi vardı. Saç, vücudunuzun en üstünde yer alan ve göklere en yakın parçanız olan kafada yer aldığı için, çoğu Afrikalıya göre ruhların geçiti, Tanrıyla etkileşime geçme yoluydu.

Bu tarihçe köleliğin doğuşuyla birlikte yok olmuştur. Köle gemilerinde, yeni ele geçirilen Afrikalılar insanlıktan uzaklaştırılmak gayesiyle zorla tıraş edilmiştir, bu eylem

saçla kültürel kimlik arasındaki bağlantıya ağır bir darbe vurmuştur.

Kölelik sonrasında Afro Amerikan saç, karmaşık çağrışımlara sahip olmuştur. “Güzel” saç Avrupa’nın güzellik standartlarına daha yakın olan bir şey olarak görülmüştür. Güzel saç düz ve yumuşak olan saçtır. Çoğu Afro Amerikanın doğal saçı olan kıvrıkcık saç çirkin olarak kabul edilmiştir. Düz saç güzeldir. Kıvrıkcık saç çirkindir. 1900’lerin başında bir Afro Amerikan olan Madam C. J. Walker siyahi kadınlara yönelik saç bakım ürünleri üreterek ve bunları pazarlayarak milyoner olmuştur. En çok bilinen ürünü günümüzdeki düzleştiricilerin atası sayılacak “sıcak tarak” isimli bir saç düzleştirme aletidir. 1960’larda George E. Johnson kıvrıkcık Afro Amerikan saçını düzleştirmede kullanılan “düzleştirici” isimli kimyasal bir ürün piyasaya sürmüştür. Bazı tahminlere göre, siyahilere yönelik saç bakım endüstrisi yıllık bir milyar dolardan fazla ticaret hacmine sahiptir.

Kölelik sonrası günlerden modern zamanlara kadar, Afro Amerikan toplumunda bir tartışma süregelmiştir. Saçını doğal haliyle bırakmak yerine düzleştirmek ne anlama gelir? Saçını düzleştirmek kendinden nefret etmek midir? Saçının doğal halinin güzel olmadığını düşünmek anlamına mı gelir? Ya da saçını doğal haliyle bırakırsan, siyahilerin gücünü gösteren politik bir duruş mu sergilemiş olursun? Afro Amerikan kadınlarının saçlarını kullanım şekli her zaman gösteriştense çok daha fazlasını ifade etmiştir. Her zaman için bireyin kendi güzellik algısından daha fazlası olmuştur.

Natasha'nın kendi saçını Afro biçimde kullanmaya karar vermesi tüm bu tarihi bildiği için değildi. Patricia Kingsley'nin Afro saç modellerinin, kadınları profesyonel göstermediği düşüncelerine rağmen bu kararı vermişti. Bu düşünceler korkudan kaynaklanıyordu. Siyahilerden hâlâ korkan toplumun kızına zarar vereceğinden korkuyordu. Patricia diğer itirazını dile getirmiyordu: Natasha'nın yeni saç stili ona bir reddediş gibi geliyordu. Patricia kendi saçını bütün hayatı boyunca düzleştirmişti. Natasha on yaşına bastıktan sonra sürekli olarak Natasha'nın saçını da düzleştirmişti. Bugünlerde Patricia kızına baktığında kendi yansımasını artık eskisi kadar çok görmüyordu ve bu onun canını yakıyordu. Ama tabii ki tüm gençler bunu yapıyordu. Tüm gençler ailelerinden kopuyordu. Büyümek için kopmak gerekiyordu.

Natasha'nın doğal saçının tam anlamıyla uzaması üç yıl sürmüştü. Bunu politik bir duruş olarak yapmamıştı. Aslında saçının düz olmasından da hoşlanıyordu. Belki ilerde yine düz halde kullanırdı. Yeni bir şeyler denemek istediği için doğal, kıvrıkcık kullanmak istemişti.

Sadece güzel görüldüğü için böyle yapıyordu.

daniel

Genç Çocuk Abisi Kadar Büyük Bir Dallamadır

Sanki ondan utanıyormuşum ve onu gizli tutuyormuşum gibi, “Belki burada bekleyebilirsin,” demiştim. Anında pişman olmuşum. Ağzımdan çıkanların etkisini fark etmem için birkaç dakika beklemem gerekmemişti. Hayır. Hayır. Hemen anında, tam o anda pişman olmuşum.

Bir anda ağzımdan çıkıvermişti, bunu söylediğime inanamıyordum. Ben bu muydum yani? Bir hiç mi?

Charlie’den daha büyük bir dallamaydım.

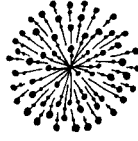
Yüzüne bakamıyordum. Gözleri üzerimdeydi ve ben ona bakamıyordum. Şu zaman makinesi tam şu an lazımdı. Bir dakika öncesine gitmek istiyordum.

Her şeyi bok etmiştim!

Daniel ve Natasha olacaksak eğer, babamın ırkçılığından başlamam gerekirdi. Ama ikimiz de daha başlardaydık ve şu an babam ve onun ırkçılığıyla uğraşmak zorunda kalmak

istemiyordum. Kolay olanı yapmak istiyordum, doğru olanı değil. Aşka düşmek istiyordum, ayrı düşmek değil.

Hiçbir engelle karşılaşmak istemiyordum. Kimsenin yara bere içinde kalmasına gerek yoktu. Diğer herkes gibi sadece âşık olmak istiyordum.

natasha

Sıkıntı yoktu.

Sadece burada bekleyecektim. Anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Ama Tanrıya veya aşka inanmayan tarafım Daniel'in bunlara inanmamakta haksız olduğumu kanıtlamasını istiyordu. Beni seçmesini istiyordum. Henüz çok yeni olsak bile. Benim yapacağım şey bu olmasa bile. İlk tanıştığımızdaki kadar asil olmasını istiyordum ama belli ki değildi. Herkes gibi, o da asil değildi. Bu yüzden onu bu zor durumdan kurtaracaktım.

"Takma kafana. Beklerim ben," dedim.

daniel

Doğduğunuz zaman, Tanrı, küçük uzaylılar ya da her kimse artık, sizi dünyaya bir dizi serbest geçiş kartıyla göndermeli. Baştan Al Kartı, Sonra Kullan Kartı, Geriye Al Kartı, Şartsız Tahliye Kartı gibi. Şu an Baştan Al Kartımı kullanmak istiyordum.

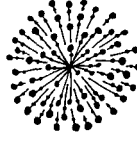
Kafamı kaldırıp ona baktım ve benim tam olarak ne düşündüğümü bildiğini fark ettim. Yalnızca içeri girip para kesesini teslim edip dışarı çıkacaktım. Daha sonra kendi yolumuza devam edecektik, böylece daha sonra babamın, “Kimdi o kız?” gibi sorularına maruz kalmayacaktım. Ve Charlie’nin, “Bir kez siyahilerle çıktın mı...” gibi laflarını da işitmeyecektim. Bu tuhaf durum, efsanevi bir çift olma yolunda bizim için küçük bir olay olarak kalacaktı.

Ama bunu yapamazdım. Onu burada tek başına bırakamazdım. Kısmen yapılması gereken bu olduğu için.

Ama daha çok o ve ben aslında yolun başında olmadığımız için.

Baştan Al Kartımı kullanarak, “Baştan alalım mı?” diye sordum.

O kadar güzel güldü ki olacakların buna degeceğini düşündüm.

natasha

İçeri girerken kapıdaki çan çaldı. Tıpkı diğer güzellik merkezlerinde olduğu gibi. Gizli formüllerinin saçınıza ve cildinize iyi geleceğini iddia eden plastik şişelerdeki ürünlerin konduğu metal raflarla dolu küçük bir dükkândı.

Kasa bölümü girişin tam karşısındaydı, dolayısıyla babasını anında gördüm. Daniel'ın yakışıklılığını kimden aldığı belliydi. Babası yaşlıydı ve saçları dökülmüştü ama Daniel'ı çekici kılan aynı keskin kemik yapısına ve simetrik yüze sahipti. Bir müşterisinden ödeme almakla meşguldü ve ikimizi de gördüğünden emin olmama rağmen Daniel'ı görmezden gelmişti. Müşteri benim yaşlarımda, kısa pembe saçlı, üçü dudağında, biri burnunda, biri kaşında olmak üzere bir sürü pirsing olan siyahi bir çocuktü. Ne aldığını görmek isterdim ama çoktan paketlenmişti.

Daniel cebinden para kesesini çıkardı ve babasına doğru gitti. Giderken babası ona kısa bir bakış fırlatınca Daniel durup iç geçirdi. Bu bakışla ne anlatmak istemişti bilmiyorum.

Daniel bana dönüp, “Tuvalete gitmen gerekiyorsa, arka tarafta var,” dedi.

Kafamı salladım. Elindeki para kesesini sımsıkı tutuyordu.

“İşte böyle. Dükkânımız burası,” dedi.

Kafasını dağıtmaya yardımcı olabilmek için, “Etrafı gezdirmek ister misin?” diye sordum.

“Gösterecek pek bir şey yok. İlk üç reyon saçla ilgili ürünler için. Şampuanlar, saç kremleri, postişler, boyalar ve bir sürü kimyasal ürün. Dördüncü reyonda makyaj malzemeleri, beşinci reyonda ise aygıtlar var,” dedi.

Gözücüyla babasına baktı, babası hâlâ meşguldü.

“Bir şey ister misin?” diye sordu.

Saçıma dokundum ve, “Hayır, ben—” diyordum ki sözümü kesti.

“İçecek bir şey ister misin demek istemiştım. Arka tarafta buzdolabımız var,” dedi.

“Tabii,” dedim. Arka tarafı görme fikri hoşuma gitmişti.

Boya reyonlarını geçtik. Tüm kutuların üzerinde renkli ve tarz saçlarıyla gülümseyen bir kadın resmi vardı. Bu şişelerde sattıkları şey adeta boya değil, mutluluktu.

Parlak renkli saç boya kutularının yanında durakladım ve elime pembe bir boya aldım. Çocuksu, gizli ve mantıksız tarafım her zaman pembe saçlı olmak istemişti.

Daniel durduğumu birkaç saniye sonra fark etti.

“Pembe mi?” diye sordu. Elimdeki kutuyu görmüştü.

Kutuyu sallayarak, “Neden olmasın?” dedim.

“Senin tarzın değil gibi.”

Aslında haklıydı ama yine de böyle düşünmesi hoşuma gitmedi. Öngörülebilir ve sıkıcı biri miydim ki? Dükkâna girdiğimizde gördüğüm çocuk geldi aklıma. Bahse varım herkesi meraklandıran biriydi.

“Beni ne kadar tanıyorsun ki?” deyip saçımı okşadım. Gözleriyle elimi izledi, o an görünüşümün fazlasıyla farkındaydım. Saçıma dokunmayı istememesini ya da saçımla ilgili saçma sorular sormamasını umuyordum. Saçıma dokunmasını istemediğimden değil, tabii ki istiyordum ama sırf meraktan dokunmasını istemiyordum.

“Kocaman pembe Afro saçlarınla güzel görünürsün bence,” dedi.

İçtenliği çok seksiydi, benim şüpheli kalbim bunu fark etmişti.

“Hepsinin pembe olmasını istemiyorum. Belki sadece uçları,” dedim.

Kutuya uzandı, o an ikimiz de kutuyu tutuyorduk ve sadece bir kişiye yetecek kadar bir alan olan reyonda yüz yüzeydik.

“Saçların çileğe benzeyecek,” dedi. Diğer eliyle saçlarımın arasına gezdirdi, hiç rahatsız olmadım, hem de hiç.

“Oo, bakın hele, kim gelmiş. Küçük kardeşim buradaymış,” diye seslendi reyonun sonundan gelen bir ses. Daniel elini aniden saçımdan çekti. İkimiz de aynı anda kutuyu bırakınca kutu yere düştü. Daniel kutuyu yerden

almak için eğildi. Ben de işimize burnunu sokan bu tip kim diye dönüp baktım.

Daniel'dan daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu. Aile kemik yapısı onun suratında daha keskin görünüyordu. Elindeki süpürgeyi rafa dayadı ve sallana sallana bize doğru gelmeye başladı. Büyük ve koyu renkli gözleri merakla doluydu. Ele avuca sığmaz, haylaz bir tipe benziyordu.

Ondan hoşlandım mı emin olamadım.

Daniel kalktı ve boyayı geri bana uzattı. "N'aber Charlie?" dedi.

"Asıl haberler sende, küçük kardeş," dedi Charlie. Eminim doğduğundan beri aynı geyiği yapıyordu.

Bunu söylerken bana bakıyordu, suratında alaycı bir gülümseme vardı.

Hâlâ bana bakmaya devam ederek, "Bu kim?" diye sordu.

Daniel derin bir nefes aldı, bir şey söylemek üzereydi ki hemen araya girdim.

"Ben Natasha," dedim. Daha fazla bir şey söylemem gerekiyormuş gibi suratıma baktı. "Kardeşinin arkadaş-şımı," diye devam ettim.

"Ha, ben de hırsızın birini yakaladı sanmıştım." Masum taklidi yapıyordu. "Bu tür mağazalarda öyle tiplerden çok oluyor," diye devam etti. Gözleriyle dalga geçiyor gibiydi, aşağılık herif. "Anlarsın ya," diye ekledi.

Kesinlikle ondan hoşlanmamıştım.

Daniel, "Hayret bir şey, Charlie," dedi. Charlie'ye doğru bir adım atmak üzereydi ki elini tuttum. Durdu, parmaklarını benim parmaklarımla birleştirdi ve sıkıca kavradı.

Charlie önce birleşen ellerimize, sonra da bize bakarak şovunu yapmaya başladı.

“Ooo, bu düşündüğüm şey mi yoksa? Yoksa benim minik kardeşim âşık mı oldu?” derken ellerini birbirine vurup gülerек küçük bir dans sergiledi.

“İşte bu süper oldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Üzerimdeki tüm baskı kalkacak. Bizimkiler bunu öğrenince, Ailenin İyi Çocuğu yine ben olacağım. Okuldan uzaklaştırılmış olmamın canı cehenneme,” dedi.

Yüksek sesle güldü, dünyaya hükmetme planları yapan kötü adamlar gibi avuçlarını ovuşturuyordu.

Daha fazla dayanamadım ve, “Tam bir pisliksin, ha,” dedim.

Ona iltifat etmişim gibi güldü. Ama gülmesi çok uzun sürmedi.

Yeniden ellerimize baktı ve Daniel’a dönüp, “Mal mısın oğlum, bununla ne işin var?” dedi.

Daniel’ın elini daha da sıkı kavradım ve kendime doğru çektim. Charlie’nin haksız olduğunu kanıtlamak istiyordum. Daniel’a dönüp, “İşini hallet de gidelim buradan,” dedim.

Daniel başıyla onayladı. Döndük ve babasına çarptık. Elimi çektim hemen, aynı anda o da elimi bıraktı ama artık çok geçti. Babası bizi görmüştü.

daniel

*Büyük Bok Çuvalı Adamlık Taslar
Ama Kimse Yemez*

Charlie büyük bir bok çuvalıydı ve ben bu çuvalı ateşe vermek istiyordum. O kendini beğenmiş suratına yumruğu geçiresim vardı. Bu benim için yeni bir duygu sayılmazdı, on yaşımdan beri bunu istiyordum ama bu sefer çok ileri gitmişti. Elimi suratında parçalamanın ne kadar güzel olacağını düşündüm, ancak aynı anda Natasha'nın elini tutmanın verdiği duyguya odaklandım.

Ailem henüz yeni başlayan hayatımı mahvetmeden önce Natasha'yı buradan çıkarsam iyi olacaktı.

Babam Korece, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sorduğu soruyu es geçmeye karar verdim. Onun yerine elimdeki para kesesini uzatıp, "Annem bunu sana getirmemi söyledi," dedim. Natasha kendi hakkında konuştuğumuzu sanmasın diye İngilizce cevap vermiştim.

Charlie yamacıma sokulup, “*Arkadaşın* için çevirmemi ister misin?” diye sordu.

Arkadaşın kısmını vurgulamıştı. Çünkü hırboluk onun varoluş sebebiydi.

Babam ona sert bir bakış fırlattı. “Korece anlamadığını sanıyordum,” dedi Charlie’ye.

Charlie omuzlarını silkip, “İdare edecek kadar anlıyorum,” dedi. Babamın hoşnutsuzluğu bile onu durdurmaya yetmemişti.

“Harvard’dan da bu yüzden mi atıldın? İdare ettiğin için mi?” dedi. Korece söylemişti bunları çünkü babamın en son isteyeceği şey kirli çamaşırlarımızı bir *miguk saram*’ın önüne dökmekti. Bir yabancının.

Charlie hiç umursamadı ve konuşmalarımızı Natasha için çevirmeye başladı ama daha az gülüyordu. Natasha’ya dönüp, “Endişelenme. Senin hakkında bir şey demiyor. Yani henüz. Benim aptal olduğumu falan söylüyor,” dedi.

Babamın suratı mosmor oldu, işte şimdi gerçekten sinirlenmişti. Charlie onu köşeye sıkıştırmıştı. Onun söylediği her şeyi çevirecekti ve babam buna izin veremezdi. Bunun üzerine, babam az önceki tavrını bırakıp bir milyon müşterinin önünde bir milyon kere yaptığı gibi Saygılı Mağaza Sahibine dönüştü.

Natasha’ya, “Gitmeden önce bir şey ister misin?” diye sordu. Ellerini çırpıtı, biraz eğildi ve en iyi müşteri hizmeti gülüşünü takınarak gülümsedi.

“Hayır, teşekkür ederim Bay...” durdu çünkü soyadımı bilmiyordu.

Babam cevap vermedi.

“Tamam, tamam. Sen Daniel’in arkadaşısın. İstedğin şeyi alabilirsin,” dedi. Kaza geliyorum diyordu ama ben nasıl durduracağımı bilemiyordum. Elini cebine atıp gözlüğünü çıkardı ve raftaki şişelere dikkatlice baktı.

“Bu reyon değil. Gel benimle,” diye homurdandı.

Belki yalnızca dediğini yapsak daha çabuk bitecekti. Charlie ardımızdan gülerken Natasha ve ben çaresizce babamı takip ettik.

Babam aradığı şeyi yukarıdaki reyonda buldu. Raftan büyük siyah beyaz bir tüp alıp Natasha’ya uzattı. “İşte burada. Saç düzleştirici bir ürün,” dedi.

“Düzleştirici. Saçını bu kadar büyük yapma,” diye devam etti.

Nasıl böyle bir ailede doğmuştum ve bu aileden nasıl kurtulabilirdim?

Charlie daha yüksek sesle gülmeye başladı.

Tam Natasha’nın bir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyecektim ki Natasha araya girip, “Teşekkürler, Bay...”

“Bae,” dedim, soyadımı bilmeliydi.

“Bay Bae. Benim bunlara pek ihtiyacım—” diye devam etti.

“Saçların çok büyük,” diye araya girdi babam.

“Büyük olmasını seviyorum,” dedi Natasha.

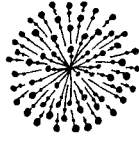
“Başka bir erkek arkadaş bulmalısın öyleyse,” dedi Charlie. Laf soktuğunu anladığımızdan emin olmak için kaşlarını oynattı. Daha anlaşılır olmak için el hareketiyle de desteklemeye çalışmamasına çok şaşırmışım. Ama şaşkınlığım fazla sürmedi çünkü baş ve işaretparmağını uzatarak küçük işareti yaptı.

“Ha, çok güzel, Charlie. Evet, çüküm sadece bir santim,” dedim. Babamın suratına bakma zahmetine girmedim.

Natasha bana döndü, ağzı açık kalmıştı. Eminim bugün yaptığı tercihleri yeniden gözden geçiriyordu. Para kesesini babama doğru fırlattım. İşler daha kötü gidemezdi herhalde, o yüzden babam orada öylece durmasına rağmen Natasha’nın eline uzandım. Neyseki o da elini tutmama izin verdi.

Kapıdan çıkmak üzereyken, Charlie, “Teşekkürler, yine gelin,” diye gürlledi. Bok çukurunda yaşayan bir domuza benziyordu. Ya da sadece boka.

Charlie’ye ortaparmağımı gösterdim, babamın durumu kınamasını göz ardı ederek yoluma devam ettim, nasıl olsa daha sonra kızacaktı.

natasha

Gülmemem gerektiğini biliyordum ama yine de gülmeye başladım. Bu, hayatımda yaşadığım en kötü deneyimdi. Zavallı Daniel.

İç ses: Aileler insanın başına gelen en kötü şeydir.

Daniel beni çekiştirmeyi bıraktığında neredeyse metro istasyonuna varmıştık. Elini ensesine koyup utançtan başını öne eğdi.

“Üzgünüm,” dedi. O kadar sessiz söylemişti ki sesini duymaktan çok ne dediğini dudağını okuyarak anlamıştım.

Sanki bir yakınını kaybetmiş gibi duruyordu, bu yüzden kahkahamı bastırmaya çalıştım ama gerçekten çok zorlandım. Babasının bana bir kutu düzleştirici vermeye çalışması aklıma gelince kendimi gülmekten alıkoyamadım. Gülmeye bir başladım mı kendimi durduramam.

Gülme krizine girerek karnımı tuttum. Daniel bana baktı. Suratı o kadar asıktı ki sonsuza kadar böyle kalacak sandım.

“Gerçekten çok feciydi,” dedim, sonunda gülmeyi bırakabilmişim. “Bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Irkçı bir baba. Irkçı *ve* cinsiyetçi bir abi.”

Ensesini ovuşturdu ve suratını biraz daha astı.

“Ve o mağaza! Yani eski kadın posterleri, babanın saçımı eleştirmesi ve abinin küçük esprisi.”

Kötü olan şeyleri sayarken yeniden gülmeye başladım. Birkaç saniye sonra sonunda o da gülümsemeye başladı, buna sevinmişim.

“Tüm bunları gülünç bulmana sevindim,” dedi.

“Hadi ama. Trajedi komiktir.”

Kocaman gülümseyerek, “Bir trajedinin içinde miyiz?” diye sordu.

“Tabii ki. Hayat bir trajedi değil mi ki? Sonunda hepimiz öleceğiz.”

“Sanırım öyle.” Bir adım daha yaklaşıp elimi aldı ve kalbinin üzerine koydu.

Tırnaklarımı ve etrafındaki deriyi inceledim. O kahverengi gözlerine bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kalbinin atışını parmaklarımda hissediyordum.

Sonunda gözlerine baktım, elini elimin üstüne koydu ve, “Gerçekten üzgünüm. Ailemin kusuruna bakma,” dedi.

Sadece tamam anlamında başımı salladım çünkü kalp atışlarını hissetmek ses tellerime acayip şeyler yapmıştı.

“Her şey için çok üzgünüm; tüm dünya tarihi, ırkçılık ve adaletsizlik için,” dedi.

“Neden böyle diyorsun ki? Tüm bunlar senin suçun değil. Irkçılık için özür dileyemezsin.”

“Dileyebilirim ve diledim de.”

Tanrım. Bir şeyleri bu kadar derinden hissedene güzel ve hoş çocuklardan beni kurtar. Yaşananların ne kadar tuhaf olsa da komik olduğunu düşünüyordum ama onun duyduğu utancı da anlıyordum. Gurur duymadığın bir yerden veya bir aileden gelmek zordur.

“Sen baban değilsin,” dedim ama bana inanmadı. Onun korkusunu anlayabiliyordum. Eğer ailelerimizin ve onların geçmişlerinin bir parçası değilsen kimiz?

SAÇ

Kore Kökenli Bir Amerikan Hikâyesi

Daniel'in ailesi siyahilere yönelik saç bakım işine şans eseri girmemişti. Dae Hyun ve Min Soo New York'a taşındıklarında, onlara yardım etmeyi bekleyen bir sürü Güney Koreli göçmen arkadaşları vardı. Dae Hyun'un kuzeni onlara borç para verdi ve siyahilere yönelik bir saç bakım merkezi açmalarını tavsiye etti. Buradaki diğer göçmenlerin birçoğunun sahip olduğu gibi kuzenin de benzer bir dükkânı vardı. Dükkânlar çok hızlı büyüyordu.

Siyahilere yönelik saç bakım merkezi endüstrisinde Güney Korelilerin baskınlığı da tesadüfen gelişmemişti. Afro Amerikan toplumunda Güney Korelilerin saçlarından yapılma perukların popülaritesinin artması 1960'lara dayanır. Peruklar o kadar popüler oldu ki Güney Kore hükümeti ülkeden işlenmemiş saç ihracatını yasakladı. Böylece Güney Korelilerin saçından yapılma perukların

yalnızca Güney Kore'de üretilmesi sağlanmış oldu. Aynı zamanda ABD hükümeti Çin'den gelme peruk ithalatını yasakladı. Bu iki eylem, Güney Korelilerin peruk piyasasındaki egemenliğini bir hayli güçlendirdi. Peruk işi kendiliğinden siyahilere yönelik genel bir saç bakım işine evrildi.

Güney Koreli işletmelerin piyasanın yüzde altmış ile yüzde seksenini kontrol ettiği tahmin edilmektedir. Buna dağıtım, pazarlama ve üretim dahildir. İster kültürel sebeplerden ister ırkçı sebeplerden ötürü olsun, dağılımdaki bu oran başka bir grubun piyasada yer edinmesini neredeyse imkânsız kılmaktadır. Güney Koreli dağıtıcılar diğer herkesi piyasanın dışında tutarak öncelikle Güney Koreli toptancılara dağıtım yapmaktadır.

Dae Hyun bunların farkında bile değildi. Onun bildiği tek şey Amerika'nın fırsatlar ülkesi olduğuydu. Çocukları onun bir zamanlar sahip olduğundan daha fazlasına sahip olacaktı.

daniel

Benden nefret etmediğı için ona teşekkür etmek istiyordum. Dükkânda yaşadığımız onca şeyden sonra benden nefret etseydi onu suçlayamazdım. Aileme karşı da olabilirdiğince barışçıl davranmıştı, buna mecbur olmamasına rağmen. Abime ve babama bağırıyaydı, ona kesinlikle hak verirdim. Hâlâ benimle takılmayı istemesi bir mucizeydi (Hz. İsa'nın suyu şaraba dönüştürmesi gibi). Bunun için ona minnettardım. Ona bunları söylemek yerine bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sordum. Metronun girişindeydik ve tek yapmak istediğim şey bizim dükkândan olabildiğince uzaklaşmaktı. D hattı aya gidecek bile olsa bilet alırdım.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim.

Gözlerini devirip, “Açlıktan ölmek mi, gerçekten mi? Abartmada üstüne yok,” dedi.

“Senin keskinliğini törpülemek için böyle yapıyorum,” dedim.

“Aklında bir yer var mı?” diye sordu.

Kore mahallesinde en sevdiğim restoranı önerdim, kabul etti.

Metroda yan yana boş koltuk bulduk, hemen oturduk. Şehir merkezine gitmemiz kırk dakika sürecekti.

Sorulara geri dönebilmek için telefonumu çıkardım ve, “Hazır mısın?” diye sordum.

Biraz daha yamacıma yanaştı, omuzlarımız birbirine değiyordu. Telefonuma baktı. Saçları burnumu gıdıklayacak kadar yakındı. Kendimi alıkoyamadım ve saçlarını kokladım, fark etmesin diye çabalamıştım fakat yakalandım.

Hemen çekildi, gözleri büyümüştü, utanmışa benziyordu. “Beni kokladın mı sen?” diye sordu. Saçının az evvel burnuma denk gelen kısmına dokundu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kabul etseydim ürkütücü ve tuhaf görünecektim.

İnkâr etseydim yalancı, ürkütücü ve tuhaf görünecektim. Saçımdan bir tutam alıp kokladı. Saçının kötü koktuğunu düşündüğümü sanmasın diye, “Hayır, yani evet. Evet, saçını kokladım,” dedim.

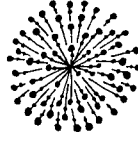
Gözleri yerinden fırlayacakmışçasına büyüdüğü için konuşmayı bıraktım.

“Ve?” diye ekledi.

Ne sorduğunu algılamam birkaç saniye sürdü. “Ve güzel kokuyor. Hani bahar aylarında beş dakikalık bir yağmur yağar da tam o anda güneş açar, su buharlaşır ama hava hâlâ

nemlidir ya. İşte öyle kokuyor. Gerçekten güzel kokuyor yani,” dedim.

Konuşmaya devam etmek istememe rağmen ağzımı kapadım. Tekrar telefonuma bakıp yeniden yakınımaya gelmesini umdum.

natasha

Saçımın bahar yağmuru gibi koktuğunu düşünüyordu. Ağırbaşlı ve etkilenmemiş görünmeye çalıştım. Şairane dilden hoşlanmadığımı hatırlattım kendime. Şiiri sevmiyordum. Şiiri seven insanları bile sevmiyordum.

Ama taş da değildim.

daniel

Yeniden bana yaklaştı, ben de ona doğru yanaştım çünkü görünen o ki bu kızın yanında ben buydum. Belki de birine âşık olmanın içinde insanın kendine âşık olması da vardı. Onun yanındayken olduğum kişiyi seviyordum. Aklımdan geçenleri ona söylemeyi de seviyordum. Önüme koyduğu bütün engellere rağmen ona doğru gitmeyi de seviyordum. Normalde pes ederdim ama bugün etmedim.

Metro raylarından gelen sesi bastırmak için sesimi biraz yükselterek, “Tamam. İkinci kategorideyiz. Hazır mısınız? Geliyor. Daha mahrem sorulara geçiyoruz,” dedim.

Kaşlarını çattı ama yine de başıyla onayladı. Soruları yüksek sesle okudum, yirmi dört numaralı soruyu seçti: Annenizle (ve babanızla) olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?

“Sen başla,” dedi.

“Hımm. Babamla tanıştın işte. Aslında nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tabii ki onu seviyorum. Ancak birini sevsen de o kişiyle çok iyi bir ilişkin olmayabilir. Aslında bu ilişkisizliğimizin ne kadarının tipik baba-oğul ilişkisinden kaynaklandığını (Saat onda sokağa çıkma yasağı mı? Yok artık!) ve ne kadarının kültürel olduğunu (Koreli Koreliler, Koreli Amerikanlara karşı) bilmiyorum. İkisini birbirinden ayırmak mümkün mü onu bile bilmiyorum. Bazen aramızda ses geçirmez camdan bir duvarın olduğu hissine kapılıyorum. Birbirimizi görebiliyor ama duyamıyoruz.”

“O halde kendini kötü hissediyorsun, doğru mu?” diyerek şaka yollu takıldı bana.

Bu kadar karmaşık bir şeyi bu kadar basit ve kısa bir şekilde tanımladığı için güldüm. Metro aniden fren yaptı, bu birbirimize daha da yanaşmamızı sağladı. Geri çekilmedi.

“Peki ya annen?” diye sordu.

“Oldukça iyi,” dedim ve bu konuda ciddi olduğumu fark ettim. “Bana biraz benziyor. Resim yapıyor. Sanatçı bir ruha sahip.” Çok ilginç, daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım. “Şimdi sıra sende.”

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Bunu niye kabul etmiştim ki ben ya?” dedi.

Hayır diyeceğini bilmeme rağmen, “Durmak mı istiyorsun?” diye sordum.

Başladığı işi bitiren insanlardandı. “Bunu senin için kolaylaştıracığım. Yalnızca başparmağını kaldır veya indir, anlaştık mı?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Anne?” dedim.

Başparmağını kaldırdı

“Çok mu iyi?”

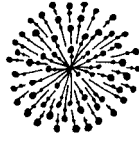
“Abartmaya gerek yok. On yedi yaşındayım ve o da benim annem,” dedi.

“Baba?” diye sordum.

Başparmağını indirdi.

“Çok mu kötü?”

“Çok çok çok kötü.”

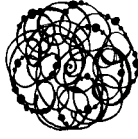

natasha

“Seni sevmeyen birini sevmek zor,” dedim. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra sustu. Babamın elbette beni sevdiğini söylemek istiyordu. Bütün aileler çocuklarını severdi, bunu söyleyecekti. Ama bu doğru değil. Hiçbir şey genellemez. Çoğu aile çocuklarını sever. Annemin beni sevdiği doğru. Ama doğru olan bir şey daha var: Ben babamın en büyük pişmanlığıyım.

Bunu nerden mi biliyorum?

Kendisi söyledi.

samuel kingsley

Bir Pişmanlık Hikâyesi, Bölüm 2

Samuel Kingsley ünlü olmanın onun kaderi olduğuna emindi. Eğer sergilemeyecek olsaydı, Tanrı ona bu yeteneği vermezdi.

Ve sonra Patricia karşısına çıktı. Onlara bakamayacak olsaydı, Tanrı ona güzel bir eş ve çocuklar vermezdi.

Samuel, Patricia'yla karşılaştığı anı hatırlıyordu. Henüz Jamaika'dalardı, Montego Bay'de. Dışarıda yağmur yağıyordu, başladığı kadar ani sona eren tropikal fırtınalardan biri çıkmıştı. Yağmurdan kaçmak için bir giyim mağazasına daldı, o gün seçmesi vardı, ıslanmamalıydı.

Patricia mağazanın müdürüydü, onu ilk kez orada gördü, üstünde ismi yazılı olan bir yaka kartı vardı ve çok resmi görünüyordu. Saçları kısa ve kıvrıkcıktı. Samuel'in şimdiye kadar gördüğü en büyük, en güzel ve en ürkek

gözlere sahipti. Bu kadar ihtiyatlı, gizemli ve ürkek bir kıza asla karşı koyamazdı.

Bob Marley ve Robert Frost'tan alıntı yaptı. Şarkı bile söylemişti. Patricia'nın onun cazibesine karşı koyması ne mümkündü. Seçme saati gelip geçmişti ama Samuel'in umurunda değildi. En küçük flörtte dahi bu kadar çarpıcı bir şekilde büyüyen gözlere ne kadar baksa azdı.

Yine de bir tarafı acaba seçmelere gitmeli miyim diye düşünüyordu. Öngörülü tarafı Robert Frost'un şiirinde dediği gibi ormanın içinde, sararmış yaprakların arasında iki ayrı yol gördü. Belki diğer yolu seçseydi, yani mağazadan çıkıp seçmelere gitseydi her şey bambaşka olacaktı.

daniel

Annemi taklit ederek, “Kore yemekleri mi? En iyisi. Sağlıklı. Seveceksin,” dedim Natasha’ya. Ne zaman yemeğe gitmeye karar versek bunları söylerdi. Charlie her zaman Amerikan bir yere gitmeyi önerirdi ama evde her gün Kore yemekleri yememize rağmen annem ve babam bizi yine de Kore restoranına götürürdü. Kore yemeği konusunda anneme katılıyordum, o yüzden itiraz etmiyordum. Kore Yemekleri mi? En iyisi.

Natasha’nın randevusundan önce fazla zamanımız kalmamıştı, önümüzdeki birkaç saat içerisinde onu kendime âşık edip edemeyeceğim konusunda tereddüte düşmeye başlamıştım. Ancak sanırım en azından beni yarın tekrar görmesini sağlayabilirdim.

En sevdiğim *soon dubu* mekânına girerken, garson bizi, “*Annyeonghaseyo*,” diye selamladı. Bu yeri seviyordum, deniz

ürünleri güveçleri neredeyse anneminki kadar güzeldi. Çok havalı bir yer sayılmazdı, küçük tahta masaların olduğu localardan oluşuyordu. İçerisi o an çok kalabalık değildi, dolayısıyla localardan birine oturabildik.

Natasha onun yerine sipariş vermemi istedi. “Sen ne diyorsan o olsun,” dedi.

Masanın kenarında yer alan küçük zile bastım, kadın garson hemencecik geldi. İki porsiyon deniz ürünleri içeren *soon dubu*, *kalbi* ve *pa jun* siparişi verdim.

Garson gittikten sonra Natasha, “Bir zil mi var?” diye sordu.

Şakayla karışık, “Şahane, değil mi? Bizler pratik insanlarız,” dedim. “Yemek işinin tüm gizemini yok ediyor, değil mi? Garson ne zaman gelecek? Hesabı ne zaman alacağız? gibi sorulara yanıt oluyor.”

“Amerikan restoranlarının bundan haberi var mı? Kesinlikle onlara söylemeliyiz. Bu ziller zorunlu olmalı.”

Güldüm, kesinlikle ona katılıyordum, gerçi biraz sonra sözünü geri aldı.

“Hayır, hayır, fikrimi değiştirdim. Bazı dallamaların sadece ketçap istemek için zile dadandığını düşünsene.”

Hiç vakit kaybetmeksizin ikram olarak *panchan*’lar geldi. İçimden bir ses yediği şeyleri ona açıklamam gerektiğini söyledi. Bir keresinde bir arkadaşımın arkadaşı *Bu yemeğin içinde ne var? Köpek mi?* şakası yapmıştı. Kendimi kötü hissetmişim ama yine de gülümsemiştim. Baştan Al Kartımı kullanmak istediğim anlardan biri de buydu.

Gerçi Natasha yemekle ilgili sorular sormadı. Garson geldi ve ikimize yemek çubuklarını uzattı.

Natasha, “Çatal alabilir miyim, lütfen?” diye sordu.

Garson Natasha’ya kınayan bir bakış fırlattı, bana dönüp, “Kız arkadaşına çubukları nasıl kullanacağını öğret,” dedi ve çekip gitti.

Natasha şaşkın gözlerle bana bakıp, “Bu bana çatal getirmeyeceği anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Güldüm ve başımı salladım. “Bu neydi böyle?”

“Sanırım bana çubukları nasıl kullanacağımı öğretmek zorunda kalacaksın.”

“Garsonu takma kafana. Bazı insanlar her şey kendi istedikleri gibi olana dek mutlu olamaz.”

Omzunu silkti. “Her kültürde böyle şeyler var. Amerikan, Fransız, Jamaika, Kore fark etmiyor. Herkes kendi bildiğinin en doğrusu olduğunu düşünüyor.”

“Biz Koreliler yine de haklı olabiliriz,” dedim sırtarak.

Garson geldi, önümüze çorba ve pişmemiş iki yumurta koydu ve masanın ortasına plastik kaşık fırlattı.

Garson duyamayacak kadar uzağa gidince Natasha, “Bunun adı ne?” diye sordu.

“*Soon dubu.*”

Çorbamın içerisine yumurtayı kırıp pişmesi için kaynamakta olan tofu, karides ve istiridyenin altına gömerken beni izledi. O da aynısını yaptı ve bunu yemenin güvenli olup olmadığını sormadı.

Çorbadan bir kaşık alır almaz, “Çok lezzetli,” dedi. Zevkten dört köşe olmuştu, kıpır kıpır oynuyordu.

Birkaç yudum daha aldıktan sonra, “Neden Koreli olduğunu söylüyorsun? Burada doğmadın mı?” diye sordu.

“Ne önemi var. İnsanlar hep nereli olduğumu soruyor. Onlara buralı olduğumu söylediğimde, *gerçekte* nereli olduğumu soruyor. Bunun üzerine Koreli olduğumu söylüyorum. Bazen Kuzey Koreli olduğumu, Kim Jong-un’un bizi piranalarla dolu bir su zindanında tutsak olarak tuttuğunu ve ailemle birlikte oradan kaçtığımızı söylüyorum.”

Gülmesini bekledim ama tebessüm bile etmedi. Sadece neden böyle dediğimi sordu.

“Çünkü ne söylediğimin bir önemi yok. İnsanlar sadece bana bakıyor ve istedikleri şeye inanıyorlar,” dedim.

“Berbat,” dedi, bir kaşık *kimchi* alıp ağzına attı. Yemek yiyişini bütün gün izleyebilirdim.

“Alıştım. Ailem benim yeterince Koreli olmadığımı düşünüyor. Diğer herkes de yeterince Amerikan olmadığımı düşünüyor,” dedim.

“Bu gerçekten berbat bir durum,” dedi. *Kimchi*’den sonra fasulye filizlerine geçti. “Yine de Koreli olduğunu söylememen gerektiğini düşünüyorum,” diye ekledi.

“Neden ki?”

“Çünkü doğru değil de ondan. Sen buralısın.”

Bunun ona bu kadar basit gelmesini sevdim. Her şey çözümlünün doğruyu söylemek olması hoşuma gidiyordu. Ben kimliğimle savaşıyordum, o ise bana sadece doğruyu söyle diyordu.

“İnsanların seni bir kalıba sokmalarına yardım etmek istemezsin,” dedi.

“İnsanlar seni de bir kalıba sokuyorlar mı?” diye sordum.

“Evet ama ben buralı değilim, unuttun mu? Ben sekiz yaşındayken buraya taşındık. Aksanım vardı. Hayatımda

ilk kez kar gördüğümde dersteydim ve o kadar şaşırmıştım ki izlemek için ayağa kalkmıştım,” diye yanıtladı.

“Hadi canım.”

“Evet.”

“Diğer çocuklar...”

“Gerçekten hoş değildi,” dedi. Bu anısıyla hem dalga geçmiş hem de hatırladığı için ürpermişti. “Daha kötüsünü duymak ister misin? İlk İngilizce sınavımda öğretmen *favorite* kelimesini yanlış hecelediğim için puanımı kırmıştı, ben “u”yla yazmıştım.”

“Evet, yanlış hecelemişsin.”

Kaşığını bana doğru sallayarak, “Hayır. Doğrusu “u” harfiyle olanı. Doğru İngilizcede öyle. Yani İngiliz İngilizcesinde. Sözlüğe bak, Amerikan çocuk. Herneyse, evden öğretmene sözlüğü getirip puanımı geri alacak kadar inek bir öğrenciydim zaten.”

“Ciddi olamazsın, yapmadın değil mi?”

“Tabii ki yaptım,” dedi gülerek.

“Gerçekten o puanları istiyordun, öyleyse.”

“O puanları hak etmiştim.” Kıkırdadı, kıkırdayacağını düşünmezdim. Elbette onu yalnızca birkaç saattir tanıyordum, belli ki hakkındaki her şeyi henüz bilmiyordum. Birini tanımanın en sevdiğim tarafı buydu. O kişi hakkında edinilen her yeni bilgi veya her yeni ifade büyüleyici görünüyordu. Bundan vazgeçeceğimi veya sıkılacağımı düşünemiyordum. Söyleyeceklerini duymak istemeyeceğimi düşünemiyordum.

“Şunu yapmayı keser misin?”

“Neyi?”

“Bana bakmayı.”

“Tamam,” dedim. Yumurtamı çıkarıp baktım, rafadan yumurta kıvamına gelmişti. “Hadi beraber yiyelim, en sevdiğim kısmı bu,” dedim.

O da kendi yumurtasını çıkardı, elimizde kaşık, kaşıқта yumurta öylece oturuyorduk.

“Üç kadar sayacağım. Bir. İki. Üç.”

Yumurtaları ağızımıza attık. Gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Yumurtanın sarısının ağızında dağıldığı anı yakaladım. Gözlerini hayatında yediği en lezzetli şey buymuş gibi kapattı. Ona bakmamamı söylemişti ama yine de baktım. Her şeyi bütün bedeniyle hissetmesi çok hoşuma gidiyordu. Bu kadar tutkulu bir kızın tutkuya inatla karşı olmasının nedenini merak ediyordum.

garson

Bir Aşk Hikâyesi

Yemek çubuklarının nasıl kullanıldığını öğren.

Kız arkadaşına çubukları nasıl kullanacağını öğret.

Oğlum da aynı şeyi yaptı. Gitti beyaz bir kızla çıktı. Peki ya kocam? Bunu asla kabul etmez ki, etmedi de. İlk başlarda ben de onun gibi düşündüm. Bize söyledikten sonra yaklaşık bir yıl kadar oğlumuzla konuşmadık. Onunla konuşmazsak hatasını anlayacağını ve akıllanacağını düşündük.

Onunla konuşmadık ve ben oğlumu özledim. Küçük oğlumu, onun Amerikan şakalarını ve yanaklarımı sıkarak *omma*'ların en güzeli olduğumu söyleyişini özledim. Diğer çocuklar annelerinden utanırken benden hiç utanmayan oğlumu özledim.

Konuşmayalı bir yılı geçti. Nihayet aradığında, işte bu, diye düşündüm. Sonunda hatasını anladı herhalde. Beyaz

bir kız asla bizi anlayamaz ve asla bir Koreli gibi olamazdı. Ancak evleneceğini haber vermek için aramıştı. Bizim, düğüne katılmamızı istiyordu. O kızı ne kadar çok sevdiğini sesinden anlamıştım. O kızı benden daha fazla sevdiğini sesinden anlamıştım. Düğününe gitmezsem, biricik oğlumu kaybedeceğimi de anlamıştım. Beni seven biricik oğlumu.

Ama babası hayır, dedi. Oğlum düğününe katılmamız için bize yalvardı, yalvarmaktan vazgeçene kadar hayır dedik.

Ve evlendi. Facebook'tan fotoğraflarını gördüm.

İlk çocukları dünyaya geldi, oğlandı. Yine Facebook'tan fotoğraflarını gördüm.

Bir tane daha çocukları oldu. Bu sefer kız çocuğuydu.

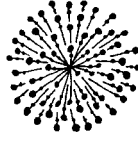
Sohn-jah'larım,¹ onları sadece bilgisayardan tanıyordum.

Bu çocuklar *omma*'larına benzemeyen kızlarla buraya geldiklerinde sinirleniyorum. Bu ülke sizden her şeyinizi almaya çalışıyor. Dilinizi, yemeğinizi, çocuklarınızı.

Yemek çubuklarının nasıl kullanılacağını öğrenin.

Bu ülke her şeyi elinizden alamaz.

1 Ç. N. Korece. Torun.

natasha

Avukat Fitzgerald'la görüşmeme daha iki saat vardı, Daniel *norebang*'e gitmek istiyordu, *norebang* karaokenin Korece karşılığıydı. *Karaoke* yalnızca sana gülmek için orada bulunan bir oda dolusu tanımadığın insanın önünde şarkı söyleyerek kendini utandırmak için üretilen Japonca bir kelimedir.

Ben pek istekli olmayınca Daniel, "Amerikan versiyonu gibi değil," diye ısrar etti. "Bu çok daha medeni versiyonu," diye ekledi.

Medeniden kastı küçük, sana özel bir odada tanıdığın insanların önünde kendini utandırmaktı. Ne tesadüftür ki en sevdiği *norebang* mekânı yemek yediğiniz restoranın hemen bitişiğindeydi. Sahipleri ve işletmecileri birdi, hatta dışarı çıkmaya bile gerek yoktu, restoranın içerisinden oraya geçiş vardı.

Daniel en küçük odalardan birini seçti, bu bile yeterince büyüktü. Belli ki iki kişiden ziyade altı ya da sekiz kişilik gruplara yönelik bir ortamdı. Oda loştu, içerisinde kırmızı pelüş deri koltuklar vardı. Koltukların önüne büyükçe kare bir sehpa konulmuştu. Sehpanın üzerinde bir mikrofon, karmaşık görünen bir uzaktan kumanda ve kapağında üç dilde Şarkı Menüsü yazılı kalınca bir kitap vardı. Kapının yanında şarkı sözlerinin gösterileceği büyük ekran bir televizyon vardı. Tavandan bir disko topu sarkıyordu.

Bev burayı görse bayılırdı. Zaten disko toplarına takıntılı bir insandı. Odasında tavandan sarkan dört tane disko topu ve lamba mı saat mi ne olduğu belli olmayan disko topu görünümlü acayip bir alet vardı. Ayrıca müthiş bir sese sahipti ve sesini insanların önünde sergilemek için her fırsatı değerlendirirdi. Telefonumu çıkarıp ondan bir mesaj var mı diye kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Meşgul olmalıydı. Şimdiden beni unutacak değildi ya! Sonuçta hâlâ buradaydım.

Daniel kapıyı kapattı. “Daha önce *norebang* yapmadığına inanamıyorum,” dedi.

“Şoke edici, biliyorum.”

Kapı kapalı olunca, ortam küçük ve samimi geldi.

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi baktı bana.

“Hadi tatlı yiyeelim,” dedi, servis için duvarda bulunan düğmeye bastı. Siparişlerimizi almaya restorandaki kadın garson geldi. Bana bakma zahmetine bile girmede. Daniel bize *patbingsoo* sipariş etti. Gelen tatlı, buz parçacıkları, meyve, küçük yumuşak pirinç kekleri ve kırmızı fasulyeden oluşuyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu. Beğenmem onun için çok önemliydi.

Altı kaşıktaki bitirdim. Beğenmemek mümkün mü? Tatlı, soğuk ve lezzetliydi.

Bana tatlı bir bakış attı, ben de ona aynı şekilde baktım.

İç ses: Onu mutlu etmeyi seviyorum.

İç ses: Bu ne ara oldu bilmiyorum.

Masadan şarkı menüsünü aldı ve İngilizce bölümünü açtı. O hangi şarkıyı söyleyeceğine kafa patlatırken, ben de televizyonda gösterilen K-pop videolarını izledim. Rengârenk ve dikkat çekiciydiler.

Üçüncü video başlarken, “Altı üstü bir şarkı seçeceksin,” diye söylendim.

“Bu *norebang*. Sen şarkıyı seçmezsin. Şarkı seni seçer.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Göz kırptı ve kravatını gevşetmeye başladı. “Evet, şaka yapıyorum ama susar mısın lütfen. Sesimle seni etkileyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum şurada,” dedi.

Gömleğinin üst düğmesini açtı. Kravatını çıkarmaya çalışırken ellerini izledim. Kıyafetlerini çıkarıyor değildi. Benim önümde oracıkta soyunuyor da değildi. Ama bana hissettirdiği duygu öyleydi. Utanılacak bir şey göremiyordum, bir an için boynu görünür gibi oldu o kadar. Saçındaki lastik bandı çıkarıp masaya attı. Saçları yüzüne düşecek kadar uzundu, dalgın bir şekilde saçlarını kulaklarının arkasına attı. Bakmadan duramadım. Sanki bütün gün o anı beklemiştim.

İç ses: Saçları yüzüne düşünce oldukça seksi görünüyor.

İç ses: Saçları topluyken de oldukça seksi görünüyor.

Gözlerimi kaçırdım, duvardaki klimaya baktım. Sıcaklığı düşürsem mi diye geçirdim içimden.

Gömleğinin kollarını kıvırdı, gülesim geldi. Sanki ağır fiziksel bir efor sarfedecekmiş gibi davranıyordu. Kolunun uzun ve yumuşak hatlarına dikkat etmemeye çalıştım ama gözlerim kolunun üzerinde geziniyordu.

“İyi şarkı söyler misin?” diye sordum.

Sahte bir ciddiyetle bana baktı ama yerinde duramayan gözleri onu ele veriyordu.

“Yalan söylemeyeceğim. Oldukça iyiyimdir. Bir İtalyan opera sanatçısı kadar hem de.” Seçtiği şarkıyı girmek için kumandayı eline aldı. “Peki, ya sen?” diye sordu.

Cevap vermedim. Biraz sonra öğrenecekti. Ben şarkı söyleyince bana duyduğu sevdadan kesin vazgeçecekti.

İç ses: Dünyanın en kötü şarkı söyleyen insanı benim.

Ayağa kalktı ve televizyonun önündeki açık alana doğru ilerledi. Belli ki dönmek için boş alana ihtiyacı olacaktı. Duruşunu ayarladı; ayaklar omuz genişliğinde açık, başı öne eğik, saçlar yüzünü gizliyor, mikrofon tek eliyle havada, klasik rock yıldızı pozu işte. ABBA'nın *Take a Chance on me*¹ adlı şarkısını seçmişti. Bir elini kalbine koydu ve alçak sesle ilk kıtayı mırıldanmaya başladı. Şarkı adı nasıl ama! Şans vermekle ilgiliydi, özellikle de benim ona şans vermemle.

İkinci kıtaya geldiğinde iyiden iyiye ısınmıştı, kollarını kaldırıp delici bakışlar atarak ve dudaklarını büzerek bana kötü pop yıldızı pozları veriyordu. Şarkının sözlerine göre, birlikte olduğumuz sürece bir sürü eğlenceli şey yap-

1 Ç. N. İng. Bana Bir Şans ver

bilirdik. Eğlenceli şeylerden kasıt dans etmek, yürümek, konuşmak ve müzik dinlemektir. Gariptir ki öpüşmenin bahsi bile geçmiyordu. Her hareketi dengesiz bir pandomimci gibi taklit ediyordu, kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Üçüncü kıtaya geldiğinde önümde diz çöktü. Şarkının sözlerinde güzel kuşlar göç ettiğinde yapayalnız kalmakla ilgili bir şeyler geçiyordu. Ne demek istediğini anlamadım. Ben mi kuşum? O mu kuş? Ya da neden kuşlar var?

Şarkının devamı için tekrar ayağa kalktı, iki eliyle mikrofonu tuttu ve kendinden geçerek şarkıyı söylemeye devam etti. Histerik kahkahalarım cesaretini kırmadı. Üstelik iyi şarkı söyleme konusunda şaka yapmıyordu. Muhteşemdi. Kendi kendine geri vokal bile yapıyordu, “take a chance” kısmını üst üste, tekrar tekrar söylüyordu.

Ve seksi görünmeye çalışmıyordu. Sadece eğleneliydi. O kadar eğleneliydi ki bana seksi görünüyordu. Eğlenceli olmanın seksi görüneceğini bilmezdim. Disko hareketleri yaparken gömleğinin göğsünde gerilmesini izledim. Ellerini saçında gezdirirken parmaklarının ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Pantolondan kalçasının oldukça güzel ve sıkı olduğunu gördüm.

İç ses: Kalçalara zaafım var.

Boktan geçen bugün göz önünde bulundurulduğunda, bunların bende işe yaramaması gerekiyordu. Ama kesinlikle işe yarıyordu.

Olay kendini hiç düşünmemesindeydi. Kendini aptal durumuna düşürüp düşürmemesi hiç umurunda değildi. Tek istediği beni güldürmektir.

Şarkı oldukça uzundu, şarkının sonuna geldiğinde Daniel sıcaqlamıştı ve terliydi. Şarkı bittikten sonra, ekranda beliren şeker pembesi bir mikrofon karikatürü dans edip %99'u gösterdi. Ekranda konfeti yağmuru başladı.

“Puanlama olacağını söylemedin,” diye sızlanmaya başladım.

Yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle yanıma oturdu. Kollarımız hafifçe birbirine değiyor, ayrılıyor ve tekrar değiyordu. Bunu fark etmem anlamsız gelebilir ama fark ettim.

Kalktı, mikrofonu aldı ve bana verdi.

“Sıra sende,” dedi.

daniel

Norebang'e gitmek keşke daha önce aklıma gelseydi. Onunla loş bir odada yapayalnız olmak bir nevi cennette olmak gibiydi (disko cenneti). Şarkı menüsünü karıştırıyor ve berbat şarkı söylediğine dair bir şeyler söylüyordu. Ona baktım, iyice odaklandım, dikkati çok dağınık olduğu için yapma diyemedi.

Yüzünün en çok hangi kısmını sevdiğime karar veremedim. O an için dudakları olabilirdi. Alt dudağını ısıırıyordu, sanırım bu yüz ifadesi çok fazla seçeneğe sahip olmanın verdiği acıyı gösteriyordu.

Nihayet karar verebildi. Kumandayı almak yerine masanın üstünden eğilip kodu girdi.

Elbisesi biraz yukarı sıyrıldı ve bacaklarının arka tarafı görüldü. Koltuğun izi çıkmıştı. Elimle o izleri düzeltmek geçti içimden.

Bana döndü, ona bakmıyormuş gibi numara bile yapamadım. Numara yapmak istemiyordum. Onu istiyordum ve onu istediğimi bilmesini istiyordum. Yüzünü çevirmedi. Dudaklarını araladı (dünyadaki en güzel dudaklar bunlardı) ve alt dudağını yaladı.

Kalkıp onu öpecektim. Dünyadaki hiçbir güç o an beni durduramazdı, şarkının başlaması ve hüznüyle tüm anı bozması dışında hiçbir güç.

Giriş müziği tanıdık geldi. Soundgarden'ın *Fell on Black Days* adlı şarkısıydı. Şarkı, grubun solisti Chris Cornell'in bize korktuğu her şeyin başına geldiğini söylemesiyle başlıyordu. Nakarat bölümüne gelene kadar en dibe vuruyor, nakarat bölümünde bir milyon defa (aşağı yukarı) kara günler yaşadığını söylüyordu. Objektif konuşmak gerekirse, bu şarkı kesinlikle şimdiye dek yazılmış en iç karartıcı şarkılardan biriydi.

Yine de Natasha bu şarkıyı seviyordu. Mikrofonu iki eliyle kavrayıp gözlerini kapattı. Şarkı söylerken son derece samimi ve içtendi ama gerçekten çok kötü söylüyordu.

Hiç iyi değildi.

Hem de hiç.

Kesinlikle müzik kulağı yoktu. Doğru söylediği her nota tamamen tesadüf eseri idi.

Gözleri kapalı, hantal bir şekilde bir o yana bir bu yana salınıyordu. Şarkının sözlerine bakmaya ihtiyacı yoktu, tüm şarkıyı ezbere biliyordu.

Son nakarata geldiğinde benim orada olduğumu tamamen unutmuş gibiydi. Acemiliği geçmişti. Şarkıyı hâlâ kötü söylüyordu ama bir eli kalbinin üzerindeydi,

kaderini bilmediğiyle ilgili mısrayı gerçekten yaşıyormuş gibi söyledi.

Çok şükür şarkı bitti. Bu şarkı mutluluğu yerle bir ediyordu. Natasha gözücuyla bana baktı. Onu daha önce hiç utangaç halde görmemiştim. Alt dudağını ısırdı ve yüzünü buruşturdu. Çok sevimli görünüyordu.

“Bu şarkıyı seviyorum,” dedi.

“Biraz fazla karamsar, değil mi?” diyerek şaka yollu takıldım.

“Birazcık öfkenin kimseye zararı dokunmaz.”

“Sen şimdiye kadar tanıdığım en az öfkeli insansın.”

“Bu doğru değil. Sadece -mış gibi yapmakta iyiyim,” dedi.

Bunu bana itiraf etmek istediğini sanmıyorum. Zaaf-larını göstermeyi sevdiği söylenemezdi. Döndü ve mikro-fonu masanın üzerine bıraktı.

Ama bu andan kaçmasına izin veremezdim. Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Karşı koymadı, vücutla-rımız birbirine tamamen değene dek onu kendime doğru çektim. Onu nefesimi hissedecek kadar yakınıma çektim.

“Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şarkı söyleme şekliydi,” dedim.

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Kötü olduğumu söyle-miştim.”

“Söylemedin.”

“Aklımdan söyledim.”

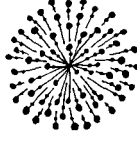
“Aklında mıyım ki?”

Yüzünün kızarıklığından gelen ısıyı hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

Elimi beline sardım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Birbirimize nefes kadar yakınken her şey olabiliyordu. Bekledim, gözleriyle evet demesini bekledim ve sonra onu öptüm. Dudakları yumuşacık bir yastık gibiydi, içinde kayboldum. Ağırdan aldık, önce sadece dudaklarımız birbirine değdi, ardından bu yetmemeye başladı. Dudaklarını araladı, dillerimiz birbirine değdi. Sertleşmiştim, çok iyi hissediyordum ve utanılacak bir yanı da yoktu. Küçük inleme sesleri çıkarıyordu, bu iniltileri duydukça onu daha da fazla öpmek istiyordum.

Aşk ve kimyasallarla ilgili söyledikleri hiç umurumda değildi. Bu solup gidecek bir şey değildi. Kimyadan öte bir şeydi. Geri çekildi, gözleri benim gözlerimin içine bakan parlak birer siyah yıldızı andırıyordu.

“Geri gel,” dedim ve onu yarın bizim olmayacakmış gibi öptüm.

natasha

Duramıyordum. Durmak da istemiyordum. Bedenim kesinlikle beynimin dediklerini umursamıyordu. Onun öpücüklerini her yerimde hissediyordum. Saç diple-
rimde. Karnımın tam ortasında. Dizlerimin arkasında. Onu içime çekmek istiyordum, onun içinde erimek isti-
yordum.

Bir adım geri gittik, bacaklarım koltuğa çarptı. Bede-
ninin yarısı üstümde kalacak şekilde beni koltuğa yatırdı,
bir ayağı hâlâ yerdeydi.

Öpmeye devam etmem gerekiyordu. Bedenim ateşler
içindeydi. Ne kadar öpsem de yetmiyordu. Daha yakın
olmam gerektiğini hissediyordum. İçimde karmaşık ve
inatçı bir şey uyanmıştı. Ona daha da yakın olabilmek için
öne doğru uzandım. Eliyle belimi sıktı, elini yukarı doğru
götürdü. Eli göğsüme değdi. Kollarımı boynuna doladım,

en sonunda parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Sonunda.
Bütün gün bunu yapmak istemiştim.

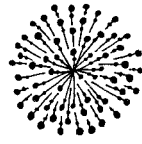
İç ses: Sihre inanmam.

İç ses: Sihrin ta *kendisiyiz*.

daniel

YOK...

natasha

... ARTIK.

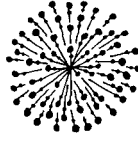

daniel

Norebang'de seks yapamazdık.

Ya-pa-maz-dık.

Ama kendimi engellemeyeceğim ve istediğimi itiraf edeceğim. Onu öpmeyi kesmezsem, ondan daha fazlasını isteyecektim ve ilk buluşmadan (hemen hemen) sonra daha yeni tanıştığı bir kızla *norebang*'de seks yapmak isteyen bir tip olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ancak kahretsin ki o an tam da *norebang*'in orta yerinde onunla seks yapmak istediğim için tam olarak öyle bir tiptim.

natasha

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum.

Ellerimi saçlarının arasından kaydırıp sert sırt kaslarına indim. Sonrasında ellerim kendi iradeleriyle kalçasına dokundu. Tahmin ettiğim üzere kalçası muhteşemdi. Sıkı, yuvarlak ve orantılıydı. Ellenmeyi hak eden cinsten bir kalçaydı.

Asla pantolon giymemeliydi.

Kalçasını avuçladım ve sıktım, beklediğimden çok daha iyi hissettirdi.

Kolları başımın iki yanındaydı, kendini yukarı çekti ve gülümsedi. “Karpuz değil, biliyorsun,” dedi.

“Hoşuma gitti,” deyip yine sıktım.

“Hepsi senin,” dedi.

“Popoyu açıkta bırakan kovboy pantolonlarından giymeyi hiç düşündün mü?” diye sordum.

Gölerek, “Kesinlikle hayır,” dedi, yüzü kızardı. Yüzünü kızartmak gerçekten hoşuma gidiyordu.

Eğildi ve beni öptü. O an bedenimde öpülmedik yer kalmamış gibi hissettim. Ağırdan almak için ellerimi kalçasından omuzlarına götürdüm. Onu biraz daha öpersem sonrasında durum benim için çok daha zor olacaktı.

O yüzden.

Artık öpüşmek yoktu.

daniel

Dudaklarında bir tereddüt hissettim, dürüst olmak gerekirse yaşadığımız şeyin bu kadar yoğun olması beni de biraz korkutmuştu. Geri çekildim ve onu oturur pozisyona getirdim. Ensesinden tuttum ve alnımı alnına dayadım. İkimiz de çok hızlı ve düzensiz nefes alıyorduk. Kimyamızın tuttuğunu biliyordum ama bu kadarını da beklemiyordum.

Bize çarpan yıldırımlarla ateş almıştık. Yanan bir kibritin kuru bir odun parçasının üzerine düşmesi gibi. Yangın Tehlikesi tabelaları ve yanmayı bekleyen bir orman gibi.

Bugünün yaşanabileceği onca yol varken buraya varacağımızı hiç tahmin etmemiştim. Ancak bugün olan her şeyin beni ona getirdiğinden, bizi bu ana getirdiğinden, hayatımızın geri kalanına bu anı kattığından emindim.

Charlie'nin Harvard'dan uzaklaştırılması bile bizi bu noktaya getirecek planın bir parçasıymış gibi geliyordu. Charlie ve çuvalaması olmasaydı, annem bu sabah söylediği şeyi söylememiş olacaktı.

Ve eğer söylememiş olsaydı, henüz gitmediğim saç kesimi için evden o kadar erken çıkmayacaktım.

Tanrıyı arayan teolog kondüktörün 7 nolu trenine binmemiş olacaktım.

Eğer kondüktör Tanrıyı aramamış olsaydı, yürümek için metrodan çıkmayacaktım ve Natasha'yı ayinvari müzik dinleme olayını gerçekleştirirken göremeyecektim. Eğer kondüktörün Tanrıyla ilgili söyledikleri olmasaydı Natasha'nın üzerindeki DEUS EX MACHINA yazılı ceketi fark etmeyecektim.

Eğer o ceketi fark etmeseydim, onu müzik mağazasına kadar takip etmeyecektim.

Ve onun hırsızlık yapan eski erkek arkadaşı olmasaydı onunla hiç konuşamayacaktım.

BMW'deki dallama da övgüyü hak ediyordu. Eğer kırmızıda geçmeseydi, Natasha'dan ikinci bir şansı alamazdım.

Hepsi, her şey bizi buraya getirmişti.

Yeniden normal şekilde nefes almaya başlayınca burnunun ucunu öptüm.

"Sana söylemiştim," dedim ve burnunun ucunu yine öptüm.

"Burun fetişisti," dedi, sonra, "Ne söylemiştin bana?" diye sordu.

Burnundan öperek tane tane cevapladım:

"Biz."

Öpücük.

“Birbirimiz.”

Öpücük.

“İçin.”

Öpücük.

“Yaratılmışız.”

Öpücük.

Geri çekildi. Gözlerinin yerini fırtına bulutları aldı, kollarını ve bacaklarını üzerimden çekti. Birbirini çeken mıknatısları birbirinden ayırmak ne kadar zorsa, ondan ayrılmak da o kadar zordu. Kaderle ilgili sözlerimle onu sinirlendirmiş miydim? Koltuğun kenarına kaydı ve aramıza çok fazla boşluk koydu. O anın kaçmasına izin vermek istemiyordum. Daha birkaç saniye önce o anın sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm.

“Bir şarkı daha söylemek ister misin?” diye sordum. Sesim hırıltılı çıkmıştı, boğazımı temizledim. Televizyona şöyle bir baktım. Öpüşmeye başlamadan önce onun puanını görme fırsatımız olmamıştı. %89 yazıyordu, oldukça kötüydü. *Norebang*'de %90'dan düşük almak oldukça zordur.

O da televizyona baktı ama tek bir kelime etmedi. Kafasından neler geçtiğini anlayamıyordum. Niçin aramızda olan bu şeye bu kadar direniyordu ki? Elini saçlarına götürdü, bir tutam saç aldı ve bıraktı, ardından bir daha aldı ve yine bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi.

Kaydım ve aramıza koyduğu mesafeyi kapadım. Ellerini dizinin üzerinde kenetlemişti.

“Neden üzgünsün?” diye sordum.

“Bir sıcak bir soğuk davrandığım için,” dedi.

Yapabileceğim en kötü şakayı (kelime oyunları ve kınayeler en kötü espri şeklidir) yaparak, “Bir dakika önce çok da soğuk değildin,” dedim. Hatta kaşlarımı kaldırıp ondan bir reaksiyon bekledim. Bu durum her iki yöne de gidebilirdi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki fırtına bulutlarının hiç şansı yoktu.

“Vay,” dedi, sesi de yüzündeki gülümseme kadar sıcaktı. “Kelimelerle aran hep iyi.”

Biraz daha abartarak, “Ve tabii ki kadınlarla da,” dedim. Onun gülümsemesi için kendimi maskaraya çevirebilirdim.

Bunu söyleyince daha da güldü ve sırtını koltuğa yasladı. “Senden şair olacağına emin misin? Bu hayatımda duyduğum en kötü dizeydi,” dedi.

“Sen nasıl bir şey bekliyordun?”

“Daha şiirsel bir şey.”

“Şaka mı yapıyorsun? Çoğu şiir seksle ilgilidir.”

Şüpheliydi. “Elinde bunu destekleyecek gerçek bir veri var mı? Rakamları duymak istiyorum.”

“Bilimci!” diye itham ettim.

“Şair!” diye karşılık verdi hemen.

İkimiz de güldük, mutluyduk ve mutluluğumuzu birbirimizden gizlemeye çalışmadık.

“Gördüğüm birçok şiir aşk veya yıldızlar hakkında. Siz şairler kafayı yıldızlarla bozmuşsunuz. Kayan yıldızlar. Parlayan yıldızlar. Sönen yıldızlar,” dedi.

“Yıldızlar önemlidir,” dedim gülerek.

“Tabii ama niçin güneşle ilgili daha çok şiir yok? Güneş de bir yıldızdır, hem de bizim için en önemli olanı. Bu bile tek başına bir ya da iki şiiri hak ediyor olmalı.”

“Oldu bil. Şu andan itibaren yalnızca güneşle ilgili şiirler yazacağım,” dedim.

“Güzel,” dedi.

“Yine de ciddiylim. Çoğu şiirin seksle ilgili olduğunu düşünüyorum. Misal, Robert Herrick *To the Virgins, to Make Much of Time*¹ adlı bir şiir yazdı.”

Bağdaş kurdu ve iki büklüm olana dek kahkahalarla güldü. “Yok artık, yazmadı,” dedi.

“Evet, yazdı. Bakir ve bakirelere bekâretlerini olabildiğince çabuk kaybetmeleri gerektiğini, ölümün her an yanı başımızda olduğunu, Tanrı korusun, bakir/bakire olarak ölebileceklerini anlatıyor.” dedim.

Gülmeyi bıraktı. “Belki de sadece anı yaşamamız gerektiğini söylüyordur. Sanki tek sahip olduğumuz bugünmüş gibi, anın tadını çıkarmamız gerektiğini anlatıyordur.”

Yeniden ciddileşmişti, üzüldü birden, sebebini bilmiyordum. Ensesini koltuğa dayadı ve tavandaki disko topuna baktı.

“Bana babandan bahsetsene,” dedim.

“Gerçekten onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Biliyorum ama yine de anlat işte. Niçin seni sevmediğini söylüyorsun?”

Başını kaldırıp bana baktı. “Hiç vazgeçmiyorsun,” dedi ve başını tekrar koltuğa dayadı.

“İsrarcıyımdır.”

1 Ç. N. İng. Bakir ve Bakirelere Öğüt, Zamanı İyi Değerlendirin.

“Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Babamın temel duygusu pişmanlık. Geçmişinde çok büyük bir hata yaptığını, ters yola saptığını düşünüyor. Olması gerektiği yerde değil de benim, annemin ve erkek kardeşimin yanında olduğunu sanıyor.”

Bunu söylerken sesi titredi ama ağlamadı. Uzandım ve elini tuttum, televizyonun ekranına baktık. Dans eden puan yerine sessiz bir Atlantic City kumarhanesi reklamı dönüyordu.

“Annem güzel resimler yapıyor. Gerçekten inanılmaz resimler,” dedim.

Babam ona hediyesini verdiğinde gözlerinin nasıl yaşardığını hâlâ anımsıyordum. “*Yeobo*,¹ bunu yapmak zorunda değildin,” demişti.

“Sadece senin için. Eskiden hep resim yapardın,” diye yanıtlamıştı babam.

Buna çok şaşırmıştım. Annemle (ve hatta ikisiyle) ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum ama belli ki bilmediğim gizli bir geçmişi vardı. Anneme niçin resim yapmayı bıraktığını sorduğumda, elini havada sallayıp geçen yıllara ah ederek, “Uzun hikâye,” demişti.

Natasha’nın elini öptüm ve, “Bazen belki de bizden dolayı hayatının hatasını yaptığını düşünüyorum,” dedim.

“Evet ama *o* böyle düşünüyor mu?”

“Bilmiyorum. Ancak tahminde bulunacak olursam, olduğu şekliyle hayatından memnun bence.”

“İyi bari. Hayatın boyunca hata yaptığını düşünerek yaşadığını hayal edebiliyor musun?” Bunu söylerken ürperdi.

1 Ç. N. Korece. Tatlım

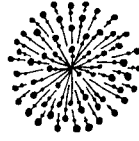
Elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve öptüm. Nefes alış verışı değişti. Onu öpmek için kendime doğru çıktım ama beni durdurdu. “Niçin şair olmak istiyorsun, söyle-sene,” dedi.

Geriye yaslandım, başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim ve, “Bilmiyorum. Yani, bunu bir kariyer ya da benzeri bir şey olarak istediğimden bile emin değilim. Buna şimdiden karar vermiş olmamı beklemelelerini de anlamıyorum. Bildiğim tek şey şiir yazmayı sevdiğim. Gerçekten seviyorum. Söyleyeceklerim var ve onları kâğıda dökmem gerekiyor. Onları kâğıda döktüğümde de şiir olarak geliyorlar. Bana kendimi en iyi hissettiren şey, tabii—” derken konuşmayı bıraktım, onu yine sinirlendirmek istemiyordum.

Başını koltuktan kaldırdı. “Tabii ne?” diye sordu. Gözleri parlıyordu. Cevabı duymak istiyordu.

“Tabii senin dışında. Bana kendimi iyi hissettiriyorsun,” diye yanıtladım.

Elini çekti. Yeniden köşesine çekileceğini düşündüm ama hayır. Uzandı ve beni öptü.

natasha

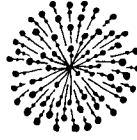
Konuşmasına devam etmesin diye onu öptüm. Çünkü eğer konuşmaya devam ederse ona âşık olacaktım ve ona âşık olmak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama strateji olarak en iyi stratejim sayılmazdı. Öpüşmek, kelimeleri kullanmadan konuşmanın bir başka yoluydu.

daniel

Bir g n  p   mek  zerine bir  vg  yazacağım. Adını da
“ p   meye  vg ” koyacağım.

Masalsı bir  iir olacak.

natasha

Huysuz garsonumuz başka bir isteğimiz olup olmadığını sormak için gelmeseydi muhtemelen hâlâ öpüşüyor olacaktık. Bir isteğimiz yoktu, gitme vaktimiz gelmişti. Onu hâlâ New York'taki en sevdiğim yer olan Doğal Tarih Müzesine götürmek istiyordum. Bunu ona söyledim, dışarı çıktık.

Norebang'in karanlık ortamından sonra, güneş aşırı parlak görünüyordu. Hatta sadece güneş değil her şey aşırı görünüyordu. Şehir daha gürültülü ve daha kalabalıktı.

Korece tabelalarla birbirinin üstüne yığılmış dükkânları görünce birkaç saniyeliğine afalladım, sonra Kore mahallesinde olduğumu hatırladım. Şehrin bu bölümünün Seul'a benzediği düşünülür. Gerçekten öyle mi merak ediyorum. Gözlerimi kısarak güneşe baktım ve içimden tekrar içeri dönsek mi diye geçirdim. New York'un gürültülü ve

telaşlı gerçekliğinin kendini yeniden hissettirmesine hazır değildim.

Bu düşünce, gerçekliği tüm duyularım ile hissetmemi sağladı. Bu, gerçekliğin ta *kendisiydi*. Lastik ve egzoz dumanı kokuları, bir yere gitmeyen arabaların sesi, havadaki ozonun tadı. Tüm bunlar gerçekliğin kendisiydi. *Norebang*'de gerçeklikten uzakmış gibi davranabilirdik ama burada yapamazdık. New York'un en sevdiğim yanlarından biri de buydu. Kendinize yalan söylemeye çalıştığınızda buna izin vermiyordu.

Aynı anda birbirimize döndük. El eleydik ancak o an rol yapıyormuşuz gibi geldi. Sırt çantamı düzeltmek için elimi çektim. Elini tekrar tutmamı bekledi ancak henüz buna hazır değildim.

daniel

Genç Çocuk Kızı Rahat Bırakmaz

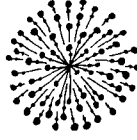
Metroda yan yana oturduk, her ne kadar dip dibe olsak da onun benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Karşımızdaki koltuklar boştu; camdaki yansımamızdan birbirimizi izliyorduk. Yüzünü yana çevirdiğinde gözlerim ona kaydı. Ben aynı şeyi yaptığımda onun gözleri de bana kaydı. Sırt çantası kucağındaydı, sanki çantası kalkıp ayaklanacakmış gibi ona sımsıkı sarılmıştı.

Uzanıp elini tutabilirdim ama bu biraz zorlama olurdu, o yüzden bu sefer onun bunu yapmasını bekledim. Onun aramızdaki bu şeyi yüksek sesle kabul etmesini istiyordum. Onu rahat bırakamıyordum. Şu sözcükleri söylemesini istiyordum: *Biz birbirimiz için yaratılmışız.* Ya da benzeri şeyleri. Yeter ki bir şey söylesin. Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek için bunları duymaya ihtiyacım vardı.

Ama fazla zorlamasam iyi olacaktı.

Fazla kurcalamayacaktım.

“Neden korkuyorsun bu kadar?” diye sordum, kurcalamamayı beceremeyerek.

natasha

Rol yapmaktan nefret ediyorum ama o an rol yapıyordum.
“Neden bahsediyorsun?” diye sordum yansımasına bakarak.

daniel

Neyden bahsettiğimi bilmediğine neredeyse inanacaktım. Camda göz göze geldik, sanki birbirimize bakabildiğimiz tek yer orasıydı.

“Biz birbirimiz için yaratılmışız,” dedim ısrarla. Sözcükler ağzımdan, aynı anda hem patronvari hem azarlar hem de rica eder gibi çıkmıştı. “Senin de böyle hissettiğini biliyorum,” diye ekledim.

Tek bir kelime etmedi, sadece kalktı ve metronun kapısına yaslandı. Öfke ateş olsaydı, bütün vücudundan yayılan alevleri görebilirdim.

Bir yanıma yanma gidip özür dilemek istiyordu. Diğer yanıma sorunu her neyse bilmek istiyordu. Sadece iki durak kalmıştı, yerimden kalkmamaya karar verdim. Metro sonunda acı bir çılgılık atarak Seksen Birinci Cadde istasyonuna vardı.

Kapılar açıldı. Natasha kalabalığı yarararak ilerledi ve koşar adım merdivenlere gitti. En üst basamağa gelince köşeye ilerledi ve bana doğru dönüverdi.

“Bana ne hissettiğimi söyleme,” diye fısıltıyla karışık bağırdı. Başka bir şey daha söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti. Bana sırtını dönüp yürüyüp gitti.

Sinirliydi ama artık ben de sinirliydim. Ona yetişmeye çalıştım.

“Senin sorunun ne?” dedim. Bunu söylerken ellerimi gerçekten de havaya savurmuştum.

Onunla tartışmak istemiyordum. Central Park hemen caddenin karşısındaydı. Ağaçlar sonbahar renkleriyle gür ve güzel görünüyordu. Parkta onunla gezip defterime şiirler karalamak istiyordum. Şiir yazmamla alay etmesini istiyordum. Yaprakların renginin nasıl ve niçin değiştiğini bana öğretmesini istiyordum. Eminim bunun bilimsel açıklamasını biliyordu.

Çantasını her iki omzuna astı ve kollarını vücudunun önünde kavuşturdu. “Birbiri için yaratılmış olma diye bir şey yok,” dedi.

Felsefi bir tartışmaya girmek istemiyordum, dolayısıyla pes ettim. “Tamam ama olsaydı—” derken sözümü kesti ve, “Hayır. Yeter. Öyle bir şey yok işte. Hem zaten öyle bir şey olsaydı bile, kesinlikle bizim için geçerli olmazdı,” dedi.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedim. Saçmalıyor olduğumu, mantıksız davrandığımı ve muhtemelen olmamam gereken birçok diğer şey de olduğumu biliyordum. Bu bir başkasıyla üzerine tartışılabilir bir konu değildi.

Birini size âşık olduğuna ikna edemezsiniz.

Hafif bir rüzgâr çevremizdeki yaprakların hışırdamasına neden oluyordu. Hava bütün gün olduğundan daha soğuktu.

“Çünkü bu doğru. Biz birbirimiz için yaratılmadık, Daniel. Ben kayıt dışı bir göçmenim ve sınır dışı edildim. Bugün Amerika’daki son günüm. Yarın buradan gitmiş olacağım,” dedi.

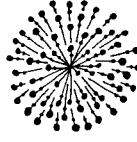
Belki söylediklerini izah etmenin başka bir yolu vardı. Beynim farklı bir anlam çıkarma umuduyla duydukları arasında önemli olan şeyleri seçip anlamlandırmaya çalıştı. Hızlıca bir şiir bile yazmaya çalıştım ancak kelimeleri bir araya getiremedim. Kelimeler öylece havada asılı duruyordu ve bir araya getiremeyeceğim kadar ağırdı.

Son.

Kayıt dışı.

Amerika.

Gitmiş olacağım.

natasha

Ortalık yerde kavga etmek gibi şeyler beni genellikle rahatsız eder, ancak Daniel dışında kimseyi fark edecek durumda değildim. Dürüst olmak gerekirse, bu durum sadece bu ana özel değildi, gün boyunca ondan başka kimseyi görmemişti gözüm.

Ellerini alnına bastırdı, saçları yüzünü adeta bir perde gibi kapamıştı. Ne söylemem veya ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sözlerimi geri almak, -mış gibi yapmaya devam etmek istiyordum. İşlerin buraya kadar varması benim suçumdu. En başından ona söylemeliydim ama işlerin bu noktaya varacağını hiç düşünmemiştim. Bu kadar yoğun duygular yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

daniel

“Senin için görüşmemi erteledim.” Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duyup duymadığını bilmiyordum ancak duymuştu galiba.

Gözleri büyüdü. Sakinleşmeden önce üç farklı şey söylemeye çalıştı: “Dur bir dakika, bu benim suçum mu?”

Kesinlikle onu suçluyordum. Ama ne için suçladığımdan emin değildim. Bisikletli bir kurye bize çok yakın bir yerden kaldırıma çıktı. Birisi de bağırarak yoldan gitmesini söyledi. Ben de bağırmak istiyordum. Kurallara uymasını söylemek istiyordum.

“Beni uyaraabilirdin. Gideceğini bana söyleyebilirdin,” dedim.

“Seni uyardım,” dedi, savunmaya geçerek.

“Yeterince değil. Yirmi dört saatten az bir süre içinde başka bir ülkeye gideceğini söylemedin.”

“Bilemedim, bizim böyle–”

Sözünü yarıda keserek, “Tanıştığımız zaman sınır dışı edileceğin belli değil miydi? Bunu biliyordun,” dedim.

“O zaman seni ilgilendirmiyordu.”

“Peki, şimdi ilgilendiriyor mu?” diye sordum. Durumun vahametine ve umutsuzluğuna rağmen, şu an beni ilgilendirdiğini duymak bana biraz umut verecekti.

“Seni uyarmaya çalıştım,” dedi ısrarla.

“Yeterli gelmemiş demek ki. Yapman gereken şey ağzını açıp gerçeği söylemekti. Aşka ve şiire inanmamakla ilgili saçmalıklarını açıklamak değildi. *Daniel, bana âşık olma*, demen gerekirdi. *Daniel, ben gidiyorum*, demen gerekirdi.”

“Tüm bunları söyledim.” Bağırmıyordu ama çok sessiz de söylememişti.

Denizci montu giymiş yeni yürümeye başlayan çok şık bir çocuk şaşkın gözlerle bize baktı ve babasının eline asıldı. Hepsinin elinde seyahat rehberi olan bir turist ordusu sanki vitrinde duruyormuşuz gibi bizi inceliyordu.

Sesimi alçaltarak, “Evet ama bunu kastettiğini düşünmemiştim,” dedim.

“O halde bu kimin suçu?” diye sordu.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, yalnızca birbirimize baktık.

“Gerçekten bana âşık oluyor olamazsın,” dedi daha sessiz bir şekilde.

Sesi endişeyle şüphe arasında bir yerdedi.

Yine söyleyecek bir şey bulamadım. Bütün gün onun için hissettiklerime ben bile şaşırmıştım. Âşık olmak sizin kontrolünüzde olan bir şey değildi.

Aramızdaki havayı sakinleştirmeye çalıştım. “Niçin âşık oluyor olamazmışım?” diye sordum.

Hızlıca sırt çantasının askılarını çekerek, “Çünkü bu aptallık olur. Âşık olmamanı söylemiştim sana—”

Artık burama kadar gelmişti. Tüm gün kalbim emrine amadeydi ancak artık yara bere içinde kalmıştı.

“Oh ne güzel. Sen bir şey hissetmedin yani? Kendi kendime mi öpüştüm ben?”

“Birkaç öpücüğün sonsuza dek birlikte olacağımız anlamına geldiğini mi sanıyorsun?”

“O *öpüşmelerin* gerçek olduğunu sanıyorum.”

Gözlerini kapadı. Tekrar açtığında gözlerinde acıma gördüm sanırım. “Daniel—” diye başladı.

Araya girdim. Bana acımasını falan istemiyordum. “Hayır. Herneyse. Hiçbir şey duymak istemiyorum. Ben anlayacağımı anladım. Sen aynı şekilde hissetmedin ve bugün gidiyorsun. Anladım. Sana hayatta başarılar,” dedim.

“Tıpkı babama benziyorsun,” dediğinde iki adım atmıştım bile.

Ceketimi giyerken, “Babanı tanımıyorum bile,” dedim. Nedense ceketim daha dar gibiydi.

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Fark etmez. Onun gibi bencilsin işte.”

“Değilim.” Savunmaya geçme sırası bendeydi.

“Evet, öylesin. Bütün dünyanın senin etrafında döndüğünü sanıyorsun. Senin duyguların. Senin hayallerin.”

Ellerimi havaya savurdum ve, “İnsanın hayallerinin olmasında yanlış bir şey yok. Belki aptal bir hayalperest olabilirim ama en azından hayallerim var,” dedim.

“Bu niye bir erdem olsun ki? Siz hayalperestler evrenin yalnızca siz ve tutkularınız için var olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Hiç hayallerinin olmamasından daha iyi bence.”

Gözlerini kısarak bana baktı, tartışmaya hazır görünüyordu. “Gerçekten mi? Nedenmiş o?”

Bunu açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyordum. “Çünkü hayal kurmak için dünyaya geldik.”

Kafasını sallayarak, “Hayır. Evrilmek ve hayatta kalmak için bu dünyaya geldik. Hepsi bu,” dedi.

Buna da bilimsel bir yorum getireceğini biliyordum. Gerçekten buna inanıyor olamazdı. “Buna inanmıyorsun,” dedim.

“Beni bunu söyleyebilecek kadar iyi tanımıyorsun. Ayrıca, hayal kurmak bir lükstür ve herkes bu lükse sahip değil.”

“Evet ama *sen bu lükse sahiptin*. Baban gibi olmaktan korkuyorsun. Yanlış olanı seçmekten korktuğun için hiçbir şeyi seçmiyorsun.” Bunu ona söylemenin daha iyi bir yolu vardı elbette, ancak o an Natasha’nın karşısında en iyi halim durmuyordu.

“Ne olmak istediğimi çoktan biliyorum”

Gülmeden edemedim. “Veri bilimci mi? Bu tutku değil. Bu sadece bir iş. Hem hayal kurmaktan kim ölmüş ki?”

“Çok fazla kişi. Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?”

“Peki öyle olsun, senin gibi olmaktansa saf olmayı tercih ederim. Sen sadece gözünün önünde duran şeyleri görüyorsun.”

“Olmayan şeyleri görmekten iyidir.”

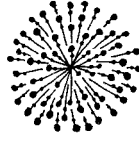
Çıkmaza girmiştik.

Güneş bulutların ardına gizlenmişti, Central Park tarafından hafif bir esinti geldi. Bir müddet birbirimize baktık. Gökyüzü bulutlarla kaplanınca Natasha gözüme farklı göründü. Sanırım ben de farklı görünüyordum. Saf olduğumu düşünüyordu. Dahası, saçmaladığımı düşünüyordu.

Belki de bir şeylerin bu şekilde bitmesi daha iyi olacaktı. Birbirimizin çok farklı olduğunu keşfedip yalnızca aşkın bizi bir arada tutmaya yetmediğini anladığımız uzun ve içinden çıkılmaz bir ilişki yaşamak yerine trajik ve ani bir son daha iyi olacaktı.

Tüm bunları düşünüyordum. Hiçbirine inanmıyordum.

Rüzgâr yeniden hızlandı. Saçlarını dalgalandırdı. Saçlarının ucunu pembeye boyattığını hayal ettim. Keşke görebilseydim.

natasha

“Artık gitsen iyi olacak,” dedim.

“Ha, yani bu mu?” diye sordu.

Pislikleşmesinden memnundum. Bu durumumuzu kolaylaştırıyordu. “Beni hiç düşünüyor musun? *Natasha* neler hissediyor? Nasıl oldu da *Natasha* kayıt dışı bir göçmen oldu? Hiç bilmediği bir ülkeye gidip yaşamak istiyor mu? Bu olanlar *Natasha*’yı tamamen yıkıma uğratmış olabilir mi?”

Yüzündeki suçluğu görebiliyordum. Bana doğru bir adım attı, ancak ben geri çekildim.

Ben geri çekilince durdu.

“Seni kurtaracak birini bekliyorsun. Doktor olmak istemiyor musun? Olma o zaman.”

“O kadar basit değil,” dedi sessizce.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Beş dakika önce bana söylediğin gibi, ağzını açacaksın ve gerçeği söyleyeceksin.

‘Anne, baba! Ben doktor olmak istemiyorum,’ diyeceksin. ‘Ben şair olmak istiyorum çünkü ben bir aptalım ve neyin daha iyi olacağını bilmiyorum,’ diyeceksin.”

“Bu kadar kolay olmadığını biliyorsun,” dedi, biraz öncekinden daha da sessizce.

Sırt çantamın askılarını sıkıca çekiştirdim. Artık gitme vaktim gelmişti. Kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapmıyorduk. “Nefret ettiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun? Şiirden nefret ediyorum,” dedim.

“Evet, biliyorum,” dedi.

“Sus bir dakika. Şiirden nefret ediyorum ama bir kere-sinde Warsan Shire adlı bir şairin yazdıklarını okumuştum. Diyordu ki, kendine insanlardan yuva yapamazsın ve bunu sana birinin söylemiş olması gerekir.”

Bunun doğru olmadığını söylemesini bekledim. Hatta söylemesini istedim, ancak hiçbir şey söylemedi.

“Abin haklı. Bu işin bir yere varacağı yok. Hem beni sevmiyorsun, Daniel. Yalnızca seni kurtaracak birini arıyorsun. Kendi kendini kurtar.”

daniel

*Genç Çocuk Hayatının Tam Anlamıyla
Boktan Olduğunu Anlar*

Onun haklı olmasını, ona âşık olmamış olmayı o kadar çok istiyordum ki.

Çekip giderken onu izledim, onu durdurmadım ya da takip etmedim. Ne kadar da aptaldım. Mistik, kristal kürelere tapan salağın teki gibi davranıyordum. Tabii ki böyle olacaktı. *Kader, alın yazısı ve birbiri için yaratılmış olma* mevzuuyla ilgili saçma sapan şeylerden bahsetmiştim.

Natasha haklıydı. Hayat anlam yüklemeyi tercih ettiğimiz bir sürü aptal karar, kararsızlık ve tesadüften ibaretti. Okulun yemekhanesinde en sevdiğiniz pastadan kalmamış mı? Belki de evren, diyetinize devam etmenizi istediğindendir.

Teşekkürler, Evren!

Treninizi mi kaçırdınız? Belki de treniniz tünelde patlayacaktı ya da kuş gribi (su kuşu, kaz, pterodaktil) virüsünü yayan ilk hasta o trendeydi. Çok şükür o trende değildiniz.

Teşekkürler, Evren!

Yine de kimse kaderinin peşinden gitme zahmetine girmez. Yemekhane arka tarafta başka bir kutu olduğunu unutmuş olabilir ve siz arkadaşınızın pastasından bir dilim alabilirsiniz. Bir sonraki treni beklerken sinirlenebilirsiniz, ancak nihayetinde gelecektir. Kaçırdığınız trende kimse ölmemiş olabilir. Kimse aksırıp tıksırmamış bile olabilir.

Kendimize her şeyde bir hayır olduğunu söyleriz fakat aslında hikâye anlatmaktan öteye gitmeyiz. Hikâyeler uydururuz.

Hiçbir anlamı olmayan hikâyeler.

kader

Bir Hikâye

Kader her zaman tanrıların tekeline olmuştur, hoş tanrıların kendisi de kadere tabidir.

Antik Yunan mitolojisinde, üç kader tanrıçası kişinin kaderini doğumdan sonraki üç gece içinde belirler. Yeni doğan çocuğunuzun kuvözde uyuduğunu hayal edin. Karanlık, yumuşacık ve sıcak bir ortam, saat sabaha karşı iki ila dört arası, sadece yeni doğanlara ve ölmekte olanlara ayrılmış saatler.

İlk tanrıça Clotho ortaya çıkar. Bakire, genç ve hoştur. Elinde bir dokuma makinesi vardır, onunla çocuğunuzun yaşam ipini dokur.

Hemen yanında ikinci tanrıça Lachesis vardır. İlk tanrıçaya kıyasla daha büyük, daha anaçtır. Onun elinde ise çocuğunuzun yaşam ipini ölçmede kullanacağı bir çubuk

vardır. Yani, çocuğunuzun yaşam süresi ve kaderi onun ellerindedir.

Son tanrıça yaşlı ve bitkin Atropos'tur. Kaçınılmazdır. Elinde korkunç bir makas vardır. Çocuğunuzun yaşam ipini kesmekte kullanacağı bir makas. Çocuğunuzun ölüm zamanına ve şekline karar verecek olan odur.

Çocuğun bu üç mükemmel ve korkunç tanrıçayı gördüğünü, tanrıçaların beşiğinin başında dikilip çocuğun geleceğini belirlediğini hayal edin.

Modern zamanlarda, bu tanrıçalar ortak bilinçte büyük ölçüde yok oldular, ancak Kader fikri hâlâ duruyor. Niçin hâlâ buna inanıyoruz? İşin içerisinde parmağımızın olmayışı ve bunu önleyemeyecek olmamız trajediyi daha katlanılır bir hale mi getiriyor?

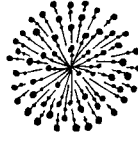
"Her şeyin bir sebebi var," der Natasha'nın annesi. Demek istediği Kaderin bir sebebinin olduğu ve bu sebebi bilmesek de bir planın var olduğunu bilmenin rahatlama sağladığıdır.

Natasha farklı düşünüyordu. Determinizme, neden sonuç ilişkisine inanıyordu. Ona göre bir eylem diğerini tetikliyor, o eylem de bir başka eylemi tetikliyordu. Eylemlerinizi kaderinizi belirliyordu. Bu açıdan Daniel'ın babasına benziyordu.

Daniel aradaki muğlak bölgede yaşıyordu. Belki bugün Natasha'yla tanışmaması gerekiyordu. Belki de her şey bir tesadüften ibaretti.

Ancak.

Tanışmalarından sonra geri kalan her şey, aralarındaki aşk kaçınılmazdı.

natasha

Daniel’la yaşadığım bu kötü anların beni müzeye gitmekten alıkoymasına izin vermeyecektim. Şehirdeki en sevdiğim yerlerden biriymiş bu müze. Buradaki binalar şehir merkezindeki binalar kadar uzun değildi. Gökyüzünü kesintilere uğramadan izleyebilmek güzeldi.

On dakika sonra, müzenin en sevdiğim bölümündeydim, Göktaş Salonunda. Çoğu insan doğrudan yandaki göz kamaştıran değerli ve yarı değerli taşlardan oluşan kıymetli taşlar bölümüne geçer. Ancak ben burayı seviyordum. Karanlık, sade ve boş oluşunu seviyordum. Hemen hemen hiç kimsenin olmayışını seviyordum.

Odanın dört bir yanında, parlak ışıkları dikey kutularda küçük göktaş parçaları sergileniyordu. Kutulara Uzayın Mücevherleri, Evrenin Yapıtaşları, Güneş Sisteminin Kökenleri gibi isimler verilmişti.

Göktaşları arasında favorim olan Ahnighito göktaşına doğru ilerledim hemen. Aslında daha büyük olan Cape New York göktaşının yalnızca bir bölümüydü. Ahnighito otuz dört ton demirden oluşmuştu ve dünyada sergilenen en büyük göktaşıydı. Üstüne yerleştirildiği platforma çıktım ve ellerimi üzerinde gezdirdim. Metal soğukluğundaydı ve yüzeyinde çarpmadan kaynaklı binlerce küçük çukur vardı. Gözlerimi kapattım, parmaklarımı göktaşının üstündeki çukurlarda gezdirdim. Bu koca demir kütesinin uzay boşluğundan geldiğine inanmak zordu. Güneş sisteminin kökenlerini içerdiğine inanmak ise daha da zordu. Burası benim ibadethanem, kilisemdi. Bu platformda durmak benim tek dayanağımıydı. O kaya parçasına dokunduğum an Tanrıya inanmaya en çok yaklaştığım andı.

Daniel'ı buraya getirecektim. Ona uzay kayaları ve çarpma kraterleriyle ilgili şiirler yazmasını söyleyecektim. Güneş sistemimizi, galaksimizi, evrenimizi oluşturan etki-tepkilerin sayısı çok fazlaydı. Muntazam bir şekilde düzgün gitmesi gereken şeylerin sayısı dudak uçuklatan cinstendi.

Tüm bunlarla kıyaslandığında âşık olmak da neydi ki? Bir dizi küçük tesadüfün her şeyi ifade ettiğini söylüyorduk çünkü bu galakside küçücük hayatlarımızın bir önemi olduğuna inanmak istiyorduk. Ancak âşık olmak evrenin oluşumuyla kıyaslanamazdı bile.

Yakınından bile geçmezdi.

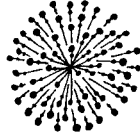

daniel

“Simetri”

Daniel Jae Ho Bae'den Bir Şiir

Ben duracağım
Kendi tarafımda.
Sen ise
öteki tarafta.

natasha

Babamla bir zamanlar çok yakındık. Jamaika'dayken, hatta buraya taşındıktan sonra bile etle tırnak gibiydik. Çoğu zaman hayalperestler olarak babamla ben, hayalperest olmayan annemle erkek kardeşime karşı bir birlik içindeymişiz gibi gelirdi.

Birlikte kriket maçı izlerdik. Seçmelere katılmak için hazırlık yaparken ben onun seyircisi olurdum. Bir gün ünlü bir Broadway aktörü olduğunda, oyunlarda küçük kızlar için ayrılan yerleri bana ayarlayacağını söylerdi. Ünlü olduktan sonra hayatımızın nasıl olacağına dair hikâyelerini dinlerdim. Annem ve erkek kardeşim bu hikâyeleri dinlemeyi bıraktıktan sonra bile ben uzunca süre dinlemeye devam etmiştim.

Her şey dört yıl önce ben on üç yaşına basınca değişmeye başladı. Annem bir oda bir salon dairede yaşamaktan

usanmıştı. Jamaika'daki tüm arkadaşlarının kendilerine ait evleri vardı. Babamın aynı işte aynı ücretle çalışmasından da bıkmıştı. Babamın elbet şans bize de gelecek demesinden de usanmıştı. Gerçi ona hiçbir şey demiyordu, sadece bana dert yakınıyordu.

Siz çocuklar çok büyüdü, artık aynı odada kalmaz. Siz özel alana ihtiyacınız var.

Ben hiçbir zaman gerçek bir mutfağa ve gerçek bir buzdolabına sahip olmayacak.

Şu aptal oyunculuktan vazgeçmesinin vakti geldi çoktan babanın?

Sonra babam işinden de olmuştu. İşten kovulmuş muydu yoksa işi kendi mi bırakmıştı bilmiyordum. Annem işten istifa etmiş olabileceğini düşündüğünü söylemişti ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadı.

Babam işten çıktığı gün şöyle demişti: “Her işte bir hayır vardır. Aktörlük hayallerimin peşinden koşmam için bana daha fazla vakit kalmış olacak.”

Kime söylemişti bilmiyorum, ancak kimseden bir yanıt gelmedi.

Artık çalışmadığı için daha fazla seçmelere katılacağını söylüyordu. Ancak dediği gibi olmadı. Her zaman bir bahane buldu:

Ben uygun değil o bölüm için.

Onlar benim aksan beğenmezler, adamım.

Ben çok yaşlı artık. Aktörlük genç adam işi.

Annem akşamları işten eve geldiğinde, babam iş aradığını, çabaladığını söylüyordu. Hâlbuki ben ve erkek kardeşim işin aslını biliyorduk.

Bir oyunun içinde kayboluşunu ilk günkü gibi hatırlıyorum. Peter ve ben okuldan gelmiştik. Bir şeylerin tuhaf olduğunu anlamıştık çünkü ön kapı ardına kadar açıktı. Babamız salondaydı, yani bizim yattığımız odada. Bizim geldiğimizi duyup duymadığını bilmiyorum ama hiç tepki vermedi. Elinde bir kitap tutuyordu. Daha sonra kitabın *A Raisin in the Sun* adlı oyun olduğunu fark etmiştim.

Üzerinde düğmeli beyaz bir gömlek ve kumaş pantolon vardı, oyunu okuyordu. Kitabı niçin elinde tuttuğunu bilmiyorum, çoktan ezberlemişti zaten. Monolog bölümlerini hâlâ hatırlıyorum. Karakter geleceğinin önüne serilişini gördüğünden ve geleceğinin belli belirsiz görünen bir boşluktan ibaret olduğundan bahsediyordu.

Babam onu izlediğimizi fark edince gizlice geldiğimizi için bizi azarladı. İlk başta onun utandığını sanmıştım. Hiç kimse hazırlıksız yakalanmayı istemezdi. Ancak sonra bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Sanki onu hırsızlık yaparken veya annemi aldatırken yakalamışız gibi utanmıştı.

Bu olaydan sonra o ve ben birlikte artık pek bir şey yapmamaya başladık. Kriket izlemeyi bıraktı. Oyunları ezberlemesine yardım etme tekliflerimi geri çevirdi. Annemlerin odasında babamın tarafı yavaş yavaş kullanılmış ve sararmış oyun metinleriyle dolmaya başladı. Tüm rolleri biliyordu, yalnızca başrollerin değil, figüranların rollerini bile ezberlemişti.

En sonunda tüm bu oyuncu seçmelerini ve iş arama yalanını bir kenara bıraktı. Annem de ev sahibi olma ve birden fazla yatak odası olan bir eve çıkma hayalini

bir kenara bıraktı. Annem geçimimizi sağlamak için iş yerinde fazladan mesaiye kaldı. Geçen yaz, önceki yazlarda yaptığım gibi New York Metodist Hastanesinde gönüllü olarak çalışmak yerine McDonalds'ta işe girdim.

Böyle böyle üç yıldan fazla zaman geçmişti. Okuldan eve geldiğimizde babamı kendini odasına kilitlemiş, oyunu ezberlemeye çalışırken bulurduk. Sevdği bölümler uzun, dramatik monologlardı. O Macbeth'ti, Walter Lee Younger'dı. Beceriksiz olduğunu düşündüğü aktörleri yerin dibine sokarken, iyi olduğunu düşündüğü aktörlere övgüler yağdırırdı.

Kendisi hiçbir şey yapmamış olsa da iki ay önce bir rol kaptı. Yıllar önce seçmelerde tanıştığı biri *A Raisin in the Sun* adlı oyunu sahneye koyacaktı. Bunu anneme söylediğinde, annemin sorduğu ilk soru, "Ne kadar ücret alacaksın?" oldu.

Tebrik etmedi. Seninle gurur duyuyorum, demedi. Hangi rol ya da ne zaman gibi sorular sormadı. *Heyecanlı mısın* diye sormadı. Sadece, *ne kadar ücret alacaksın*, dedi.

Bunu söylerken ona donuk gözlerle bakmıştı. Etkilenmemiş gözlerle. Art arda iki mesaiden gelmiş olmanın verdiği yorgun gözlerle.

Sanırım biraz afallamıştık. Kendisi bile kendine şaşırmıştı. Evet, yıllardır babamla ilgili hayal kırıklığına uğramıştı, ancak o an bize onların gerçekte birbirinden ne kadar uzaklaştığını göstermişti. Her zaman annemin tarafını tutan Peter bile birazcık ürkmüştü.

Yine de. Onu suçlayamazsınız. Tam olarak değil en azından. Babam yıllardır hayallere dalıp hayatını boşa

harcamıştı. Gerçek dünya yerine hep oyunlarda yaşamıştı. Aslında buna hâlâ devam ediyordu. Annemin artık hayal kurmak için zamanı yoktu.

Benim de yok.

samuel kingsley

Bir Pişmanlık Hikâyesi, Bölüm 3

Dürüst olmak gerekirse, Samuel Natasha'dan birazcık korkuyordu.

Onun ilgisini çeken şeyler kimya, fizik ve matematikti. Olacak iş miydi? Nereden çıkmıştı bunlar? Bazen onu mutfak masasının üzerinde ev ödevlerini yaparken izliyordu, o anlarda onun başka birine ait olduğunu düşünüyordu. Onun dünyası kendininkinden ve ilgilenmesi için ona öğrettiği şeylerden daha büyüktü. Ne ara bu kadar büyümüştü ki.

Bir gece Natasha ve Peter uyuduktan sonra su içmek için mutfığa gitmişti. Natasha'nın matematik kitabı ve ev ödevi masanın üzerindeydi. Samuel amacının ne olduğunu bilmiyordu, ancak ışığı açtı, masaya oturdu ve hızlıca kitaba göz gezdirdi. Asla anlayamayacağı bir zamandan ve bir toplumdan kalmış kadim bir dili andıran hiyerogliflere

benziyordu. Bu onu biraz ürküttü. Uzunca bir süre orada oturdu, içinden, keşke benim dünya tarihini ve dünyadaki bilgilerin tamamını içime alacak kadar geçirgen olsaydı, diye geçirerek parmaklarını sembollerin üzerinde gezdirdi.

O gecedен sonra, Natasha'ya her baktığında, sanki o bakmazken, kaşla göz arasında biri içeri sızıp küçük kızını kaçırmış gibi muğlak bir duyguya kapıldı.

Gerçi bazı zamanlar eski Natasha'sını bir an için görüyor gibi oluyordu. Küçüklüğündeki gibi bir bakış fırlatıyordu ona. Ondan bir şey istiyormuş gibi bir bakış. Ondan daha fazla olmasını, daha fazlasını yapmasını ve onu daha fazla sevmesini isteyen bir bakış. Buna içerliyordu. Bazen kızına içerliyordu. Zaten elinden geleni yapmamış mıydı? Onun ilk çocuğuydu. Onun için tüm hayallerinden çoktan vazgeçmemiş miydi?

daniel

Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Rüzgâr nereye eserse oraya gidecektim güya ama rüzgâr falan kalmamıştı. Dilenciler gibi giyinip elime bir ilan tahtası alıp üzerine, “Sırada ne var, Evren?” yazmak istiyordum. Gerçi şu an evrenin pek de umurunda olmadığımı itiraf etmenin zamanıydı sanki.

Her şeyden ve herkesten nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Evren de tıpkı Charlie gibi dallamaydı.

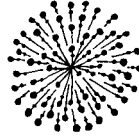
Charlie.

Bok çuvalı Charlie.

Müstakbel kız arkadaşıma bu işin bir yere varamayacağını söyleyen Charlie. Onu hırsız olmakla suçlayan Charlie. Ona küçük bir çüküm olduğunu söyleyen Charlie. On bir yıldır suratını yumruklamak istediğim Charlie.

Belki de rüzgâr buydu. Charlie'ye olan nefretimdi rüzgâr. Belki de tam zamanıydı, ne de olsa bugünün işini yarına bırakmamalı.

Bugün kaybedecek başka hiçbir şeyim kalmamıştı.

natasha

Bu sefer asistan biraz dağılmış görünüyordu. Bir tutam saç düşmüştü gözlerine. Gözleri floresan ışıkları altında daha da parlak görünüyordu, parlak kırmızı rujundan eser kalmamıştı.

Öpüşmüş gibi görünüyordu.

Çok erken veya çok geç kalmadığımdan emin olmak için telefonumdan saati kontrol ettim, tam zamanında gelmiştim.

“Tekrar hoş geldiniz, Bayan Kingsley. Beni izleyin, lütfen.”

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. “Jeremy, yani Bay Fitz... şey yani, demek istediğim Avukat Fitzgerald da odasında.”

Kapıyı usulca çaldı ve bekledi. Gözleri daha da parlaktı. Kapı açıldı.

Burada olmasam da olurdu, Avukat Fitzgerald'ın gözü asistanından başkasını görmüyordu. Öyle bir bakıyordu ki böldüğüm için özür dileyişim geldi. Asistan da ona aynı şekilde bakıyordu.

Yüksek sesle boğazımı temizledim.

Nihayet gözlerini alabildi. “Teşekkürler, Bayan Winter,” dedi. Aşkını ilan etse de olurdu.

Peşinden gittim. Masasına oturdu, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Kaşının hemen üzerinde küçük bir bandaj vardı, bir tane de bileğine sarılıydı. İnternet sitesindeki resminden daha yaşlı ve daha bezgin görünüyordu. Aynı olan tek şey kendisinin beyaz olması, gözlerinin ise açık yeşil olmasıydı.

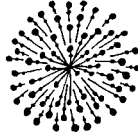
“Otur otur,” dedi bir solukta. “Erteleme için üzgünüm. Bu sabah küçük bir trafik kazası geçirdim fakat çok fazla vaktimiz yok, bu yüzden lütfen işlerin bu noktaya nasıl geldiğini anlatır mısın?”

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Tüm olanları anlatmalı mıydım? Neleri anlatmalıydım? Her şeyi anlatmak için zamanda geriye gitmem gerekiyor gibi hissettim.

Babamın başarısızlığa uğramış hayallerinden bahsetmeli miydim? Hayallerin asla ölmeyeceğine inandığımı söylemeli miydim? Babamın kafasında daha iyi bir hayat yaşadığından şüphelendiğimi de söylemeli miydim? Kafasındaki hayatında ünlü ve saygı duyulan biri olduğunu, çocuklarının ona hayranlık duyduğunu, karısının mücevherler taktığını ve kadın erkek herkesin ona gıptayla baktığını da söylemeli miydim?

Ben de o hayatta yaşamak istiyordum.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu nedenle babamın hayatımızı mahvettiği geceyle başlamaya karar verdim.

natasha kingsley

Bir Kız ocuğunun Hikâyesi

Tiyatro Peter ve benim beklediğimizden bile daha küçüktü. Tabelada MAKSİMUM KAPASİTE: 40 KİŞİ yazıyordu. Bilet fiyatı on beş dolardı, elde edilen gelir arşamba gecesı iki saatliğine kiralanan salona kira bedeli olarak verilecekti. Aktörlere arkadaşları ve aileleri için ücretsiz bilet verilme-miştı, bu nedenle üç tane bilet almak zorunda kalmıştık.

Babam ritüel ve seremonilere bayılırdı, ancak ritüel veya seremoni yapacağımız pek fazla olayımız olmazdı. İşte şimdi bu oyun ve biletleri vardı. Kendini tutamadı tabii ki. Dışarı çıktı ve hepimize General Tso'nun tavuk ve kızarmış karidesli pilavından getirdi.

Mutfağımızdaki çok küçük masamıza hepimizi oturttu. Asla masada yemek yemedik çünkü iki kişiden fazlası oturunca hareket alanı kalmıyordu. Yine de o gece babam bir aile olarak hep birlikte yemek yememiz konusunda

ısrarlıydı. Hatta kendi elleriyle servis yaptı, ki bu daha önce hiç görülmemişti. Anneme, “Gördün mü? Kâğıt tabak aldım, sonra bulaşık yıkamakla uğraşmak zorunda kalmayacaksın,” dedi. Bunu kusursuz Amerikan aksanıyla söylemişti.

Annem cevap vermedi. Bunun bir işaret olduğunu anlamalıydık.

Yemeğimiz biter bitmez, babam kalktı ve bembeyaz bir zarfı sanki elinde bir kupa tutuyormuş gibi havada tuttu.

“Bakalım tatlı olarak neyimiz varmış,” dedi. Sırasıyla her birimizle göz teması kurdu. Peter’a ve bana geçmeden önce annemin gözlerini ondan kaçırdığını gördüm.

“Sevgili ailem. Lütfen Bir Village Troupe prodüksiyonu olan *A Raisin in the Sun* adlı oyundaki Walter Lee Younger rolümü izlemeye gelme şerefini bana bahşedin,” dedi.

Daha sonra zarfı yavaşça açtı, Akademi Ödüllerinde En İyi Aktör kategorisini açıklıyor gibiydi. İçerisinden biletlere çıkardı ve her birimize birer tane uzattı. Oldukça gururlu duruyordu. Daha da ötesi, *varlığı hissediliyor* gibiydi. Aklından geçenlerle, bir oyunla veya kafasında kurduğu bir hayalle meşgul değildi. Hemen yanı başımızda, bizimleydi ve başka bir yerde olmayı da istemiyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sizi gördüğünü *hissettiren* bir bakışa sahipti.

Bir zamanlar bana hayranlık beslerdi, o zamanları gerçekten çok özlüyordum. Daha da önemlisi benim ona hayranlık beslediğim ve onun asla yanlış yapmayacağını düşündüğüm günleri özlüyordum. Eskiden onu mutlu etmek için gereken tek şeyin biz, yani ailesi oldu-

ğuna inanırdım. Üç yaşındayken üstünde BENİM BABAM DÜNYANIN EN HAVALI BABASI yazılı tişörtümle çekilmiş fotoğraflarım vardı. Tişörtün üzerinde elele tutuşan bir baba ve kız penguen resmi vardı, resmin etrafı buzdan mavi kalplerle çevriliydi.

Keşke yine öyle hissedebilseydim. Büyümek ve ailenin kusurlarını görmek inancını kaybetmek gibiydi. Artık Tanrıya inanmıyordum. Babama da inanmıyordum.

Babam anneme biletini verince annem onaylamadığını belli edercesine cık cıklandı. Tokat atsaydı daha iyiydi. “Sen ve aptallıkların,” deyip masadan kalktı. “Sende kalsın senin bilet, ben hiçbir yere gitmiyor,” diye ekledi.

Mutfaktan çıktı. Banyoya giden yirmi adımlık yolda ilerleyişini ve banyonun kapısını tüm gücüyle çarptığını duyduk.

Hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemedik. Peter sandalyesine yığıldı ve başını öne eğdi, rastalı saçlarından ötürü yüzünü göremiyordunuz. Annemin ardında bıraktığı boşluğa baktım sadece. Babamın gözleri hayalperest maskesinin arkasına gizlenmişti yine. Her zamanki gibi gerçeği inkar ederek, “Endişelenmeyin. Anneniz öyle demek istemedi, adamım,” dedi.

Fakat annem öyle demek istemişti. Bizimle gelmedi. Peter bile ikna edemedi onu. Bilete verdiği parayla kendisinin binbir emekle kazandığı parayı heba ettiğini söyledi.

Oyunun olduğu gece, tiyatroya gitmek üzere Peter ve ben metroya yalnız başımıza bindik. Babam hazırlanmak için önden gitmişti. Birinci sırada oturduk, yanımızdaki boş koltuktan hiç bahsetmedik.

Babamın yetenekli olmadığını söyleyebilmek isterdim. Yeteneklerinin vasat olduğunu, bunca yıl vasat olduğu için reddedildiğini söyleyebilmek isterdim. Vazgeçip gerçek hayattan el ayak çekmesinin ve kendi kafasına çekilmesinin sebebinin de bu olduğunu söyleyebilmek isterdim. Belki de babamı net görememiştim, belki de ben hâlâ o yaşlı kahramana tapar gözlerle bakmaya devam ediyordum, ancak o gece gördüğüm şey şuydu:

Muhteşemdi.

En iyisiydi.

Bizden çok o sahneye aitti.

daniel

*Genç Çocuk Gününün Bundan
Daha Kötü Olamayacağını Düşünür
Ama Yanlış Düşünmektedir*

İçeri girdiğimde babam bir müşteriyle ilgileniyordu. Gözleri benimle konuşacak çok şeyi olduğunu söylüyordu.

Konuşulacaklar listesine birkaç şey daha eklemem de olurdu.

Öğlen arasını biraz geçmişti, bu yüzden dükkân neredeyse boştu. Yalnızca bir müşteri vardı, arka tarafta fön makinelerini inceliyordu.

Charlie'yi temizlik yaparken ya da rafları düzenlerken göremeyince depoda tembellik yapıyor olmalı diye geçirdim içimden. Sinirli bile değildim. Söylemem gerekeni söyledikten sonra suratıma bir yumruk bile geçirse ipteleyecektim. Depoya girmeden ceketimi çıkardım, kapının kolunu çevirdim, ancak kilitliydi. Charlie'nin kendini içeri

kilitlemesi için hiçbir sebep yoktu. Tabii, mastürbasyon yapmıyorsa.

Daha kapıyı tıklatmadan açtı. Her zamanki küçümseyici gülümseme yerine suratında yorgun ve savunmacı bir ifade vardı. Babamın içeri girmeye çalıştığını sanmış olmalıydı.

Beni görür görmez, suratında kendini beğenmiş, dallama sırtması belirdi. Kafasını kaldırıp etrafıma bakar gibi yaptı.

“Kız arkadaşın nerede?” dedi. *Kız arkadaşın* kelimesini *sümük* der gibi dalgayla karışık söylemişti.

Orada dikilip öylece ona baktım, *nasıl* kardeş olduğumuzu değil *niçin* kardeş olduğumuzu anlamaya çalıştım. Kasten omzuma çarpıp beni iterek kendine yol açtı.

Koridora hızlıca bir göz atıp Natasha’nın gerçekten burada olmadığını anlayınca, “Seni terk etti, değil mi?” diye sordu. O adi sırtması yeniden belirdi.

Bana yem atıyordu, biliyordum. Biliyordum ama yine de daha önce milyar kere kancaya takılmasına rağmen hâlâ kancaların düşman olduğunu anlamayan aptal bir balık gibi kancanın bana takılmasına izin veriyordum.

“Siktir git, Charlie,” dedim.

Onu gafıl avlamıştım. Gülmeyi kesti ve dikkatlice bana baktı. Kravatım ve ceketim yoktu. Gömleğimin bir tarafı dışarı çıkmıştı. Birkaç saat sonra Hayatının En Önemli Görüşmesi olan biri gibi durmuyordum. Daha çok kavgaya etmek isteyen birine benziyordum.

Balon balığı gibi şişti. Benden iki yaş büyük ve beş santimetre daha uzun olduğu için her zaman kendisiyle övün-

müştü. Yalnızdık, sadece o ve ben vardık, bundan cesaret alıyordu.

“Niçin. Buraya. Geldin. Küçük. Kardeş?” diye sordu. İyice yakınıma geldi, artık tamamen karşı karşıyaydık, suratını suratıma yaklaştırdı.

Geri çekileceğimi sanıyordu. Geri çekilmedim.

“Sana bir soru sormaya geldim,” dedim.

Suratını birazcık çekti. “Hayhay. Beceririm onu,” dedi. “Ne oldu ki? Senin yerine beni mi istedi?” diye ekledi.

Kancanın ucundaki bir balıksanız eğer, kancadan kurtulmaya ne kadar çok çalışırsanız o kadar çok hapsolursunuz. Kanca daha da derine girer ve siz daha da çok kan kaybedersiniz. Kancadan kaçışınız yoktur. Sadece onun içinden gidebilirsiniz. Bir başka deyişle, kanca sizin içinizden geçmek zorundadır ve bu anasının nikâhı gibi acı vericidir.

“Sen neden böylesin?” diye sordum.

Onu şaşırttıysam da belli etmedi. Her zamanki boktanlığına devam etti. “Ne gibi? Senden daha büyük, senden daha güçlü, senden daha akıllı ve senden daha iyi gibi mi?”

“Hayır. Neden bana karşı aşağılık bir herif gibi davranıyorsun? Sana ne yaptım ki?” dedim. Bu sefer şaşkınlığını gizleyemedi. Benim alanımdan çekildi, hatta bir adım geri gitti.

“Ne yani? Bunun için mi geldin buraya? Sana karşı acımasız olduğumu mızızlanmak için mi?” dedi. Beni baştan aşağı süzüp, “Bok gibi görünüyorsun. Senin şu an İkinci En İyi Okula girmek için uğraşıyor olman gerekmiyor muydu?” dedi.

“Umurumda değil. Oraya gitmek bile istemiyorum,” dedim sessizce, bunu söylemek bile bana iyi gelmişti.

“Biraz. Yüksek. Sesle. Kardeşim. Seni duyamıyorum.”

“Gitmek istemiyorum,” dedim, bu sefer yüksek sesle söylemiştim. Babamın kasayı bırakıp söylediklerimi duyacak kadar yakınıma geldiğini fark etmemiştim. Babam tam bir şey söyleyecekti ki kapının çanları çaldı. Hızlıca gerisingeri gitti.

Charlie’ye döndüm. “Yıllardır bunu düşünüyorum. Belki sana küçükken bir şey yapmışımdır ve hatırlamıyorumdur.”

Kahkahalarla güldü. “Sen bana ne yapabilirsin ki? Çok zavallısın.”

“Yani yalnızca aşağılık herifin tekisin, öyle mi? Özün bu yani, böyle dünyaya gelmişsin?” diye sordum.

“Evet, senden daha güçlü. Senden daha akıllı. Ve senden daha iyiyim.”

“Madem o kadar akıllısın, burada ne işin var, Charlie? Küçük deniz, büyük balık sendromu mu? Harvard’da küçükçük ahmak bir balıktın, değil mi?”

Yumruklarını sıktı. “Ağzını topla,” dedi.

Sanırım güzel noktaya parmak basmıştım. Hatta tam on ikiden vurmuştum.

“Haklıyım, değil mi? Orada en iyi değildin. Ve burada da artık en iyi değilsin. İkinci En İyi Evlat olmak nasıl bir duygu, ha?”

Kancayı takan kişi artık bendim. Suratı kıpkırmızı oldu, dibime girdi. Tam suratımın önündeydi. Eğer çenesini biraz daha sıkarsa kaçışı yok, kırılacaktı.

“Senden niçin hoşlanmadığımı bilmek istiyor musun? Çünkü sen de onlar gibisin,” dedi, çenesiyle babamın olduğu yeri işaret ederek. “Sen ve senin Kore yemeklerin, Koreli arkadaşların. Hepsi zavallı. Anlamıyor musun, Küçük Kardeşim? Sen de tıpkı diğer herkes gibisin.”

Ne. Dur bir dakika.

“Koreli arkadaşlarım var diye mi benden nefret ediyorsun?”

“Senin *her şeyin* Kore. Ki o kahrolası ülkeden bile değiliz,” dedi.

Ve anladım. Gerçekten anlıyordum. Amerika’da *olmak* bazen kolay değildi. Bazı zamanlarda kendimi aya giden yolun yarısında, dünyayla ay arasında sıkışmış gibi hissediyordum.

Kavga isteğim beni terk etmişti. Şu an sadece Charlie için üzüliyordum ve bu ona yapabileceğim en kötü şeydi. Yüzümdeki acıma ifadesini gördü. Bu onu iyice çileden çıkarttı. Beni yakamdan tuttu.

“Siktir lan. Saçını uzatıyorsun, şiirle ilgileniyorsun diye insanların sana farklı davranacağını mı sanıyorsun? Buraya siyahi bir kız getirdin diye. Ya da Afro Amerikan mı demeliyim ya da belki de—”

O kelimenin ağzından çıkmasına müsaade edemezdim. Kendimi hazırlamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ancak buna gerek kalmamıştı.

O sıçığım suratının ortasına yumruğumu geçiriverdim.

Yumruğum göz çukuruna denk geldi, dolayısıyla parmak eklemlerim kemiğe isabet etti. Yumruğu indirenin ben olduğumu düşünürsek bu canımı gereğinden

fazla acıtmıştı. Filmlerdeki adamlar gibi birazcık geriye doğru sendeledi ama düşmedi. Açıkçası bu moral bozucuydu. Yine de suratındaki o ifade kesinlikle elimdeki tüm kemiklerin kırılmasına değerci. Kesinlikle onun canını yakmıştım. Yani, niyetim ona fiziksel bir acı vermektir ve bunu başarmıştım. Küçük Kardeşinin, yani benim acı çekmediğimi, acı da verebildiğimi bilmesini istiyordum. Artık ona acı verebileceğimi ve onun saçmalıklarıyla işimin olmadığını biliyordu.

Gerçi yeterince zarar verememiştim. Acısının şaşkınlığa, şaşkınlığının öfkeye dönüşmesini izledim. Beş santimetre boy ve dokuz kilo kas fazlasıyla üzerime geldi.

İlk önce mideme yumruk attı. Yemin ederim sanki yumruğu midemden girip omuriliğimden çıkmıştı. İki büklüm oldum, belki sadece bu pozisyonda kalırım diye düşündüm ancak izin vermedi. Beni yakamdan tutup yukarı kaldırdı. Ellerimle yüzümü kapamaya çalıştım çünkü nereye vuracağını biliyordum ancak mideme yediğim darbe beni yavaşlattı.

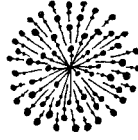
Yumruğunu şiddetle ağzımın kenarına geçirdi. Dişlerim içeriden dudağımı parçaladı, dudağım patladı. Ayrıca, piç kurusunun parmağında gizli bir topluluğa ait dev anası gibi bir yüzük vardı, yüzük dudağımı dışardan da parçaladı. İzi kalacaktı (muhtemelen sonsuza dek).

Hâlâ eli yakamdaydı, bir darbe daha vurmak üzereydi, hazırdım. Ellerimle yüzümü kapattım ve dizimi hayalarına geçirdim. Bayağı sıkı vurmuştum, ancak gelecekte küçük iblislere babalık yapmasını engelleyecek kadar sert değildi.

İyi bir insanımdır.

Koreli olduğuna bin pişman olan çükünü tutarak yere kapaklandı. Dişlerimin hâlâ yerinde olup olmadığını anlamaya çalışarak çenemi tuttum. O sırada babam içeri girdi.

“*Museun iriya?*” diye seslendi. Genel olarak çevirecek olursak şu anlama geliyor: “BURADA NELER OLUYOR?”

natasha

Avukat Fitzgerald parmaklarını bitıştırıp beni dinledi. Gözlerini gözlerime sabitlemişti. Birazcık öne doğru eğildi. Dinliyor muydu yoksa dinliyor gibi görünmek mi istiyordu emin olamadım.

Yıllar içinde benimki gibi kaç hikâye duymuştu acaba? Lafı dolandırmadan, sadede gelmemi söylememesine şaşırdım açıkçası. O geceye dair her şeyi, en ince ayrıntısına kadar anlatıyordum:

Aktörler üç defa eğilip selam verdi. Seyirciler çıkmaya başlamasaydı dördüncü selamı da vereceklerdi.

Peter ve ben koltuklarımızda oturup babamın bizi almaya gelmesini bekledik. Yaklaşık otuz dakika bekledikten sonra nihayet babam geldi. Bizim burada beklediğimizi bildiğinden geldiğini sanmıyorum. Kalın kırmızı perdenin ardından çıktı ve sahnenin ortasına kadar yürüdü.

Boşalan koltuklara bakarak neredeyse bir dakika orada öylece durdu.

Ruh diye bir şeyin olduğuna inanmıyordum, ancak ruhu gerçekten yüzüne yansımıştı. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Eminim bir daha böyle mutlu olamayacaktı. Peter ortamın büyüsunü bozup araya girdi, bunu yapmaya benim içim el vermemişti.

“Hazır mısın, baba?” diye bağırdı.

Babam uzaklara dalıp gitmiş gözlerle bize baktı. Bize öyle bakınca uzaklara giden o muydu biz miydik emin olamadım.

Babam böyle bakınca, Peter her zamanki gibi rahatsız oldu. “Baba? Hazır mısın, adamım?” diye sordu.

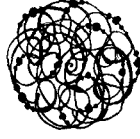
Nihayet babam konuştu, Jamaika aksanı ve Jamaika diksiyonundan eser kalmamıştı. Bir yabancı gibi konuşuyordu.

“Siz çocuklar önden gidin. Sonra görüşürüz,” dedi.

Hikâyenin geri kalanını hızlıca geçtim. Babam o akşamı yeni aktör arkadaşlarıyla içerek geçirmiş. Çok fazla içmiş. Eve gelirken arabasıyla park halindeki bir polis aracına çarpmış. O sarhoşlukla polise Amerika’ya geliş hikâyemizin hepsini anlatmış. Eminim tek kişilik seyircisine monolog yapar gibi anlatmıştır. Polis memuruna kayıt dışı göçmen olduğumuzu, Amerika’nın hiçbir zaman ona hakkını veremediğini söylemiş. Polis babamı tutuklamış ve Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesine haber vermiş.

Avukat Fitzgerald kaşlarını kaldırıp, “Fakat baban neden bunu yapmış?” diye sordu.

Bu cevabını bildiğim bir soruydu.

samuel kingsley

Bir Babanın Hikâyesi

KARAKTERLER

Patricia Kingsley, 43

Samuel Kingsley, 45

İKİNCİ PERDE, ÜÇÜNCÜ SAHNE

İçerideki oda. Başlığı olan çift kişilik bir yatak, odayı doldurmaktadır. Bir ya da iki resim çerçevesi. Samuel'in yattığı taraftaki yerler kitaplarla dolup taşar. Sahnenin sağında koridora açılan kapıyı görürüz. Samuel ve Patricia'nın ergenlik çağındaki kızları onları dinler, Samuel ya da Patricia farkında değildir. Farkında olsalardı umursarlarmıydı bilinmiyor.

PATRICIA: Aman Tanrım, Kingsley.

Yatağının köşesinde oturmaktadır. Yüzü ellerinin arasındadır. Sesi boğuk çıkmaktadır.

SAMUEL: Bunların hiçbir önemi yok yahu. İyi bir avukat tutacağız.

Samuel Kingsley odanın kendine ait olan tarafında durur. Kambur vaziyette oturmaktadır, yüzü gölgededir. Sahne ışığı sol elinde tuttuğu kâğıt parçası üzerinde parıl parıl parlamaktadır.

PATRICIA: Avukatın parasını neyle ödeyeceğiz, Kingsley?

SAMUEL: Hadi ama Patsy. Bir hal çaresine bakarız, adamım.

Patricia ellerini yüzünden çeker ve kocasına sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakar.

PATRICIA: Tanıştığımız günü hatırlıyorsun?

Samuel elindeki kâğıt parçasını yavaşça buruşturur. Sahne boyunca bunu yapmaya devam eder.

PATRICIA: Hatırlamıyorsun, Kingsley? Mağazaya nasıl geldin, sonra her gün tekrar geldin? Çok komikti. Beni bezdirene kadar bir gün gelip bir şey aldın ve ertesi gün geri getirdin.

SAMUEL: Bezdirmek yoktu, Patsy. Kur yapıyordum.

PATRICIA: Bana verdiğin tüm sözleri hatırlıyorsun, Kingsley?

SAMUEL: Patsy—

PATRICIA: Bana tüm hayallerim gerçek olacak söyledin. Çocuklarımız, paramız ve büyük bir evimiz olacak söyledin. Mutluluk her şeyden daha önemli söyledin. Bunları hatırlıyorsun, Kingsley?

Yataktan kalkar ve ilerler. İlerlerken sahne ışıkları da onu takip eder.

SAMUEL: Patsy—

PATRICIA: Bir şey var. Seninle görüşmeye başladığımda sana inanmıyordum. Ama bir süre sonra fikrimi değiştirdim ben. İyi bir aktörsün, Kingsley, beni söylediğin tüm güzel şeylere inandırmayı başardın.

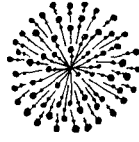
Samuel'in elindeki kâğıt parçası artık tamamen buruşturuktur. Sahne ışıkları onun yüzüne vurur, artık kambur durmuyordur.

Kızgındır.

SAMUEL: Biliyor musun, neleri duymaktan yoruldum? Senin hayallerini duymaktan. Ya benim hayallerim?

Sen ve çocuklar olmasaydı, istediğim bütün şeylere sahip olurdum. Sürekli ev, mutfak, fazladan bir odadan falan şikâyet ediyorsun. Peki ya benim hayallerim? Ben istediğim hiçbir şeye sahip değilim. Tanrı vergisi yeteneğimi kullanamıyorum.

Çalıştığın mağazaya girdiğim güne pişmanım. Sen ve çocuklar olmasaydı, hayatım daha iyi olurdu. Tanrının beni bu dünyaya yapmam için gönderdiği şeyi yapıyor olurdu. Daha fazla senin hayallerini dinlemek istemiyorum. Senin hayallerin benimkilerle kıyaslanamaz bile.

natasha

Babamın kendisi için hayal ettiği hayatı yaşamasına engel olduğumuz veya ayağına dolandığımız için en büyük pişmanlığının karısı ve çocukları olduğunu söylediği kısmı Avukat Fitzgerald'a anlatmadım.

Onun yerine, tutuklandıktan birkaç hafta sonra İç Güvenlikten bir Tebligat geldiğini söyledim.

Avukat Fitzgerald sabah doldurduğum formlardan birine göz attı ve çekmecesinden sarı bir not defteri çıkardı.

“O halde, Göçmenlerle İlgili İlk Duruşmaya gitmiş olman lazım. Yanınızda bir avukat götürdünüz mü?”

“Yalnızca ailem gitti. Avukat götürmediler,” dedim. Annem ve ben görüşme öncesi bunu çok konuşmuştuk. Maddi gücümüzün yetmediği bir avukat tutmalı mıydık, yoksa ilk duruşmada ne olacağını bekleyip görmeli miydik?

İnternette ilk görüşmede avukata ihtiyacımız olmadığını okumuştuk. O sırada, babam hâlâ ısrarla her şeyin mucizevi bir şekilde kendiliğinden hallolacağını söylüyordu. Bilmiyorum. Belki de bunun doğru olmasına inanmak istiyorduk.

Avukat Fitzgerald kafasını sallayıp not defterine bir şeyler yazdı.

“O zaman duruşmada hâkim ailene Gönüllü Tahliyeyi kabul edebileceklerini ya da Sınır Dışının İptali için Dava açabileceklerini söylemiştir,” dedi. Doldurduğum formlara yeniden baktı ve, “Erkek kardeşin ABD vatandaşı mı?” diye sordu.

“Evet,” deyip bunu da deftere not etmesini izledim. Peter buraya taşınmamızdan tam olarak dokuz ay sonra dünyaya geldi. O zamanlar bizimkiler birlikte olmaktan hâlâ mutlulardı.

Babam duruşmada Gönüllü Tahliyeyi kabul etmedi. O gece annem ve ben Sınır Dışı İptalini araştırdık. Buna hak kazanmak için babamın en az on yıldır Amerika’da yaşaması, ahlak sahibi bir insan olduğunu göstermesi ve sınır dışı edilmenin ABD vatandaşı olan eş, aile veya çocuk üzerinde büyük sıkıntı yaratacağını kanıtlayabilmesi gerekiyordu. Peter’in vatandaşlığının durumumuzu kurtaracağını düşündük. Bu yeni stratejiyi kuşanarak bulabildiğimiz en ucuz avukatı tuttuk ve Esas Duruşmaya gittik. Ancak görünen o ki, “büyük sıkıntıyı” kanıtlamak oldukça zordu. Jamaika’ya gitmek Peter’in hayatını tehlikeye atmıyordu ve Peter’in kendisi de dahil hiç kimse bir çocuğun evinden uzakta büyümesinin psikolojik tehlikesini umursamıyordu.

“Ve Esas Duruşmadaki hâkim davanızı reddetti, baban da Gönüllü Tahliyeyi kabul etti,” dedi Avukat Fitzgerald. Bu sonuç kaçınılmazmış gibi tamamen doğal olarak çıkmıştı bu sözler ağzından.

Cevap vermek yerine başımla onayladım. Ağlamadan konuşabileceğimden emin değildim. Sahip olduğum tek ümidim de ellerimin arasında uçup gitmişti.

Hâkimin kararını temyize götürelim dedik fakat avukatımız buna karşı çıktı. Başka seçeneğimizin olmadığını söyledi. Gönüllü olarak gitmemizi önerdi, böylece kayıtlarda sınır dışı olarak geçmeyecektik. Böylelikle bir gün geri dönebilme umudumuz olabilecekti.

Fitzgerald kalemını masaya bırakıp koltuğuna yaslandı. “Bugün neden ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresine gittin? Bu onların yetki sınırları içerisine bile girmiyor,” dedi.

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. Boğazım düğümlenmişti, gözyaşlarım boğazıma dizilmişti. “Başka ne yapacağımı bilmiyordum,” dedim. Mucizelere inanmamama rağmen açıkçası bir mucize olmasını istiyordum.

Bir süre ağzını açmadı.

Sonunda dayanamadım. “Tamam. Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Buraya bile neden geldiğimi bilmiyorum,” dedim.

Kalkmak için hamle yaptım fakat elini sallayarak beni durdurdu. Parmaklarını yeniden bitiştiirdi ve etrafa bakındı. Hemen sağındaki duvarın önüne bırakılmış ve henüz açılmamış kutulara baktığını gördüm. Arkasında, boş kitaplığa dayalı katlanır bir merdiven vardı.

“Buraya yeni taşınıyoruz. İnşaatçıların haftalar önce işleri bitirmesi gerekiyordu ama sürekli planlarla ilgili bir şeyler söylüyorlar,” dedi. Gülümsedi ve bileğindeki bandaja dokundu.

“İyi misiniz, Bay Fitz—”

Bandajı ovalayarak, “İyiyim,” dedi.

Önünde duran resim çerçevesini kaldırdı. “Şimdiye kadar paketinden çıkardığım tek şey bu,” dedi. Resmi görebileyim diye bana doğru çevirdi. Resimde karısı ve iki çocuğuyla birlikteydi. Mutlu görünüyorlardı.

Kibarca güldüm.

Resmi yerine koydu ve bana baktı. “Her zaman seçenekler vardır, Bayan Kingsley,” dedi.

Yeniden davama döndüğünü fark etmem birkaç saniyemi aldı. Öne doğru eğilip, “Bunu halledebileceğinizi mi söylüyorsunuz?” diye sordum.

“Bu şehirdeki en iyi göçmenlik avukatlarından biriyim,” dedi.

“Ama nasıl halledeceksiniz?” diye sordum. Ellerimi masasına koydum ve masaya yüklen dim.

“Arkadaşım olan bir hâkimle görüşeceğim. Gönüllü Tahliyeyi tersine çevirecek, böylelikle bu gece gitmek zorunda kalmayacaksın. Daha sonra Göçmenlik Temyiz Kuruluna başvuracağız.”

Saatini kontrol edip, “Bana yalnızca birkaç saat izin ver,” dedi.

Daha fazla bilgi ve ayrıntı sormak için ağzımı açtım. Nedense söyledikleri güven verici gelmişti bana. Aynı şiir geldi aklıma. “*Umut*” tüyleri olan bir şeydir. Bir şey sorma-

maya karar verdim. Bugün ikinci defa ayrıntıya girmekten vazgeçmiştim. Belki de ayrıntıya ihtiyacım yoktu. Bir süreliğine üzerimdeki yükü başkasının sırtlanması güzel olacaktı.

“Umut” tüyleri olan bir şeydir. Kalbimde çırpındığını hissedebiliyordum.

daniel

Babam beni baştan aşağı süzdü, kendimi aylağın teki gibi hissettim, zaten babam da beni hep aylağın teki olarak görmüştü. Charlie ne yaparsa yapsın, babama göre daima İkinci Evlattım. Geldiğim andan daha kötü görünüyordum. Charlie beni yakamdan kavradığı için gömleğimin en üst düğmesi kopmuştu. Üzerine patlayan dudağımdan kan bile bulaşmıştı. Terliydim ve saçlarım yüzümün bir tarafına yapışmıştı. Tam da Yale'e uygun haldeydim.

Sertçe, "Git içeriden dudağın için biraz buz al ve buraya gel," dedi.

Sıra Charlie'deydi. "Sen küçük kardeşine vuruyorsun? Amerika'dan öğrendiğin şey bu? Ailene vurmak?"

Burada kalıp bu konuşmanın nereye varacağını görmek istiyordum ancak dudağım gitgide şişiyordu. Arka odaya gittim ve bir kola şişesi alıp dudağıma bastırdım.

Bu odayı hiç sevmiyordum. Aşırı küçüktü ve daima yarı açılmış ürün kutularıyla doluydu. Sandalye yoktu, ben de sırtımı kapıya yaslayarak yere oturdum, böylelikle hiç kimse içeri giremeyecekti. Hayatla yeniden uğraşmaya başlamadan önce beş dakikaya ihtiyacım vardı.

Dudağım kalbimle aynı anda atıyordu. Dikilmesine gerek var mıydı acaba? Şişeyi daha da bastırdım ve uyuşukluğu hissetmek (ya da hissetmemek) için bekledim.

Kaderin beni yönlendirmesine izin verdiğimde elime geçen bunlardı: Dayak yemek, kız arkadaş-sızlık, geleceksizlik. Görüşmemi neden erteledim ki? Daha da kötüsü, Natasha'nın gitmesine neden izin verdim ki?

Belki de haklıydı. Belki de sadece beni kurtaracak birini arıyordum. Beni hayatımın gittiği yoldan çekip alacak birini arıyordum çünkü kendim bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Geleceğimle ilgili kararlar benim kontrolden çıkabilsin diye *aşk, birbiri için yaratılma* ve *kadere* teslim etmek istiyordum kendimi. Böylece aileme meydan okuyan ben olmayacaktım. Kader olacaktı.

Kola şişesi işe yaradı. Artık dudağımı hissedemiyordum. İyi ki Natasha burada değildi çünkü öpüşme günlerim sona ermişti, en azından bugünlük. Gerçi onunla “yarın” yoktu.

Zaten onu bir daha öpmeme izin vermezdi.

Kapının diğer tarafından babam dışarı çıkmamı emretti. Şişeyi buzdolabına koydum, gömleğimi pantolonumun içine soktum.

Kapıyı açtım, babamı orada öylece bir başına dururken gördüm. Bana doğru yaklaştı ve, “Sana bir sorum var.

Neden istediklerinin önemli olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Sorma şeklinden duygularımın gerçekten kafasını karıştırdığını hissettim. Bu *istemek* de nereden çıkmıştı? Tüm bunların neden önemli olduğu kafasını karıştırmıştı.

“Ne *istediğin* kimin umurunda ki? Önemli olan tek şey senin için neyin iyi olacağı. Annen ve ben *sadece*, senin için iyi olanı önemsiyoruz. Okula gideceksin, doktor olacaksın, başarılı olacaksın. Ve asla böyle bir dükkânda çalışmak zorunda kalmayacaksın. Paran olacak, saygı göreceksin ve istediğin tüm şeylere sahip olacaksın. İyi bir kız bulacaksın, çocukların olacak ve Amerikan Rüyasına kavuşacaksın. Niçin yalnızca şu an istediğin geçici şeyler için geleceğini çöpe atasın ki?”

Babamın benimle yaptığı en uzun konuşmaydı. Bunları söylerken kızgın bile değildi. Bana çok basit bir şeyi öğretmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Bir artı bir eşittir iki, evlat.

Omma’ya yağlı boya aldığından beri, onunla böyle bir konuşma yapmak istiyordum. Bizim için istediği şeyleri neden istediğini bilmek istiyordum. Neden onun için bu kadar önemliydi. *Omma* resim yapmaya devam etseydi daha iyi bir hayatı olup olmayacağını hiç düşünmüş müydü, bunu sormak istiyordum.

Belki babamla aramda geçen bu an, bugünün anlamıydı. Belki de onu anlamaya başlayabilirdim. Ya da belki o beni anlamaya başlayabilirdi.

“*Appa*—” diye başladım ancak susmam için elini kaldırdı. İçinde bulunduğumuz ortam sakindi. Bana öyle bir bakış

attı ki bakışı içimden geçip geçmiş zamana, bambaşka bir zamana gitti.

“Hayır. Bırak bitireyim. Belki siz çocuklar için her şeyi çok kolaylaştırdım. Bu benim hatam olabilir. Geçmişinizi bilmiyorsunuz. Fakirliğin ne yapabileceğini bilmiyorsunuz. Size anlatmadım çünkü bir şeylerin böyle daha iyi olacağını düşündüm. Bilmemeniz daha iyi diye düşündüm. Belki de hata ettim.”

Çok yakındım. Onu tanımanın eşiğine gelmiştim. Birbirimizi tanımanın eşiğine gelmiştik.

Benim için istediği şeyleri istemediğimi ve yine de iyi olacağımı ona söyleyecektim.

“*Appa-*” dedim yine fakat tekrar elini aldırdı. Ve ben tekrar sustum. Ne söyleyeceğimi gayet iyi biliyordu ve bunu duymak istemiyordu.

Asla bilmeyeceğim anıları babamı şekillendirmişti.

“Yeter. Yale’e gitmeyecek ve doktor olmayacaksan, kendine bir iş bulursun ve okul paranı kendin ödersin,” dedi ve dükkânın ön tarafına doğru yürüdü.

İtiraf edeceğim, işin bu noktaya gelmiş olması beni biraz rahatlatmıştı. Gelecek veya Gelecek-sizlik.

Kapıya astığım ceketim hâlâ kırıktı. Aldım ve giydim. Ceketin yakası gömleğimdeki kan lekesini hemen hemen kapatıyordu.

Charlie’ye bakındım ama etrafta görünmüyordu.

Kapıya doğru yürüdüm. Babam kasanın başındaydı, hiçbir yere bakmıyordu. Tam kapıdan çıkıyordum ki son bir şey söyledi, söylemek için beklediği şeyi sonunda söyledi.

“O kıza nasıl baktığını gördüm. Ancak o iş asla olmaz.”

“Bence yanılıyorsun.”

“Ne düşündüğün önemli değil. Doğru olanı yap.” Göz göze geldik. Gözleri bana ne yapacağımı bilmediğini söylüyordu.

Ben de bilmiyordum.

dae hyun bae

Bir Babanın Hikâyesi

Dae Hyun Bae yazarkasayı açtı ve kapattı. Tekrar açtı ve tekrar kapattı. Belki de oğullarının böyle olması gerçekten onun hatasıydı. Geçmiş hakkında onlara hiçbir şey anlatmamıştı. Çünkü oğullarını çok seven bir babaydı ve bu onları koruma şekliydi. Yoksulluğun bulaşıcı olduğuna inanıyordu ve onlara da bulaşmasın diye yoksullukla dolu geçmişini çocuklarına anlatmamıştı.

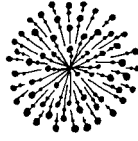
Dae Hyun Bae kasayı açtı ve büyük paraları cüzdana koydu. Charlie ve Daniel para ve mutluluk arasında bir bağ olmadığını düşünüyordu. Yoksulluğun ne olduğuna dair bir fikirleri yoktu. Fakirliğin sizi kesebilecek keskin bir bıçak olduğunu bilmiyorlardı. Yoksulluğun bedene ve zihne neler yapabileceğini bilmiyorlardı.

Dae Hyun daha on üç yaşındayken ve hâlâ Güney Kore'de yaşarken, babası onu ailenin yengeç avlama işini

devralması için yetiştirmeye başlamıştı. Bu iş neredeyse hiç para kazandırmıyordu. Her sezon bir var olma mücadelesi veriyorlardı. Ve her sezon var olmayı başarıyorlardı ancak zar zor. Çocukluğunun büyük bölümünde Dae Hyun eninde sonunda işin başına geçeceğini biliyordu. Üç erkek çocuğun en büyüğüdü. Bu nedenle işi o devralacaktı. Ailesi onun kaderiydi.

İçten içe aklında küçük bir itirazın alevlendiği günün dün gibi hatırlıyordu. Babası onu balıkçı teknesine ilk kez götürmüştü. Dae Hyun bundan nefret etmişti. Soğuk, metal örgülü sepetlerle yakalanan yengeçler öfke ve çaresizlikten kıvranıyorlardı. Kafesin en üst kısmına ulaşp kaçabilmek için birbirlerinin üzerine tırmanıyorlardı.

Şu anda bile, bu anısı beklenmedik zamanlarda hâlâ aklına geliyordu. Dae Hyun bunu unutabilmeyi diliyordu. Amerika'ya gelirse geçmişine sünger çekebileceğini hayal etmişti. Ancak anılar insanı hiç terk etmez. O yengeçler asla vazgeçmemişti. Ölene kadar mücadele etmişlerdi. Kaçabilmek için her şeyi yapmışlardı.

natasha

Şu an ne hissedeceğimi bilmiyordum. Olanlara gerçekten güvenmiyordum, belki de yaşadıklarımı sindirmek için yeterli vaktim olmamıştı.

Telefonumu kontrol ettim. Bev sonunda mesaj atmıştı. Berkeley'ye bayılmış, bayılmış, bayılmış. Oraya gitmek onun kaderinde yazılıymış, öyle yazmıştı. Ayrıca Kaliforniyalı çocuklar New Yorklu çocuklardan daha hoşmuş. Son mesajında nasıl olduğumu sorup bir sürü kırık kalp emojisi yollamıştı. Onu arayıp Avukat Fitzgerald'ın söylediklerini anlatmaya karar verdim, ancak telefonumu açmadı.

Bunun üzerine, *beni ara*, diye mesaj attım.

Döner kapıyı geçtim, bahçeye çıktım ve bir an durdum. Bir avuç insan süs havuzunun yanındaki banklarda öğle yemeği yiyordu. Takım elbise giymiş ayrı insan grupları binaya girip çıkıyordu. Kaldırımın kenarında siyah

arabalar bir sıra oluşturmuştu, sürücülerini sigara içerken sohbet ediyorlardı.

Aynı gün içerisinde bu nasıl olabiliyordu? Benim hayatımda olan bunca şeye rağmen, tüm bu insanlar nasıl oluyordu da kendi hayatlarına devam edebiliyordu? Bazen dünya sizi o kadar sert sarsar ki diğer insanların bunu nasıl hissedemediğini anlamlandıramazsınız.

Sınır dışı edilme tebligatını aldığımızda hissettiğim şey tam olarak buydu. Bir de Rob'un beni aldattığını fark ettiğim an aynı şeyi hissetmişim.

Yeniden telefonumu çıkardım ve Rob'un numarasını aradım, sonra sildiğimi hatırladım. Ama numarası hâlâ aklımdaydı, o yüzden ezbere tuşladım. Rob telefonu açana kadar onu neden aradığımı bilmiyordum.

"Heyyyyyy, Nat," dedi. Şaşırmış gibi davranma nezaketinde bile bulunmadı.

"Benim adı Nat değil," dedim. Rob o an telefonun ucundaydı ve aslında onun orada olmasını istediğimden bile emin değildim.

"Bugün senin ve züppe arkadaşının yaptığı hiç hoş değildi." Sesi her zamanki gibi derinden, yavaş ve tembel geliyordu. Bir zamanlar cazip gelen şeylerin can sıkıcı ve rahatsız edici bir hal alması ne kadar garip. Dünyada sahip olduğumuz zamanın tamamını sevdiklerimizle geçirmek istiyoruz ancak belki de ihtiyacımız olan şey tam tersidir. Karşımızdaki kişinin hâlâ ilgi çekici olduğunu düşünebilmemiz için sınırlı bir süre yeterlidir. Belki de ikinci ve üçüncü sahneler ihtiyacımız yoktur. Belki sevginin en güzel hali birinci sahnedir.

Serzenişini duymazdan geldim, hırsızlık yapanın *o* olduğunu, dolayısıyla hoş olmayan birisi varsa onun da *kendisi* olduğunu anlamasını çok isterdim. “Bir sorum var,” dedim.

“Tamam, sor,” dedi.

“Beni neden aldattın?” diye sordum.

Onun tarafında bir şeyin yere düşme sesi geldi, kekeleyerek yanıt vermeye çalıştı.

“Sakin ol. Seninle kavgaya girmek için aramadım, kesinlikle yeniden bir araya gelmek de istemiyorum. Sadece bilmek istiyorum. Neden benden sadece ayrıldın? Neden aldattın?”

Sonunda kelimeleri bir araya getirmeyi başarıp, “Bilmiyorum,” dedi.

“Hadi ama. Mutlaka bir sebebi vardır.”

Sesi çıkmadı, düşünüyor gibiydi. “Gerçekten bilmiyorum,” dedi.

Sessiz kaldım.

“Sen harikası. Kelly de harika. Seni incitmek istemedim, Kelly’yi de aynı şekilde.” Sesi samimi geliyordu, ne yapacağımı bilemedim.

“Ama beni aldattığına göre ondan daha fazla hoşlandın, doğru mu?”

“Hayır. Sadece ikinizi de istiyordum.”

“Bu mu yani? Seçim yapmak istemedin diye mi?”

“Evet, hepsi bu,” dedi, sanki bu kadarı yeterliymiş gibi.

Bu cevap o kadar eksik, o kadar inanılmaz derecede yetersizdi ki neredeyse telefonu kapatacaktım. Daniel asla böyle hissetmezdi. Kalbi mutlaka bir tercih yapardı.

“Bir sorum daha var. Gerçek aşka ve benzeri şeylere inanıyor musun?”

“Hayır. Beni tanıyorsun. Sen de böyle şeylere inanmıyorsun hem,” dedi.

İnanmıyor muydum? “Peki, sağol,” dedim, telefonu kapamak üzereydim ki beni durdurdu.

“En azından üzgün olduğumu söylemeye izin verirmisin?” diye sordu.

“Tabii.”

“Üzgünüm.”

“Tamam. Kelly’yi aldatma.”

“Aldatmayacağım,” dedi. Bence bunu söylerken ciddiye.

Bizimkileri aramalı ve Avukat Fitzgerald’ın dediklerini onlara söylemeliydim fakat şu anda konuşmak istediğim kişiler onlar değildi. Daniel. Onu bulup ona anlatmalıyım.

Rob benim gerçek aşka inanmadığımı söylemişti. Haklıydı. İnanmıyordum. Ama belki de inanmak istiyordum.

daniel

Dükkândan çıktım. Hemen yandaki tefeci dükkânının önünde bir kemancı kız vardı, süt kasasının üzerinde oturuyordu. Solgun, sıska ve üstü başı dağınık haldeydi, *David Copperfield*'dan fırlamış gibi duruyordu. Kızın aksine keman yeni ve iyi durumdaydı. Birkaç saniyeliğine dinledim fakat kızın iyi çalıp çalmadığını bilmiyordum. Bu tarz şeyleri değerlendirmenin objektif bir yolu olduğunu biliyordum. Kız bütün notaları doğru sıralamayla ve doğru tonda mı çalıyordu?

Ancak bunu değerlendirmenin başka bir yolu daha vardı: Burada, şu anda çalınan bu müzik birisi için önemli miydi?

Benim için önemliydi. Kızın bulunduğu yere geri döndüm ve yerde duran şapkaya bir dolar bıraktım. Şapkanın yanında bir tabela vardı ama okumadım. Kızın

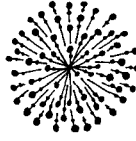
hikâyesini bilmek istemiyordum. Sadece müziğini ve şu anı istiyordum.

Babam Natasha ve benim asla beraber olamayacağımızı söylemişti. Belki de haklıydı fakat kendi düşündüğü sebeplerden ötürü değil tabii ki. Ne kadar da aptaldım. Bugünden başka günümüz olmasa da şu an onun yanında olmam gerekirdi. Hele ki bugün sahip olduğumuz tek günse.

Cep Telefonu Çağında yaşıyorduk ama onun cep telefonu numarasını bilmiyordum. Gerçi soyadını bile bilmiyordum. Tam bir aptal gibi, Google'dan "Natasha Facebook New York" diye arattım ve 5.780.000 tane sonuç geldi. Belki yüzlerce bağlantıya tıkladım ama yüzlerce güzel Natasha arasında *benim* Natasha'mı bulamadım. İsminin bu kadar çığlincasına popüler olduğunu kim bilebilirdi?

Saat 16:15'i gösteriyordu, caddeler akşam evine dönmek için metroya koştururan insanlarla dolmaya başlamıştı. Benim gibi onlar da yorgun görünüyorlardı. Kaldırımında yürüyen yayaların beni yavaşlatmasına engel olmak için kaldırımın kenarından koşar adım yürüdüm.

Natasha'yı tekrar bulmaktan başka bir planım yoktu. Yapmam gereken tek şey onun Son Görüldüğü Yere gitmek (Elli İkinci Caddedeki avukatlık ofisine), Kaderin benden yana olmasını ve onun hâlâ orada olmasını dilemekti.

natasha

Parlak mavi Mohawk saç stiline sahip bir çift Elli İkinci Caddenin metro girişinin önünde tartışıyordu. Ortalık yerde kavga eden çiftlerin yaptığı gibi garip fısıltılar çıkararak tartışıyorlardı. Birbirlerine söyledikleri şeyleri duyamıyordum fakat mimikleri her şeyi gösteriyordu. Kız adama hakaret ediyordu. Adam kızı çileden çıkartmıştı. Kesinlikle ilişkilerinin başlarında değillerdi. Dolayısıyla her ikisi de bezgin görünüyordu. Birbirlerine bakışlarından uzun geçmişlerini anlayabiliyordunuz. Bu onların son kavgası mıydı? Her şeyi bitiren son nokta mıydı?

Yanlarından geçtikten sonra dönüp tekrar onlara baktım. Eminim bir zamanlar birbirlerine delicesine âşıklardı. Belki de hâlâ öylelerdir fakat gördüğüm kadarıyla, bunu söylemek pek de mümkün değildi.

daniel

Metroya indim ve metro tanrılarına (evet birden fazla tanrı var) dua ederek yolculuğumda elektrik sorunlarıyla ve dine davet eden kondüktörlerle karşılaşmamayı diledim.

Ya çok geç kaldıysam? Ya Natasha çoktan gittiyse? Ya kemancı kıza bir dolar vermek için durmak Natasha'yı kaçırmama neden olacak olaylar zincirini başlattıysa?

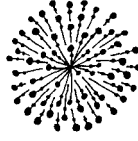
İstasyona girdik. Aynı anda, peronun hemen karşısına şehir merkezine giden metro yanaştı. Kapılarımız kapandı fakat metro hareket etmedi.

Peronda, yaklaşık yirmi kişilik bir grup daracık renkli tulumlarıyla duran insanlar ortaya çıktı. Metronun koyu gri rengine karşın tropikal kuşları andırıyorlardı. Sıraya dizildiler ve kendilerini harekete geçirecek bir şeyi bekler gibi oldukları yerde donakaldılar.

Bu bir dans grubuydu. Peronun karşısındaki metro da hareket etmedi. Elinde kocaman bir paket olan elektrik mavisi tulum giymiş dansçılardan biri taşınabilir CD çaların düğmesine bastı.

İlk bakışta kaos gibi görünüyordu, her biri kendi ritmine göre dans ediyor gibiydi fakat birkaç saniye sonra uyumlu bir şekilde dans ettiklerini fark ettim. Metro güvenliği onların farkına varmadan önce baleyle başladılar, disko dansıyla devam ettiler ve ardından break dansa geçtiler. Daha sonra dansçılar dağıldı ve yolcular çılgınca alkış tuttu.

Metro hareket etti, ancak metrodaki atmosfer tamamen değişmişti. İnsanlar birbirilerine gülümsüyor ve dans gösterisinin ne kadar hoş olduğunu söylüyorlardı. Herkes kendi kabuğuna çekilene kadar bu ortam en az otuz saniye sürdü. Dansçıların amacının bir saniyeliğine de olsa bizi birbirimize bağlamak olup olmadığını merak ettim.

natasha

Sırtım perona dönük şekilde oturuyordum, bu nedenle nasıl başladığını göremedim. Metrodaki herkesin arkamdaki bir şeye baktığını görünce garip bir şeyler olduğunu anladım. Döndüm ve peronda bir insan kalabalığı fark ettim. Hepsinin üzerinde parlak renkli kıyafetler vardı ve disko dansı yapıyorlardı.

Yalnızca New York'ta olur, diye düşünüp birkaç fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım. Yolcular tezahürat edip alkışladı. Hatta yolculardan biri kendince dans etmeye bile başladı.

Dans çok uzun sürmedi çünkü metro güvenliği dansı yarıda kesti. Tren hareket etmediği için herkes sabırsızlanmaya başlamadan önce birkaç *yuhalama ve ıslık* da gelmişti.

Normalde bu insanların amacının ne olduğunu merak ederdim. Yapacak başka veya daha iyi işleri yok muydu?

Daniel burada olsaydı, onların yapması gereken şeyin belki de bu olduğunu söylerdi. Belki de dansçıların tek amacı hayatlarımıza küçük bir mucize getirmektir. Bu yeterince geçerli bir amaç değil miydi ki?

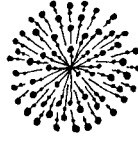

daniel

Elli İkinci Cadde metrosundan hızlıca çıktım, neredeyse kimseyi ilgilendirmemiş gibi orta yerde yiyişen bir çifte çarpıyordum. Mavi saçları olmasaydı bile tamamen birleştikleri için onları fark etmemek imkânsızdı. Derhal bir odaya ihtiyaçları vardı. Ciddiyim. Durumları acil gibiydi. Birbirilerinin kıcını sıkıca kavramışlardı. Karşılıklı kık avuçlaması.

Sıkıca bir adam çiftin yanından geçerken onaylamayan bir ses çıkardı. Küçük bir çocuk ağzı açık bir şekilde onlara aval aval baktı. Babası çocuğun gözlerini kapadı.

Onları izlemek beni nedensiz yere mutlu etmişti. Sanırım klişeler doğrudu. Âşık olan insanlar diğer herkesin de âşık olmasını ister. Umarım ilişkileri sonsuza dek sürer.

natasha

MLK Bulvarında inip Daniel'ın dükkânına doğru yürümeye başladım. Dükkânlarının hemen yanındaki dükkânın önünde süt kasasının üzerine oturmuş, keman çalan bir kız vardı. Uzun süredir yıkanmamış siyah uzun saçları olan beyaz bir kızdı. Suratı çok inceydi, şık bir incelik değildi, açlıktan kaynaklı bir incelik gibiydi. Öyle üzgün, tuhaf bir bakışı vardı ki durmak zorunda hissettim.

Yerde duran şapkanın yanında bir yazı vardı: LÜTFEN YARDIM EDİN. TEFECİDEN KEMANIMI GERİ ALMAK İÇİN \$\$\$'A İHTİYACIM VAR. İnce siyah bir ok yandaki tefeci dükkânını işaret ediyordu.

Hayatın kızı nasıl bu noktaya getirdiğini hayal edemiyordum, ancak bir dolar çıkardım ve şapkaya bıraktım, şapkada bir dolar daha vardı, benimkiyle birlikte toplam iki dolar oldu.

Tefeci dükkânının kapısı açıldı, içeriden beyaz eşofmanıyla kocaman beyaz bir adam çıktı ve yanımıza geldi. Adam gıdından ibaretti ve kaşları çatıktı.

“Süre bitti,” dedi kocaman elini kıza doğru uzatarak.

Kız keman çalmayı bıraktı ve kasadan aşağı indi. Şapka-daki parayı aldı ve adama verdi. Hatta şapkayı bile adama verdi.

Adam paraları eşofmanın cebine koydu, şapkayı da kafasına taktı. “Ne kadar kaldı?” diye sordu kız.

Adam cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp deftere bir şeyler yazdı. “Yüz elli bir dolar yirmi üç sent,” dedi. Kemanı almak için parmaklarını şaklattı.

Kız kemanı bırakmadan önce sıkıca göğsüne bastırdı.

“Yarın geri geleceğim. Satmayacağına söz veriyorsun, değil mi?” diye sordu. Adam oflayıp puflayarak kabul etti. “Gelirsen, satmam,” dedi.

“Burada olacağıma söz veriyorum,” dedi kız.

Adam, “Söz vermek bir anlam ifade etmiyor,” dedi ve çekip gitti.

Kız uzunca bir süre dükkânın vitrinine baktı. Yüzüne bakınca adamla aynı fikirde olup olmadığını anlayamadım.

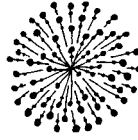
daniel

Natasha hâlâ burada olsa bile bu koca binada nereye gideceğimi bilmiyordum. Rehberle bakarak onun yerini tahmin etmeye çalıştım. Bir avukatla görüşeceğini biliyordum ama rehber o kadar spesifik değildi. Mesela, rehberde *Avukat Bilmem Kim, İsmi Natasha Olan On Yedi Yaşındaki Jamaikalı Kızlara Yardımcı Olan Göçmen Avukatı* diye yazmıyordu. İyice düşündüm fakat aklıma hiçbir şey gelmedi.

Saate bakmak için telefonumu çıkardım. Kaderimi belirleyecek görüşmeye bir saatten fazla vardı. Resepsiyonistin verdiği yeni adresi kontrol etmem gerektiği aklıma geldi. Eğer çok uzaktaysa gitmemek için güzel bir bahanem olurdu.

Gerçi, Google Haritalara göre, tam o adresteydim. Ya Google varoluşsal bir kriz yaşıyordu ya da ben. Tekrar adrese baktım, sonra da rehberi kontrol ettim.

Yok artık. Görüşmem bu binadaydı. Olmam gereken yere çoktan gelmiştim.

natasha

Kapıyı iterek açtım ve çanlar mutlu bir iyimserlikle çaldı. Gerçi şansımın yaver gideceği konusunda pek iyimser değildim. Ama yine de denemek zorundaydım.

Tezgâhın ardında Daniel'in babasını görmeyi bekliyordum fakat onun yerine Charlie vardı. Telefonundan bir şeyler yazıyordu, kafasını kaldırıp etrafa baktığı yoktu. Kiminle görüşsem şansım daha yüksek olurdu merak ediyordum, Charlie'yle mi yoksa babasıyla mı? Gerçi bir seçim yapma hakkım yoktu çünkü babası görünürde değildi.

Tezgâha doğru yürüdüm ve, "Merhaba," diye seslendim.

Telefonunu birkaç saniye daha kurcalayıp sert bir şekilde tezgâha bıraktı. Muhtemelen potansiyel bir müşteri böyle karşılanmaz.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sonunda kafasını kaldırıp bakmıştı. Göz çukurunun kıpkırmızı ve şiş

olduğunu görünce şoke oldum. Muhtemelen sabaha kadar morarmış olacaktı. Elini kaldırdı ve gözüne dokundu. Parmak eklemleri de yara bere içindeydi.

Beni tanıması bir saniyesini aldı. “Bir dakika. Sen Daniel’in şu küçük kız arkadaşı değil misin?” diye sordu.

Ayna karşısında küçümseme pratikleri yapıyor olmalıydı. Çünkü bu konuda mükemmeldi.

“Evet,” dedim.

Beni görmezden gelerek arkaya baktı. Daniel’ı arıyor olmalıydı.

“Nerede o küçük pislik?” diye sordu.

“Bilmiyorum, ben umuyordum ki–” diye başladım.

Lafımı yarıda kesti ve yüzünü aheste ve geniş bir gülümseme kapladı. Sanırım seksi görünmeye çalışıyordu. Eğer onu tanımasaydım bunun işe yarayacağını kestirebiliyordum. Ancak onu az da olsa tanıyordum ve bu gülümseme diğer gözüne bir yumruk geçirmeyi istememe neden oluyordu.

“Daha iyi olan için geldiğini görebiliyorum,” dedi.

Kötü olan gözüyle göz kırptı ve acısıyla irkildi.

İç ses: Karmaya inanmıyorum.

Ancak inanmaya başlayabilirim.

“Telefon numarası sende var mı?” diye sordum.

Arkasına yaslandı ve tezgâhtan telefonunu aldı. “Kavga mı ettiniz?” diye sordu.

Ona pek bir şey anlatmak istemiyordum, bu nedenle arkadaş canlısı görünmeye çalıştım.

“Eh işte, onun gibi bir şey. Telefonu var mı?” diye sordum.

Telefonunu elinde çevirmeye başladı. “Koreli çocuk fetişin falan mı var?” diye sordu.

Pis pis sırtıyordu, gözleriyle durmadan beni izliyordu. İlk önce beni kışkırtmaya çalıştığını düşündüm ancak daha sonra ciddi olduğunu anladım. Sorunun cevabını merak ediyordu. Ama ne kadar merak ettiğini bildiğinden pek emin değilim.

“Neden bir fetiş olmak zorunda ki? Gerçekten kardeşinden hoşlanamaz mıyım?” diye sordum.

Alay ederek, “Hadisene. Hoşlanılacak neyi var ki? Onun gibilerinden çok var,” dedi.

O an Charlie’nin Daniel’la sorununun ne olduğunu anladım. Daniel’ın kendinden nefret etmemesinden nefret ediyordu. Bütün bu belirsizliklerine rağmen Daniel Charlie’nin kendisiyle barışık olamayacağı kadar kendisiyle barışıktı.

Onun adına üzüldüm ama bunu belli etmedim. “Lütfen bana yardım et.” dedim.

“Söylesene bana, sana neden yardım edeyim?” dedi. Gülmüyordu, küçümsemiyordu ya da sırtıtmıyordu. Bütün güce sahipti ve bunu ikimiz de biliyorduk. Onu iyi tarafına hitap edecek kadar iyi tanıımıyordum. İyi bir tarafı olup olmadığından bile emin değildim.

“Kardeşine ne kadar sıkıntı yaratacağımı bir düşün. Kardeşin bana âşık. Ailen ne söylerse söylesin veya ne yaparsa yapsın benden vazgeçmeyecek. Sen sadece oturup gösterinin tadını çıkarabilirsin,” dedim.

Başını hızla geri attı ve kahkahalara boğuldu. Gerçekten iyi bir insan değildi. Yani, belki iyi tarafları olabilir. Aslında

çoğu insanın sahip olduğunu düşünüyorum. Ancak Charlie'nin kötü tarafı iyi tarafından daha ağır basıyordu. Onun böyle olmasının nedenleri vardı muhakkak fakat nedenlerin çok da önemli olmadığına karar vermiştim.

Bazı insanlar hayatınızı daha iyi kılmak için hayatınızdadır. Bazı insanlar ise daha kötü kılmak için.

Yine de kardeşi için iyi bir şey yaptı: Bana onun telefon numarasını verdi.

daniel

Telefonum çaldı, açayım derken neredeyse düşürüyordum. Numarayı tanımıyordum ama yine de cevap verdim.

“Alo?”

“Daniel, sen misin?”

Onun olduğunu bilsem de, “Natasha?” diye sordum.

“Evet, benim. Abin bana telefon numaranı verdi,” dedi. Sesi gülümsüyor gibi geliyordu.

Bir an adi abim tarafından işletildiğimden şüphelenmeye başladım. Çünkü hayatta telefonumu vermek gibi ince bir şey yapmazdı.

“Kiminle görüşüyorum?” diye ısrarla sordum.

“Daniel, benim. Gerçekten benim,” dedi.

“O mu verdi numaramı?” diye sordum.

“Belki her zaman o kadar kötü değildir.”

“Mümkünatı yok!” diye yanıtladım, ikimiz de gülmeye başladık.

Onu bulmuştum.

Şey, yani o beni bulmuştu.

İnanamıyordum.

“Neredesin?”

“Biraz önce sizin dükkândan çıktım. Ya sen?”

“Avukatının ofisinin olduğu binadayım.”

“Ne? Neden?”

“Seni bulacağımı düşündüğüm tek yer burasıydı.”

“Beni mi arıyordun?” Sesi utangaç geldi.

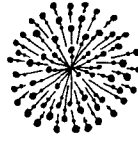
“Sabah tam bir denyo gibi davrandım. Beni affedecek misin?”

“Sorun değil. Sana söylemeliydim.”

“Beni ilgilendirmezdi.”

“Evet, ilgilendirirdi.”

Ondan duymak istediğim iki kelime bunlar değildi ama duymak istediklerime çok yaklaşıyordu.

natasha

Yüzü süs havuzuna dönük halde bankta oturuyor ve defterine bir şeyler yazıyordu. Onu gördüğüme sevineceğimi biliyordum ancak bu kadar neşeyle dolmayı beklemiyordum. Zıplamamak, alkış tutmamak ve hatta fırıl fırıl dönmek için kendime mukayyet olmak zorundaydım.

Neşeyle doluydum.

Bu pek benlik bir şey değildi.

Dolayısıyla kendimi durdurdum.

Ama yüzümü kaplayan gülümsemenin santimetre yerine kilometreyle ölçülmesi gerekiyordu.

Yanma oturdum, omzumla omzuna vurdum. Defteri ağzını kapatacak şekilde suratına doğru kaldırdı, sonra bana döndü. Gözleri büyümüştü ve mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bir başkasının birini gördüğünde Daniel'in

beni gördüğünde mutlu olduğu kadar mutlu olacağını sanmıyorum.

“Merhaba,” dedi, defter hâlâ ağzını kapatıyordu.

Defteri aşağı indirmek için uzandım fakat geri çekildi.

“Sorun ne?”

“Küçük bir kavgaya girmiş olabilirim.”

“Küçük bir kavgaya girdin ve şu an suratını göremem, öyle mi?”

“Seni önceden uyarmak istedim sadece.”

Tekrar uzandım. Bu sefer defteri indirmeme ses çıkarmadı. Dudağının sağ kenarı şişmiş ve morarmıştı. Boks maçına girmiş gibi görünüyordu.

“Abinle kavga ettin,” dedim, abisinin yaralarından bağlantıyı kurarak.

“Hak etti ama.”

Benim iyiliğim için normal davranmaya ve duygularını önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyordu.

“Şairlerin kavga edeceğini düşünmezdim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Biz en kötüleriyiz,” diyerek gülümsedi fakat sonra acıyla irkildi.

Yüzüme bakarak, “İyiym. Olduğundan daha kötü görünüyor,” dedi.

“Kavganın sebebi neydi?”

“Önemli değil ya.”

“Benim için önemli.”

“Hayır, değil.” Kararlı ve dik duruyordu. Her ne olmuştusa bana söyleyeceği yoktu.

“Benimle mi ilgiliydi?” diye sordum, cevabı bilmeme rağmen. Başını sallayarak onayladı.

Daha fazla sorgulamamaya karar verdim. Uğruna kavgaya edilmeye layık olduğumu bilmek yeterdi.

“Sana biraz kızgındım.” Devam edeceksek bunu söylemem gerekiyordu.

“Biliyorum. Üzgünüm. Sadece inanmadım bir an.”

“Sana söylemedim diye mi?”

“Hayır. Bugün bizi bir araya getiren onca şeyden sonra başka bir şeyin bizi ayıracak olmasına.”

“Gerçekten iflah olmazsın sen.”

“Mümkündür.”

Başımı omzuna koydum ve ona müzeye gittiğimi, *Ahnighito*'yu ve güneş sistemimizi, galaksimizi ve evrenimizi oluşturmak için gerekli olan tüm şeyleri anlattım. Bunlarla kıyaslayınca âşık olmanın sadece küçük bir rastlantıdan ibaret olduğunu da söyledim. Bu konuda benimle aynı fikirde değildi, bunu duyduğuma sevindim. Yeniden uzanıp dudağına dokundum. Elimi tuttu ve avuç içimi suratında gezdirip sonra tam ortasından öptü. *Kimyaları tutuyor*, deyimini şimdiye kadar hiç anlamlandıramamıştım. Ama şu an sanki her şey kimyaydı. Her şey sanki uyuşma ve reaksiyondan ibaretti.

Vücudumdaki atomlar onun vücudundaki atomlarla bir oldu. İşte bu yüzden sabah hâlâ lobide olduğunu bilebilmiştim.

Avucumun ortasını tekrar öptü, iç geçirdim. Ona dokunmak aynı anda hem düzen hem kaos gibiydi, hem bir araya getirmek hem de parçalarına ayırmak gibiydi.

“İyi haberlerim var demiştin,” dedi. Umudu suratından apaçık okuyabiliyordum. Peki ya çözülmezse? Parça-

lara ayrılmış olarak nasıl yaşayacağız? Şu an bu imkânsız görünüyordu, birbirine ait olamadan yaşayabilme fikri mümkün değil gibiydi. Fakat sonra düşündüm de tabii ki hayat devam edecekti. Ayrılık ölüm değildi ya.

Yine de bunu anlamak zorunda kalmazsak memnun olurum. “Avukat bu işi halledebileceğini düşündüğünü söyledi. Burada kalabileceğimi düşünüyor,” dedim.

“Nasıl bu kadar emin konuşabiliyor?” diye sordu. Şaşırıcı bir şekilde benden daha şüpheci yaklaşmıştı.

“Endişelenme. Oldukça emin görünüyordu,” dedim ve mutluluk gözyaşlarımın akmasına izin verdim. İlk olarak, ağlamaktan utanmıyordum.

“Gördün mü? Biz birbirimiz için yaratılmışız. Hadi gidip bunu kutlayalım,” dedi.

Beni kendine doğru çekti. Kravatı saçından çekip çıkardım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Ellerini saçlarıma gömdü ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Ama onu durdurmak için parmağımı dudaklarına koydum. “Öpücüğünü beklet,” dedim.

Bir arama daha yapmak istiyordum. Aptalca bir dürtüydü ama Daniel beni birbiri için yaratılma mevzu-suna inandırmıştı. Tüm bu olaylar zinciri bu sabah gecik-meme neden olan güvenlik görevlisiyle başlamıştı. Eğer onun eşyalarımı karıştırma olayı olmasaydı geç kalmayacaktım. Dolayısıyla ne Lester Barnes ne Avukat Fitzgerald ne de Daniel olacaktı.

Çantamı kurcaladım ve Lester Barnes’in kartvizitini çıkardım. Aramam direkt sesli mesaja düşmüştü. Bana yardım ettiği için ona teşekkür eden ve benim adıma

güvenlik görevlisine teşekkür etmesini istediğim alakasız bir mesaj bıraktım.

Güvenlik görevlisini tanımlarken, “Uzun kahverengi saçlı, hüzünlü gözleri olan ve herkesin eşyalarına dokunan güvenlik görevlisi,” dedim. Telefonu tam kapatacaktım ki kadının adını hatırladım. “Sanırım adı Irene’di. Lütfen benim adıma ona teşekkür edin,” diye ekledim.

Daniel bana sorgulayıcı bir bakış attı.

“Sonra anlatırım,” dedim ve kendimi kollarına bıraktım. “*Norebang*’e mi dönsek?” diye sordum, dudaklarına uzanırken. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

“Hayır. Daha iyi bir fikrim var,” dedi.

daniel

“İnanılmaz bir şey duymak ister misin?” diye sordum, onu binaya doğru götürürken. “Benim görüşmem de buradaymış.”

“Hadi canım, yok artık,” dedi ve kısa bir an olduğu yerde kalakaldı.

Pis pis sıırıttım, bilimsel yanının bu efsanevi tesadüf olayını nasıl yorumlayacağını duymak için can atıyordum. “Ne tesadüf ama, değil mi?” dedim.

Güldü ve, “Eğleniyor musun?” diye sordu.

“Görmüyor musun? Haklıydım. Tanışmamız kaçınılmazmış. Daha önce tanışmamış olsaydık da belki şimdi tanışacaktık.” Tezim çürütülebilirdi ancak Natasha buna girişmedi. Aksine elimi tuttu ve güldü. Onu hâlâ inandırabilirdim.

Planım çatı katına çıkmak ve kendimize özel bir alan yaratıp biraz yakınlaşmaktı. Görüşmem için güvenlikteki deftere adımızı yazdırdık. Güvenlik görevlisi bizi asansör kapısına doğru yönlendirdi. Bindiğimiz asansör her istasyonda duran tren misali her katta durdu. Takım elbiseli insanlar Çok Önemli Şeyler hakkında yüksek sesle konuşarak indiler veya bindiler. Natasha'nın daha önce söylediğinin aksine, asla böyle bir binada çalışamazdım. Nihayet en üst kata geldik. Asansörden indik, bir merdiven boşluğu bulduk ve bir kat merdiven çıktık. Kendimizi üzerinde ÇATI KATINA GİRİLMEZ yazısı olan kilitli bir gri kapının önünde bulduk.

Buna inanmak istemedim. Belli ki çatı bu kapının ardındaydı. Bir mucize olmasını bekleyerek kapının kolunu çevirdim, ancak kilitliydi.

Başımı yazıya dayadım.

"Açıl susam açıl," dedim.

Büyülü bir şekilde kapı açıldı.

"N'oluyor?" diyerek sendeledim, lobideki güvenlik görevlisi karşımızdaydı. Bizim aksimize hızlı bir asansörle gelmiş olmalıydı.

"Siz çocuklar buraya giremezsiniz," diye homurdandı. Sigara dumanı kokuyordu.

Natasha'yı yanıma doğru çektim. "Sadece manzarayı görmek istiyorduk," dedim, sızlanmaksızın-yalnızca-rica-eder-gibi-en-saygılı-halimle söylemiştim.

Kuşkulu bir şekilde kaşlarını kaldırdı, tam bir şey söyleyecekti ki öksürük krizi tuttu. Eğilmek ve yumruğuyla kalbine vurmak zorunda kaldı.

“İyi misin?” diye sordu Natasha. Adam iki büklüm olmuştu, elleri dizlerindeydi. Natasha bir elini adamın omzuna koydu.

“Ah şu öksürük,” diyebildi öksürük aralarında.

“Eh, sigara içmemelisin,” dedi Natasha.

Adam doğrulup gözlerini sildi. “Karım gibi konuştun,” dedi.

Natasha hiç duraksamadan, “Karın haklı,” dedi.

Akciğer sorunu olan yaşlı bir güvenlik görevlisiyle tartışma lütfen, çatıya çıkmamıza izin vermez ve baş başa kalamayız diyen bir bakış fırlattım Natasha’ya ancak yüz ifademden söylediklerimi anlamasına rağmen beni dikkate almadı.

“Akciğer bölümünde gönüllü hasta bakıcılık yapmıştım. Bu öksürük hiç iyi gözüküyor,” dedi Natasha.

İkimiz de doğrudan Natasha’ya baktık. Natasha’ya baktım çünkü onu seksi hasta bakıcı kostümüyle hayal ettim, daha sonra da kostüm-süz hayal ettim. Artık bu, gecelerimi süsleyecek yeni fantezim olacaktı.

Adamın niçin ona baktığını bilmiyordum. Benimkiyle aynı sebepten olmamasını umdum.

“Onu bana ver,” dedi, sigara paketini işaret ederek. “Sigarayı bırakman gerek,” diye devam etti. Aynı anda hem bu kadar ilgili hem de bu kadar buyurgan olmayı nasıl başarıyordu bilmiyorum.

Adam cebinden sigara paketini çıkardı ve, “Hiç denemedim mi sanıyorsun?” dedi.

Tekrar adama baktım. Bu işi yapmak için oldukça yaşlıydı. Emekli olmuş, Florida’da bir yerlerde torunlarını şımartıyor olması gerekirdi.

Adam paketi verene dek Natasha eli havada bekledi.

Adam bana dönüp gülerek, “Bu kıza dikkat et,” dedi.

“Evet, efendim,” dedim.

Adam ceketini giydi. “Gidip yeniden sigara almayacağımı nerden biliyorsun?” diye sordu Natasha’ya.

“Bilmiyorum,” dedi omuzlarını silkerek.

Adam uzunca bir süre Natasha’ya baktı. “Hayat her zaman planladığın gibi gitmiyor,” dedi.

Natasha’nın adama inanmadığını görebiliyordum. Adam da bunu biliyordu ancak yine de uzatmadı.

“Köşelerden uzak durun,” dedi, ikimize de göz kırparak.

“İyi eğlenceler.”

joe

Planlı Bir Hikâye

Kız ona Beth'ini hatırlatmıştı. Net ama tatlı. Bu yüzden onların çatıya çıkmasına izin vermişti. Onların bakacakları tek manzaranın birbirileri olacağını adı gibi biliyordu. Bunda bir kötülük yok, diye düşündü.

O ve Beth de aynı yollardan geçmişti. Sadece evliliklerinin başında değil hem de tüm hayatları boyunca. Birbirilerini bularak büyük ikramiyeyi tutturduklarını söylerlerdi.

Beth geçen sene ölmüştü. Her ikisi de emekli olduktan altı ay sonra. Kanseri teşhisi emekliliklerinin ertesi günü konmuştu. Çok fazla planları vardı oysa. Kuzey ışıklarını görmek için Alaska'ya gemi turu yapacaklardı. Bu Beth'in planıydı. Grappa içmek ve kanalları görmek için Venedik'e gideceklerdi. Bu da Joe'nun isteğiydi.

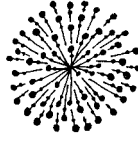
Tüm bunlar şimdi bile Joe'nun canını sıkıyordu. Yaptıkları bütün planlar. Bütün birikimler. Doğru zaman için beklemleri falan.

Hepsi ne içindi ki? Bir hiç uğruna.

Kız tabii ki haklıydı. Sigara içmemeliydi. Beth'i kaybettikten sonra emekliliği boş verip yeniden çalışmaya ve sigara içmeye başlamıştı. Kendini ölüme götürüp götürmemesinin ne önemi vardı ki? Sigaranın ölüme davetiye çıkarıp çıkarmamasının ne önemi vardı? Yaşamak için, plan yapmak için bir amacı kalmamıştı.

Kapıyı kapamadan önce kıza ve çocuğa son bir kez baktı. Olmak isteyecekleri başka hiçbir yer yokmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Bir zamanlar o ve Beth de onlar gibiydi.

Belki sonunda sigara içmeyi bırakacaktı. Kim bilir belki de yeni planlar yapacaktı.

natasha

Daniel çatının kenarına gidip şehrin manzarasına baktı. Saçları toplu değildi ve rüzgârda uçuşuyordu, yüzüne şairane bir ifade gelmişti. Suratinin sağlam olan tarafında bir tebessüm belirdi.

Yanma gidip elini tuttum. “Bir şeyler yazmayacak mısın, şair çocuk?” diyerek takıldım.

Güldü fakat bana doğru dönmedi. “Şehir buradan çok farklı görünüyor, değil mi?” diye sordu.

Ne görüyordu ki acaba? Ben yalnızca kilometrelerce çatı görüyordum, çoğu boş olan. Birkaçında, uzun zamandır terk edilmiş, çalışır durumda olmayan havalandırma üniteleri ve kırık dökük ofis mobilyaları vardı. Bazılarında bahçe bile vardı, kim ilgileniyor bu bahçelerle acaba, düşünmeden edemedim.

Daniel not defterini çıkardı, ben de kenara birazcık daha yaklaştım.

Bu binalar yapılmadan önce, yalnızca iskeletleri vardı. İskeletlerden önce, çapraz kirişler ve ana kirişler vardı. Metal, cam ve beton. Ondan da önce, sadece projeleri vardı. Ondan önce, mimari planları vardı. Ve ondan da önce, yani en önce sadece birinin şehir yapmak için aklına gelen bir fikirden ibaretlerdi.

Daniel defterini bir kenara bıraktı, beni kenardan çekip elini belime sardı.

“Ne yazıyorsun ki oraya?” diye sordum.

“Planlar,” dedi. Keyifliydi ve dudaklarıma bakıyordu. Aklım başımdan gitmişti, düşünmekte zorluk çekiyordum. Bir adım geri çekildim ancak o da bana doğru ilerledi. Adeta dans ediyor gibiydik.

“Şey... Aman Tanrım. Tüm gün bu kadar seksi miydin?” diye sordum.

Gülümsedi, yüzü kızardı. “Seksi olduğumu düşünmene sevindim,” dedi. Gözleri hâlâ dudaklarımdaydı.

“Seni öpersem dudağın acıyacak mı?”

“Güzel bir acı olacağından eminim.” Diğer elini de belime sardı, sanki bizi birbirimize bağlıyor gibiydi. Kalp atışlarım durulacak gibi değildi. Onu öpmek hatırladığım kadar iyi olamazdı. İlk öpüştüğümüzde, onu son kez öptüğümü düşünmüştüm. Böyle düşündüğüm için çok daha yoğun hissetmiştim. Dolayısıyla o zamanki kadar iyi olamayacağından emindim. Bu daha normal bir öpüşme olacaktı. Kaos yok, havai fişekler yok, birbirinden hoşlanan iki insan gibi öpüşecektik.

Ona doğru yaklaştım. Nihayet göz gözeydik, gözlerimiz aynı hizadaydı. Elini belimden çekip kalbimin üzerine koydu. Kalbim onun avucunun altında atıyordu, adeta onun için atıyordu.

Dudaklarımız birbirine değdi, gözlerimi mümkün olduğunca uzun süre açık tutmaya çalıştım. Aramızda olan bu şeyin çılgın düzensizliğine yenik düşmemeye çalıştım. Anlamıyordum. Neden bu kişi? Neden Daniel da daha öncekilerden biri değil? Ya tanışmamış olsaydık? Kusursuz bir sıradan gün yaşayamayacak ve bir şeyler kaçırdığımı bilmeyecek miydim?

Kollarımı boynuna doladım ve ona yaslandım, sanki yeterince yakın olamıyordum. Kaotik hisler geri gelmişti. İsimlendirebileceğim ve adını koyamayacağım bazı şeyler istiyordum. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordum ama gelecek diğer bütün anları kaçırmak istemiyordum. Bütün geleceğimizin birlikte olmasını istiyordum, ancak geleceği burada ve şimdi istiyordum.

Birazcık kendimden geçmiştım, öpüşmeyi yarıda kestım. “Oraya. Git,” dedim, her bir kelimeyi öperek söylemiştim. Benden uzak bir noktayı, öpüşme aralığından uzak bir noktayı gösterdim.

“Burası mı?” diye sordu, bir adım geri giderek.

“En az beş adım daha,” dedim.

Pis pis sırttı ama kabul etti.

“Tüm öpüşmelerimiz böyle olmayacak, değil mi?” diye sordum.

“Nasıl yani?”

“Biliyorsun işte. Delicesine.”

“Net olmanı seviyorum.”

“Gerçekten mi? Annem bazen ileri gittiğimi söyler.”

“Belki. Ama olsun, ben yine de seviyorum.”

Gözlerimi yere indirdim ve cevap vermedim. “Görüşmene ne kadar zaman kaldı?”

“Kırk dakika.”

“O aşk sorularından daha var mı?”

“Hâlâ bana aşık olmadın mı?” Sesi alaycı bir kuşkululuk içeriyordu.

“Hayır,” deyip güldüm.

“Endişelenme. Daha vaktimiz var.”

daniel

Bu çatı katında oturmamız bir mucize gibi geliyordu, sanki gizli bir gökyüzü şehrinin parçasıydık. Güneş yavaşça binaların ardında kayboluyordu ama henüz karanlık değildi. Yakında olacaktı ama şimdilik yalnızca bir fikir olarak vardı.

Natasha ve ben merdiven boşluğuna inen kapının yanındaki duvara yaslanmış, bağdaş kurmuş oturuyorduk. El ele tutuşuyorduk, kafasını omzuma yaslamıştı. Saçları suratımın bir yanına değiyordu, yumuşacıktı.

“Akşam yemeğine misafir sorusu için hazır mısın?” diye sordum.

“Yani kimi mi davet ederdim?”

“Evet.”

“Of, hayır hayır. Önce sen söyle.”

“Kolay soru. Tanrıyı.”

Başını omzumdan kaldırıp bana baktı. “Gerçekten Tanrıya inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.”

“Bir adam? Gökyüzünde? Süper güçleriyle?” İnançsızlığı alaycı değil, araştırmacıydı.

“Tam olarak öyle değil.”

“Nasıl o zaman?”

Elini sıktım. “Şu an hissettiğimiz şeyi biliyor musun? Aramızdaki anlamadığımız ve bitmesini istemediğimiz bu bağ? İşte Tanrı bu.”

“Yok artık,” diye haykırdı. “Siz şairler çok tehlikelisiniz.”

Elimi kucağına koydu ve her iki eliyle sıkıca tuttu.

Başımı geri doğru yaslayıp bulutların şeklinden bir şeyler anlamaya çalışarak gökyüzüne baktım. “Düşündüğüm şey şu. Hepimizin, yani yeryüzünde herkesin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum,” dedim.

Parmakuçlarını eklemlerimde gezdirdi ve, “Kötü insanlar da mı?” diye sordu.

“Evet. Herkesin içinde az da olsa iyilik vardır.”

“Hayır, hiç de bile.”

“Peki,” deyip teslim oldum. “Ancak herkes hayatında muhakkak en az bir kere iyilik yapmıştır. Buna katılıyor musun?” diye ekledim.

Biraz düşündü, sonra başıyla yavaşça onayladı.

Anlatmaya devam ettim. “Hepimizin iyi taraflarının belli düzeylerde birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bu iyi taraflar şunlar: Son kalan damla çikolatalı kurabiyeyi paylaşmak, bir vakıfa bağışta bulunmak, bir

sokak müzisyenine bir dolar vermek, gönüllü hastabakıcılık yapmak, Apple reklamlarında ağlamak, seni seviyorum demek veya seni affediyorum. İşte tüm bunların Tanrı olduğunu düşünüyorum. Tanrı iyi taraflarımızın bağlantısıdır.”

“Ve bu bağlantının bir bilinci olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Evet, işte ona Tanrı diyoruz.”

Sessizce güldü. “Daima böyle?..”

Araya girip, “Bilge miyim?” diye sordum.

İşte şimdi sesli güldü. “Sıradan diyecektim.”

“Evet. Dünyanın her yerinde sıradanlığım ile bilinirim.”

“Şaka yapıyorum,” dedi, omzunu benimkine çarptırarak. “Böyle düşünüyor olman hoşuma gitti.”

Benim de hoşuma gitmişti. Bu düşünceleri ilk kez düşünmüyordum elbette, ancak ilk defa kelimelere dökmüştüm. Onunla olmak iyi tarafımı ortaya çıkarıyordu.

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öptüm. “Peki ya sen? Tanrıya inanmıyor musun?” diye sordum.

“Senin Tanrıyla ilgili düşüncelerini sevdim. Ama kesinlikle cehennem ateşine falan inanmıyorum.”

“Ama bir şeye inanıyorsun, değil mi?”

Belli belirsiz kaşlarını çattı. “Gerçekten bilmiyorum. Sanırım daha çok insanların *neden* Tanrıya inanmak zorundaymış gibi hissettikleriyle ilgileniyorum. Neden sadece bilim olamaz ki? Bilim fevkalade bir şey. Gece gökyüzü? İnsanı hayrete düşürüyor. Bir insan hücresinin içi? İnanılmaz bir şey. Bize kötü bireyler olarak doğduğumuzu söyleyen ve insanların kendi önyargılarını ve kötü-

lüklerini meşrulaştırmak için kullandıkları bir şey mi? Bilmiyorum. Sanırım ben bilime inanıyorum. Bilim yeter de artar.”

“Ha,” dedim. Güneş ışınları binalardan çekiliyordu, gökyüzü turuncu rengini alıyordu. Bu ardına kadar açık alanda bile kozada gibi hissediyordum.

“Evrenin yaklaşık yüzde yirmi yedisinin karanlık madde olduğunu biliyor musun?” dedi.

Ben bilmiyordum ama tabii ki o biliyordu. “Karanlık madde nedir?” diye sordum.

Yüzündeki ifadeye verilecek tek isim keyifti. Elini elimden çekti, avuçlarını ovuşturdu ve açıklamaya koyuldu.

“Pekâlâ, bilimsanları tam olarak emin değiller fakat bir nesnenin kütlesiyle yerçekimi etkisiyle ölçülen kütlesi arasındaki farka karanlık madde denir.” Sanki çok önemli ve dünyayı sarsacak bir şey söylemiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Benim dünyamın pek de sarsıldığı söylenemezdi.

İç geçirdi. Hem de dramatik bir şekilde.

“Şairler,” diye mırıldandı ama gülümsemedi. “Bu iki kütle aynı olmalı.” Açıklamak için parmağını kaldırdı. “*Kesinlikle aynı olmalılar* fakat değiller, gezegenler gibi çok büyük şeylerde bile,” dedi.

“Vay, ilginçmiş,” dedim, gerçekten samimiydim.

“Değil mi?” Gözlerinin içi parılıyordu, gerçekten bu kızla ne yapacaktım. “Ayrıca bir galaksinin görünür kütle-
sinin neden parçalanmadığını açıklayacak yeterli yerçekimi yoktur.”

Anlamadığımı görmesi için başımı olumsuz anlamda salladım.

Anlatmaya devam etti. “Eğer saptayabileceğimiz tüm nesnelerin çekim kuvvetini hesaplarsak, bunun galaksileri ve yıldızları birbirilerinin yörüngesinde tutmaya yeterli olmadığını görürüz. Bu yüzden, göremediğimiz daha fazla madde olmak zorunda. Karanlık madde.”

“Tamam. Anladım,” dedim.

Şüpheli gözlerle bana baktı.

“Hayır. Gerçekten anladım. Karanlık madde evrenin yüzde yirmi yedisidir, böyle demedin mi?”

“Yaklaşık yüzde yirmi yedi.”

“Ve nesnelerin uzayın karanlık derinliklerine hızla düşmemesinin nedeni de budur, değil mi? Yani bizi birbirimize bağlayan şey budur?”

Şüpheliği belli belirsiz bir şeye döndü. “Senin sersem şair beynin ne demeye çalışıyor?”

“Benden nefret edeceksin.”

“Belki.”

“Karanlık madde aşkın ta kendisi. Çekici kuvvet yani.”

“Ooo, yüce Tanrım. Hayır. Olamaz. Öğk. Gerçekten kötüsün.”

“Çok iyiyim,” dedim gülerek.

“Kesinlikle en kötüsü,” dedi ama bana yaslandı ve benimle birlikte güldü.

“Tamamen haklıyım,” dedim zafer kazanmış bir edayla. Elini yeniden yakaladım.

Yine sızlandı ama ne düşündüğünü söyleyebilirdim. Belki de benimle sandığı kadar fikir ayrılığına düşmemişti.

Telefonumdan sorulara baktım yeniden. “Peki, bir sorum daha var. Şu cümleyi tamamla: İkimiz de bu odada ... hissediyoruz.”

“Tuvaletimiz geldi gibi mi?” dedi gülerek.

“Ciddi şeyler konuşmaktan nefret ediyorsun, öyle değil mi?”

“Gerçekten tuvalete gitmek zorunda kalmadın mı hiç? Gerçekten çok ciddi bir şey. Böbreklerine ağır zarar verebilirsin—”

“Gerçekten tuvaletin geldi mi?” diye sordum.

“Hayır.”

“O zaman soruyu cevapla,” dedim. Tekrar şaka yapmasına izin vermeyecektim.

“İlk önce sen,” dedi, of çekerek.

“Mutlu, azgın ve umut dolu.”

“Güzel.”

“Senin sıran, dürüst olmak zorundasın,” dedim.

Dil çıkardı. “Akli karışık. Korkmuş.”

Elini kucığıma koydum. “Neden korkuyorsun?”

“Uzun bir gün oldu. Bu sabah sınır dışı edileceğimi düşünüyordum. İki aydır kendimi buna hazırlıyordum. Şimdi bakınca kalacakmışım gibi görünüyor.”

Kafasını çevirip bana baktı. “Ve tabii bir de sen varsın. Bu sabaha kadar seni tanı mıyordum, şimdiyse seni tanımadığım zamanı bile hatırlamıyorum. Biraz fazla geliyor. Kontrolde çıkmış gibi hissediyorum.”

“Bu neden bu kadar kötü ki?”

“Ben olacak şeyleri görmeyi isterim. Önceden plan yapmaktan keyif alırım.”

Anlıyordum. Gerçekten anladım. Bizler plan yapmaya programlanmıştık. Bu, ritmimizin bir parçası haline gelmişti. Güneş her gün doğar ve her gece aya boyun eğdi. “Yine de güvenlik görevlisinin dediği gibi, plan yapmak her zaman işe yaramıyor.”

“Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Bence insanlar plan yapabilir. Çoğu zaman olaylar bir anda, öylesine ortaya çıkıp insanı hayrete düşürmez.”

“Muhtemelen dinazorlar da böyle düşünmüşlerdir ama başlarına geleni biliyorsun,” diyerek şakayla karışık takıldım.

O kadar güzel güldü ki yüzüne dokunasmı geldi. Yüzünü çevirdi, avucumun içini öptü. “Kitlesel yokoluşlara rağmen, insanoğlunun plan yapabileceğini düşünüyorum.”

“Seni şaşırttım ama,” diye hatırlattım, itiraz etmedi.

“Herneyse, şimdiye kadar iki şey söyledin; aklı karışık ve korkmuş,” dedim.

“Tamam. Tamam. Sana istediğini vereceğim ve ‘mutlu’ diyeceğim.”

Dramatik bir şekilde iç geçirdim, “Bunu en başta söyleyebilirdin.”

“Gizem yaratmayı severim.”

“Hayır, sevmezsin.”

“Haklısın. Nefret ederim.”

“Benim için mi mutlusun?” diye sordum.

“Sınır dışı edilmeyeceğim için. Ama en çok senin için.”

Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü ve elimi öptü. Ömür boyu burada kalıp konuşmamızı öpüşerek, öpüşmemizi de konuşarak kesmeye razıydım.

“Ne zaman birbirimizin gözlerine bakma olayını yapacağız?” diye sordum.

Bakmak istediğim gözlerini devirdi. “Sonra. Görüşmen bitsin, ondan sonra,” dedi.

“Korkma,” diye sataştım.

“Neden korkacaktım? Bütün göreceğimiz iris ve gözbebeğinden ibaret.”

“Gözler kalbin aynasıdır,” diye karşılık verdim.

“Zırvalık ve saçma,” dedi.

Gereksiz yere saati kontrol ettim. Neredeyse görüşme vaktimin geldiğini biliyordum ama burada, yani gökyüzü şehrinde biraz daha oyalanmak istiyordum. “Hadi birkaç soruya daha bakalım. En değerli hatıran nedir?” diye sordum.

“İlk kez dondurmayı bir kâsede değil de külahta yediğim zaman,” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Kaç yaşındaydın?”

“Dört. Üzerimde bembeyaz bir elbise vardı. Çikolatalı dondurma yemiştım.”

“Kimin fikriydi?”

“Babamın,” dedi gülümseyerek. “O zamanlar benim dünya üzerindeki en değerli şey olduğumu düşünürdü,” diye devam etti.

“Ve artık öyle düşünmüyor mu?”

“Hayır.”

Anlatmasını bekledim ama o, “Senin hatıran nedir?” diye devam etti.

“Ailece Disney World’e gitmiştık, ben yedi yaşındaydım. Charlie Uzay Dağı bölümüne girmek istiyordu ama annem

bunun benim için fazla ürkütücü olacağını düşünüyordu ve onun tek başına gitmesine de izin vermiyordu. Bizimkilerden hiçbiri de onunla gitmek istemiyordu.”

Ellerimi daha bir sıkı kavradı, aslında buna gerek yoktu, sonuçta o tecrübeden sağ çıkmıştım. Yine de hoşuma gitti. “Eee, peki ne oldu?” diye sordu.

“Annemi korkmayacağıma ikna etmeye çalıştım. Ezelden beri ona binmeyi beklediğimi söyledim.”

“Ama aslında doğru değildi, değil mi?”

“Hayır. Ödüm kopmuştu. Bunu Charlie için yapmıştım.”

Omzuma vurdu ve sataşarak, “Senden hoşlanıyorum zaten. Beni bir melek olduğuna ikna etmene gerek yok,” dedi.

“Olay da bu işte. Aziz falan olmaya çalışmıyordum. Sadece ilişkimizin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum ve onu değerli biri olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. İşe yaradı da. Bana cesur olduğumu söyledi ve patlamış mısırlarını bitirmeme izin verdi.”

Başımı geriye doğru yasladım ve bulutlara baktım. Gökyüzünde güçbela hareket ediyorlardı.

“En sevdiğimiz anılarımızın şu an en az sevdiğimiz insanlarla olmasını komik buluyor musun?” diye sordum.

“Belki bu yüzden onları sevmiyoruzdur,” dedi. “Eskiden olduklarıyla şimdi oldukları insanlar arasındaki mesafe o kadar çok ki onları geri getirme umudumuz bile yok.”

“Belki de haklısın. Bu hikâyenin en kötü tarafı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“O gün yüzünden hız trenlerinden hep nefret ettim,”
dedim.

Güldü, ben de onunla birlikte güldüm.

gözler

Bir Evrim Hikâyesi

Biliminsanları ilk “gözlerin” bazı antik yaratıkların derisinde bulunan pigmentli, ışığa duyarlı bir noktadan başka bir şey olmadığı teorisini ileri sürmektedir. Bu nokta, ışığı karanlıktan ayırabilme becerisini vermiştir, karanlık vahşi bir hayvanın ışığı engelleyecek kadar yaklaştığına işaret edebileceği için bu beceri aslında bir avantajdır. Bu sayede bu yaratıklar daha fazla hayatta kalabilmiş, daha fazla üreyebilmiş ve bu beceriyi kendi çocuklarına aktarabilmişlerdir. Rastlantısal mutasyonlar ışığa duyarlı noktada derinleşen bir çukur oluşturmuştur. Bu çukur nispeten daha iyi görmeye ve dolayısıyla da daha fazla hayatta kalmaya sebep olmuştur. Zamanla ışığa duyarlı bu nokta insan gözü olarak evrilmiştir.

Bir hayatta kalma mekanizması olan gözlerden ilk görüşte aşk fikrine nasıl gittik? Ya da gözlerin ruha açılan

bir pencere olduğu kanısına nasıl vardık? Veya sonsuza kadar birbirlerinin gözlerinin içine bakan âşıkla klišesine nasıl kandık?

Çalışmalar birbirinin çekimine kapılan insanların gözbebeklerinin dopamin nedeniyle büyüdüğünü göstermiştir. Başka çalışmalar gözdeki damarların kişilik eğilimleri gösterebileceğini ve belki de gözlerin ruha açılan birer pencere olduğunu ileri sürmektedir.

Peki, saatlerce birbirinin gözlerinin içine bakan âşıklara ne demeli? Bu bir güven göstergesi midir? *Bana yaklaşmana izin veriyorum ve bu savunmasız pozisyonda beni incitmeyeceğine inanıyorum* mu demek oluyor? Şayet güven aşkın temellerinden biriye belki de birbirinin gözlerinin içine bakmak, aşkı yaratma veya sağlamlaştırma yöntemidir. Ya da belki de bundan daha basit bir şeydir.

Basit bir bağlanma arayışıdır.

Görmek ve Görülmek için.

daniel

Avukat Fitzgerald'ın ofisi uzunca, gri ve pek özelliği olmayan bir koridorun sonundaydı. Bunu geleceğimle ilgili bir işaret olarak görmemeye çalıştım ancak başarısız oldum. Kapının üzerinde isim yoktu, yalnızca bir numara yazılıydı. Kapıyı çaldım ama kimse yanıt vermedi. Belki de çoktan gitmişti. Bu pek isabetli olurdu. O zaman Yale Üniversitesine gitmemem ve doktor olmamam benim suçum olmazdı. Öpüşmelerimiz yüzünden on dakika geç kalmamın bir önemi yoktu. Hiç pişman değildim.

Kapıyı açıp hıçkırarak ağlayan bir kadına doğru ilerledim. Genellikle insanların yaptığı gibi elleriyle yüzünü gizleme gereksinimi bile duymuyor, sadece ağlıyordu. Gözyaşları akarken nefes almaya çalışarak odanın orta yerinde duruyordu. Rimeli yanaklarından akıyordu, gözleri şiş ve kıpkırmızıydı, sanki uzun süredir ağlıyor gibiydi.

Beni fark ettiğinde ağlamayı kesip ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Yüzünü silince daha da kötü oldu, rimeli burnuna bulaştırmıştı.

“İyi misiniz?” diye sordum, sorabileceğim en saçma soru buydu. Belli ki kadın iyi değildi.

“İyiyim,” dedi. Dudağını ısırды, saçını düzeltmeye çalıştı fakat yine daha da kötü hale getirdi.

“Daniel Bae olmalısın,” dedi. “Üniversiteye giriş görüşmesi için buradasın, değil mi?”

Kadına doğru bir adım daha attım. “Size bir bardak su veya peçete falan getirebilirim.” Üzerinde AVUKAT ASİSTANLARI İŞİNİZİ DAHA UCUZA YAPAR yazılı bir kupanın hemen yanında boş bir peçete kutusu vardı.

“Gerçekten iyiyim. Avukat Bey içeride,” dedi arkasındaki kapıyı işaret ederek.

“İyi olduğunuza emin—” derken, birden sözümü kesti.

“Şimdi gitmem gerek. Ona şimdiye dek tanıdığım en harika insan olduğunu ama gitmek zorunda olduğumu söyle lütfen.”

“Tamam,” dedim, bunların hiçbirini söylemeyecek olsam da. Ayrıca oldukça küçük bir ofisti. Muhtemelen bu açıklamayı çoktan duymuştu Avukat Bey.

Masasına doğru yürüdü ve kupasını aldı. “Ve burada kalmak istediğimi ama kalamayacağımı söyle. Böylesi her ikimiz için daha iyi.”

Yeniden ağlamaya başladı. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Bu hiç hoş değildi.

Ansızın ağlamayı kesip bana baktı. “Ağlıyor musun?” diye sordu.

Gözlerimi sildim. “Bu hep olan aptalca bir şey. Başka insanların ağladığını görünce ağlamaya başlarım,” diye yanıtladım.

“Çok şeker.” Artık gözyaşlarına boğulmadığı için sesi daha bir hoş çıkmıştı.

“Çok boktan bir durum aslında.”

“Laflarımıza dikkat edelim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Pardon.” *Bok* kadar masum bir kelimeye insan neden itiraz ederdi ki?

Pardon’umu hafif bir baş sallamasıyla kabul etti. “Bu ofise daha yeni taşınmıştık, bir daha bu ofisi göremeyeceğim.” Burnunu çekip ardından sildi. “Bunun böyle sonlanacağını bilseydim, asla başlamazdım.”

“Herkes geleceği görebilmek ister,” dedim. Dediklerimi başıyla onayladığı sırada gözleri yeniden dolmuştu.

“Küçük bir çocukken, peri masalları en sevdiğim kitaplardı çünkü daha kitabın kapağını açmadan nasıl sonlanacağını bilirdim. Sonsuza dek mutlu.” Arkasındaki kapalı kapıya baktı, gözlerini kapatıp açtı. “Peri masallarında, prenses asla yanlış bir şey yapmaz.”

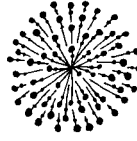
Arkamdaki kapı açıldı. Döndüm, dünyadaki en harika insanın neye benzediğini merak etmiştim. Sağ gözünün üzerindeki bandaj haricinde oldukça sıradan görünüyordu.

“Daniel Bae?” diye sordu yalnızca bana bakarak. Gözleri bir saniyelğine bile ona kaymamıştı.

Tokalaşmak için elimi uzattım. “Bay Fitzgerald. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elimi sıkmadı. “Geciktin,” dedi ve odasına doğru yürüdü.

Sekretere hoşça kal demek için döndüm fakat çoktan gitmişti.

natasha

Sırt çantamdan telefonumu çıkardım. Hâlâ Bev'den ne bir arama ne de bir mesaj gelmişti. Belki de başka bir tura geçmişti. San Francisco'daki Kaliforniya Üniversitesini de görmek istediğini söylemişti.

Annemi aramalıyım. Bugün birçok sefer aramış olmalıydım aslında. Daniel'la çatıdayken üç kez daha aramıştı beni.

Mesaj attım: *Yakında evde olurum.*

Mesajı gönderir göndermez, neredeyse anında telefonum titredi. Sanırım bir şey dememi bekliyordu.

İki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum.

Üzgünüm! diye yanıtladım.

Her zaman son cümleyi o söylemek zorundaydı, bu nedenle kaçınılmaz olan cevabı bekledim:

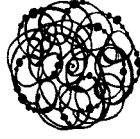
Eee, yeni haberler yok o halde? Umarım boşuna umutlanmamışsındır.

Cevap vermeden telefonu tekrar çantama fırlattım. Bazen annemin en büyük korkusunun hayal kırıklığına uğramak olduğunu düşünüyordum. Umutlanmamak için elinden gelenin en iyisini yaparak ve herkesin de aynı şeyi yapmasında ısrar ederek bu korkusuyla savaşıyor muydu.

Daima işe yaradığı söylenemezdi. Bir keresinde babama Broadway'le hiç ama hiç alakası olmayan bir oyun için oyuncu arayışını bildiren bir broşür getirmişti. Onu nereden bulduğunu veya rolün ne olduğunu bile bilmiyordum. Babam broşürü elinden aldı, hatta teşekkür ederim bile dedi, ancak o numarayı hiç aramadığına adım gibi emindim.

Ona bir şey anlatmadan önce Avukat Fitzgerald'dan gelecek haberi beklemeye karar verdim. Annem zaten çok fazla hayal kırıklığıyla uğraşmıştı.

Umutlarınızı çok yükseğe çıkarmanın kötü yanı inişinin çok uzun olmasıdır.

samuel kingsley

Bir Pişmanlık Hikâyesi, Bölüm 4

Bazı insanlar mükemmel olmak için doğarlar. Tanrı aramızdan şanslı olanlara yetenek verir ve bu yeteneği kullanmamız için bizi dünyaya gönderir.

Ben de hayatım boyunca yeteneğimi iki kez kullanabildim. Birini iki ay önce Manhattan'da *A Raisin in the Sun* oyununda oynarken, diğerini de on yıl önce Montego Bay'de kullandım.

Bende ve o oyunda olması gereken bir şey vardı. Jamaika'da *Daily* gazetesi performansımın olağanüstü olduğunu yazmıştı. Ayakta alkışlanmıştım.

Ben. Diğer aktörler değil. Yalnızca ben.

Tuhaf aslında. O oyun beni Amerika'ya getirmişti ve şimdi beni Jamaika'ya geri gönderiyordu.

Patricia bütün hikâyemizi polise neden anlattın diye sordu. *Papaz değil ki*, dedi. *Niye günah çıkarıyorsun.*

Ona sarhoş olduğumu ve sahneye çıktığım için aklımın başımdan gittiğini söyledim. Yapabileceğin en iyi şey Tanrının seni bu dünyaya yapman için gönderdiği şeyi yapmaktır. Ona aslında bunu yapmak istemediğimi söyledim. Ve bu doğrudu, ancak tam tersi de doğrudu. Belki de bunu bilerek yapmıştım. Bu bir günah çıkarma değildi. Sadece aklımdan geçenleri söylemiştim. Belki de bunu bilinçli olarak yapmıştım. Tiyatrodaki koltukları dolduramamıştık bile.

Amerika'nın benimle işi bitmişti, benim de onunla tabii ki. Aslında, o gece her şeyden öte bana bir şeyi hatırlatmıştı. Jamaika'da ayakta alkışlanmıştım. Amerika'daysa seyircim bile yoktu.

Bilmiyorum. Belki de bilerek yapmıştım. Kendi zihninizde kaybolabilirsiniz, tıpkı başka bir ülkeye gittiğinizde olduğu gibi. Bir başka dilde düşünürsünüz ve işaretleri okuyamazsınız, etrafınızı sarmış olsalar bile.

daniel

Masada gördüğüm ilk şey, üzerinde Natasha'nın ismi yazan bir dosyaydı. *Natasha Kingsley* yazıyordu. Onun dosyası olmalıydı, değil mi? Kaç tane Natasha Kingsley burada olabilirdi ki? Yalnızca görüşmelerimiz aynı binada değildi, aynı zamanda onun avukatıyla benim görüşme yapacağım kişi de aynı kişi miydi? Olasılık ve ihtimallerin astronomik olması gerekiyordu, değil mi? Bunu ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Başımı kaldırıp adama baktım, daha sonra başka işaretler görmek için etrafa göz attım. “Siz göçmenlerle ilgilenen bir avukatsınız, değil mi?” diye sordum.

Sanırım başvurumu inceliyordu, başını kaldırıp bana baktı. “Evet. Ne oldu ki?”

“Sanırım müvekkililerinizden birini tanıyorum da,” dedim ve dosyayı aldım.

Dosyayı hızla elimden kaptı. “Dokunma. Özel bir dosya bu,” dedi ve benden mümkün olduğunca uzağa koydu.

Ona bakarak sııttım, o da kaşlarını çatı. “Tamam. Pardon,” dedim. “Hayatımı kurtardığınızı söyleyebilirim.”

“Neyden söz ediyorsun sen?” Sağ el bileğini esnetti, elinin sargılı olduğunu gördüm. Asistanı trafik kazası geçirdiğini söylemişti, şimdi hatırlamıştım.

Dosyayı işaret ederek, “Natasha’yla daha bugün tanıştım,” dedim.

Hâlâ kaşları çatıktı ve ne demek istediğimi anlamamıştı. “Onunla tanıştığında sınır dışı edilecekti ama sonra sizinle görüştü, siz avukatlık sihrinizi kullandınız ve şimdi o burada kalmaya devam edecek.”

Sargılı elini masaya koydu. “Peki, bu *senin* hayatını nasıl kurtarmış oldu?” diye sordu.

“Çünkü aradığım kişi o,” dedim.

Suratını astı. “Onunla daha bugün tanıştığını söylememiş miydin?”

“Evet.” Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemiyordum.

“Ve aradığın kişi o, öyle mi?” “Aradığın kişi” derken elleriyle tırnak işareti yapmamıştı fakat sesinde bunu hissetmiştim. Sözlü tırnak işareti (gerçek tırnak işaretinden daha iyi değil).

Ellerini birleştirdi ve uzunca bir süre bana baktı. “Niçin buradasın?” diye sordu.

Tuzak soru muydu? “Üniversiteye kabul görüşmem için.”

Baştan aşağı açıkça süzdü beni. “Hayır. Gerçekten şu an neden buradasın? Görüşmenin umurunda olmadığı belli. Buraya böyle, yani bir kavgaya karışmış gibi bir halde gelmişsin. Ciddi ciddi soruyorum. Niçin buradasın?”

Dürüst olmaktan başka çarem yoktu. “Ailem gönderdi.”

“Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

Dosyama baktı. “Burada tıpla ilgilendiğin yazıyor. Doğru mu?”

“Tam olarak değil.”

“Tam olarak değil mi yoksa hayır mı?”

Avukatlar kesinlik ister. “Hayır.”

“İşte şimdi bir yere varıyoruz,” dedi. “Yale Üniversitesine gitmek istiyor musun?”

“Üniversiteye gitmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.”

Öne doğru eğildi. Çapraz sorguya çekiliyor gibi hissettim. “Büyük hayalin nedir?”

“Şair olmak.”

“Ha, iyi,” dedi. “Gerçekten çok gerçekçi bir iş.”

“İster inanın ister inanmayın, bunu daha önce de duydum.”

Biraz daha eğildi. “Sana bir kez daha soracağım. Niçin buradasın?”

“Burada olmak zorundayım.”

“Hayır, değilsin,” diye karşılık verdi. “Kalkabilir ve şu kapıdan çıkıp gidebilirsin.”

“Bunu aileme borçluyum.”

“Neden?”

“Anlayamazsınız.”

“Bir dene bakalım.”

İç geçirdim (en sabırlısından). “Ailem göçmen. Daha iyi bir hayat için bu ülkeye taşındılar. Abim ve ben Amerikan Rüyasına kavuşabilelim diye durmadan çalıştılar. Amerikan Rüyasının hiçbir yerinde üniversiteye gitmeyin ve açlıktan ağzı kokan bir sanatçı olun yazmıyor.”

“Ne istiyorsanız onu olun yazıyor.”

Homurdandım. “Ailem öyle düşünmüyor ama. Eğer bunu yapmazsam, desteklerini kesecekler. Üniversite parasını ödemeyecekler. Hiçbir şey vermeyecekler.”

Bu itirafım en azından peş peşe gelen soruları durdurdu. Sandalyesine yaslandı. “Bunu gerçekten yaparlar mı?” diye sordu.

Cevabı biliyordum fakat bunu itiraf etmek istemi-yordum. Öğleden önce babamla konuşurken suratındaki ifadeyi hatırladım bir an. Charlie’nin ve benim onun yaşadığından daha iyi bir hayat yaşayacağımıza emindi. Bunu sağlamak için her şeyi yapmaya hazırды.

“Evet,” dedim. “Babam yapar.” Ama kötü biri olduğu için değil. Sadece Sıradan Bir Kore Aile Babası olduğu için. Kendi geçmişi yüzünden kendi hayatımızı yaşamamıza izin vermiyordu.

Çoğu insan böyledir.

Fitzgerald kısık sesle, “Dolayısıyla, sanırım şairliğin buna değeceğinden emin olmak zorundasın,” dedi.

Şimdi eğilme sırası bendeydi. “Hiç yalnızca zorunda olduğunuz için bir şey yapmadınız mı? Ya da sırf söz verdiğiniz için?”

Gözlerini benden kaçırdı. Sebep her neyse, bu soru aramızdaki enerjiyi değiştirmişti. Artık aynı gemideymişiz gibi hissediyordum.

“Zorunlulukları yerine getirmek yetişkinliğin tanımıdır, evlat. Hata yapacak ve verdiği sözlerini yerine getirmeyeceksen şimdi tam zamanı.”

Konuşmayı kesti, bileğini esnetti ve suratını ekşitti. “Batıracaksan şimdi batır, sonuçları o kadar ağır olmaz. İnan bana. Gittikçe daha zor olmaya başlayacak.”

Bazen insanlar bir şeyleri söylemeyerek o şeyleri söylemiş olurlar. Sol eline göz attım, parmağında evlilik yüzüğü vardı.

“Size olan bu mu?” diye sordum.

Elini indirdi ve parmağındaki yüzüğü döndürerek, “Evli ve iki çocuklu bir adamım,” dedi.

“Ve asistanınızla aşk yaşıyorsunuz.”

Gözünün üzerindeki bandajı ovaladı. “Daha bugün başladı.” Kapalı olan kapıya şöyle bir baktı, sanki onun orada olmasını umuyor gibiydi. “Bugün de bitti,” dedi sessizce.

Bunu itiraf etmesini beklemiyordum aslında, ne diyeceğimi bilemedim.

“Benim kötü bir adam olduğumu düşünüyorsun,” dedi.

“Benimle görüşme yapan kişi olduğunuzu düşünüyorum,” diye cevap verdim. Belki de görüşmeye odaklansak ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Elleriyle gözlerini kapadı.

“Onunla çok geç tanıştım. Daima berbat bir zamanlamam olmuştur.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Benden tavsiye ister gibi bir hali yoktu gerçi. Normalde kalbinin sesini dinle derdim. Ancak evli bir adamdı. Söz konusu olan yalnızca onun kalbi değildi.

“Peki, ne yapacaksınız? Gitmesine izin mi vereceksiniz?” diye sordum.

Uzunca bir süre bana baktı, düşünüyordu. “Sen de aynı-sını yapmak zorunda kalacaksın,” dedi sonunda.

Natasha’nın dosyasını dirseğinin altından çekti. “Yapamadım. Yapabileceğimi düşünmüştüm fakat başaramadım.”

“Neyi yapamadınız?” diye sordum.

“Onun sınır dışı edilmesini durduramadım.”

Anlayabilmem için daha ayrıntılı anlatmak zorunda kaldı çünkü söylediklerini aklım almıyordu. “Senin Natasha bugün sınır dışı ediliyor. Bunun olmasını önleyemedim. Hâkim Gönüllü Tahliye kararını bozmadı.”

Gönüllü Tahliyenin ne olduğunu bilmiyordum, düşünebildiğim tek şey ortada bir hatanın olmasıydı. Kesinlikle bir hata olmalıydı. Farklı bir Natasha Kingsley’den bahsediyor olmasını umut ediyordum.

“Üzgünüm, evlat,” dedi. Dosyayı bana doğru kaydırды, sanki dosyaya bakmamın bir faydası olacakmış gibi. Dosyayı açtım. Birtakım resmi formlar vardı. Anladığım tek şey onun ismiydi: Natasha Katherine Kingsley. İkinci ismini bilmiyordum. Katherine. Kesinlikle ona uyuyordu.

Dosyayı kapadım ve tekrar ona uzattım. “Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı.”

Parmaklarını yeniden birleştirdi ve omuz silkti. “Her şeyi denedim.”

Omuz silkmesi sinirime dokundu. Küçük bir mevzu değildi ki. *Randevunuzu kaçırdınız. Yarın yine gelin*, gibi bir şey değildi. Söz konusu Natasha’nın hayatıydı. Ve benim hayatım.

Ayağa kalktım. “Yeterince denemediniz,” diyerek adamı suçladım. Bahse girerim sekreteriyle olan ilişkisinin bununla bir ilgisi vardı. Bütün gününü karısına ve çocuklarına verdiği sözleri bozarak geçirdiğine emindim. Ve tabii ki Natasha’ya verdiği sözü de.

“Bak, üzgün olduğumu biliyorum.” Sesi temkinliydi, beni sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Ancak ben sakin olmak istemiyordum. Ellerimi masaya koydum ve öne eğildim. “Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı. Bu onun hatası değil, babası her şeyi mahvetti.”

Sandalyesini geriye çekti.

“Üzgünüm. Vizen biterse ve gereğinden fazla kalırsan, İç Güvenlik bundan hoşlanmaz.”

“Ama o daha bir çocuk. Seçim yapma şansı yoktu. *Anne, baba vizemiz doldu. Jamaika’ya geri gitmeliyiz*, deme lüksü yoktu.”

“Fark etmez. Kanun bir yerde dur demek zorunda. Son başvuruları reddedilmiş. Tek umudumuz hâkimdi. Eğer bu gece giderlerse, birkaç yıl içerisinde ufak da olsa yeniden başvuru yapabilme şansı olur.”

“Ama Amerika onun evi,” diye bağırdım. “Nerede doğduğunun bir önemi yok,” deyip cümlemi yarıda bıraktım, benim yanımda olmalı, diyecektim.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı,” dedi. Tekrar gözünün üzerindeki bandaja dokundu, gerçekten üzgün görünüyordu. Belki yanıliyordum. Belki de elinden geleni yapmıştı.

“Seninle görüşmemiz bittikten sonra onu aramayı düşünüyordum,” dedi.

Seninle görüşmemiz bittikten sonra. Bu toplantının Yale Üniversitesine girmemle ilgili olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. “Onu arayıp telefonda mı bu haberi vereceksiniz?”

“Nereden duyduğunun bir önemi var mı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Tabii ki var.”

Hayatının en kötü haberini hiç tanımadığı birinden telefonda duysun istemiyordum. “Ben yaparım,” dedim. “Ona söylerim.”

Başını hayır anlamında salladı. “Bunu yapmana izin veremem. Bu benim görevim.”

Ne yapacağımı bilmeden orada öylece oturdum. Dudağım zonkluyordu. Charlie’nin yumrukladığı yerler, kaburgalarım ağrıyordu. Kalbimde Natasha’nın bulunduğu nokta sızlıyordu.

“Çok üzgünüm, evlat,” dedi yeniden.

“Peki ya uçağa binmezse? Ya burada kalırsa?” Çaresizdim. Kanunları çiğnemek onun kalması için ödenecek küçük bir bedel gibi geldi bir an.

Tekrar olmaz anlamında başını salladı. “Bir avukat olarak veya başka bir sıfatla da olsa bunu yapmasını tavsiye etmem.”

Natasha'nın yanına gitmeli ve ona ilk önce ben söylemeliydim. Bunu duyduğunda yalnız olmasını istemiyordum.

Ofisten çıkıp boş resepsiyon kısmına yöneldim. Asistan geri gelmemiştii.

Fitzgerald da peşimden geldi. "Yani, bu kadar mı?" diye sordu. "Görüşme yapmayacak mıyız?"

Yürümeye devam ettim. "Kendiniz söylediniz. Yale gerçekten umurumda değil."

Bir elini koluma koydu, döndüm ve yüz yüze geldik. "Bak, batırıcaksan şimdi, henüz daha çocukken batırmalısın, dedim, biliyorum, ancak Yale büyük bir fırsat. Oraya gitmek sana bir sürü kapı açacaktır. Bana öyle oldu, bir sürü kapı açıldı."

Belki haklıydı. Belki de öngörüsü olmayan biriydim.

Etrafa baktım. Tadilatın bitmesi ne kadar sürecekti? Merak ettim. Ya da yeni bir asistan bulmak ne kadar zamanını alacaktı?

Çenemle sekreterin masasını göstererek, "Sizden beklenen her şeyi yaptınız ve hâlâ mutlu değilsiniz," dedim.

Gözünün üzerindeki bandaja dokundu yeniden, masaya bakmadı. Yorgundu ama uyuyarak geçireceği cinsten bir yorgunluk değildi bu.

Ona, "Eğer şimdi gitmezsem, daima pişman olacağım," dedim.

"Görüşmemizi bitirmek için bir yarım saat daha konuşmaya ne dersin?" diye ısrar etti.

Gerçekten ona tüm saniyelerin önemli olduğunu söylemem mi gerekiyordu? Evrenimizin bir nefes boşluğunda var olduğunu söylemem mi gerekiyordu?

“Zaman geçiyor, Bay Fitzgerald,” dedim.
Nihayet döndü ve boş masaya baktı.
“Ancak bunu zaten biliyorsunuz,” dedim.

jeremy fitzgerald

Bir Peri Masalı Hikâyesi, Bölüm 2

Jeremy Fitzgerald, Daniel'a gerçeği söylememiştir. Natasha'nın sınır dışı edilmesini durduramamasının sebebi Gönüllü Tahliye kararını bozabilecek hâkimle olan mahkeme randevusunu kaçırmış olmasıydı. Randevuyu kaçırmıştı çünkü Hannah Winter'a âşıktı ve hâkimi görmeye gitmek yerine bütün öğleden sonrayı Hannah'yla bir otel odasında geçirmişti.

Tadilatı kısmen tamamlanmış ofisinde yalnız kalan Jeremy gelecek hafta sürekli Daniel Bae'yi düşünecekti. Daniel'ın geçen zaman hakkında söylediklerini anımsayacaktı. Daniel'ın patlamış dudağını ve kan bulaşmış gömleğini çok net olarak hatırlayacaktı. Natasha'yla ilgili haberleri öğrendiğinde Daniel'ın yüzündeki harap olmuşluğun hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını anımsayacaktı.

Tıpkı biri eline bir bomba tutuşturup hayatını parçalara ayırmış gibiydi.

Önümüzdeki ay bir ara Jeremy karısına artık onu sevmediğini söyleyecekti. Gitmesinin hem kendisi hem de çocukları için en iyisi olacağını söyleyecekti. Hannah Winter'ı arayacak, ona sözler verecek ve hepsini yerine getirecekti.

Oğlu asla yuva kurmayacak, evlenmeyecek, çocuk sahibi olmayacak veya ihaneti için babasını affetmeyecekti. Kızı ilk kız arkadaşı Marie'yle evlenecekti. Bu ilk evliliğinde beklenti içine girecek ve böylece bitmesine neden olacaktı. Sonrasında kimse onu Marie kadar çok sevmeyecekti. Ve iki kere daha evlenmesine rağmen, o da kimseyi Marie'yi sevdiği kadar çok sevmeyecekti.

Jeremy ve Hannah'nın çocukları başkalarını severek, daima sevginin nereden geldiğini bilerek ve kaybetmekten korkmadan büyüyecekti.

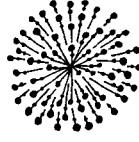
Bütün bunlar Jeremy Fitzgerald'ın doğru ya da yanlış şeyi yaptığını anlatmak için değil. Yalnızca sevginin her zaman her şeyi değiştireceğini göstermek için.

hannah winter

Bir Peri Masalı Hikâyesi, Bölüm 2

Ve Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar.

natasha

Güneş batmış ve hava daha da soğumuştı. Kış kapıdaydı. Kabarık siyah montumu ve botlarımı gardıroptan çıkartmak zorunda kalacaktım. Ceketimi çekiştirdim ve lobi daha sıcak olduğu için oraya gitmeyi düşündüm. Daniel döner kapıdan çıkarken ben de lobiye girmek üzereydim.

Beni gördü, gülümser diye düşündüm fakat suratı asıktı. Görüşmesi ne kadar kötü geçmiş olabilirdi ki?

Yaklaşınca doğrudan, “Ne oldu?” diye sordum. En kötüsünü düşündüm, belki de görüşme yaptığı kişiyle kavgaya tutuşmuştu ve dolayısıyla hiçbir üniversiteye başvuru yapamayacaktı, geleceği alt üst olmuştu.

Elini yüzümde gezdirdi. “Seni gerçekten seviyorum,” dedi. Şaka yapmıyordu. Bunun bizim aptal iddiamızla da bir ilgisi yoktu. Ölmekte olan veya bir daha göremeyeceğin birine söylemiş gibi söylemişti.

“Daniel, sorun ne?” Elini yüzümden çektim ama bırakmadım.

“Seni seviyorum,” dedi yine ve diğer elini yüzüme koydu. “Senin bana söylemene gerek yok. Sadece bunu bilmeni istiyorum.”

O sırada telefonum çaldı. Avukatın ofisinden arıyorlardı. “Açma,” dedi.

Tabii ki açacaktım.

Beni durdurmak için elime dokundu. “Lütfen açma,” dedi yeniden.

İşte şimdi telaşlanmıştım. *Yoksay* tuşuna bastım. “Ne oldu?”

Gözlerini kapadı. Tekrar açtığında gözleri dolmuştu. “Burada kalamazsın,” dedi.

İlk başta anlamadım. “Niçin? Bina kapanıyor mu?” Bizden gitmemizi isteyen güvenlik görevlilerini görmek için etrafa bakındım.

Yanaklarından gözyaşları süzüldü. O an emin olduğum ama duymak istemediğim şeyler geldi aklıma. Birden elimi çektim.

“Görüşme yaptığın kişinin ismi neydi?” diye fısıldadım.

Başını öne eğdi. “Görüşme yaptığım kişi senin avukatındı.”

“Fitzgerald mı?”

“Evet.”

Telefonumdaki numaraya baktım tekrar, hâlâ söylediği şeyi anlamak istemiyordum. “Ondan telefon bekliyordum. Benimle ilgili bir şey mi söyledi?”

Aslında cevabı biliyordum. Biliyordum.

Kelimeleri bir araya getirebilmesi biraz zaman aldı. Birkaç denemeden sonra, “Kararı bozamadığını söyledi,” dedi.

“Ama yapabileceğini söylemişti,” diye direttim.

Elimi sıkı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama ben direndim.

Avutulmak istemiyordum. Anlamak istiyordum sadece.

Geriye çekildim. “Emin misin? Neden benim hakkımda konuşuyordunuz ki?”

Bir eliyle yüzünü sildi.

“Fitzgerald’la asistanı arasında acayip şeyler yaşandı, senin dosyan masanın üzerindeydi.”

“Yani?”

Elimi tuttu. Bu sefer zorla elimi çektim. “Dur! Dur artık!” diye bağırdım.

“Üzgünüm,” dedi ve beni bıraktı.

Bir adım daha geri gittim. “Sadece tam olarak ne söylediğini söyle.”

“Gönüllü Tahliye kararının hâlâ geçerli olduğunu ve bu gece gitmenizin iyi olacağını söyledi.”

Arkamı döndüm ve sesli mesajımı dinledim. Oydu, Avukat Fitzgerald’dı. Onu aramamı, kötü haberleri olduğunu söylüyordu.

Telefonu kapadım ve sessizce Daniel’a baktım. Bir şey söylemek üzereydi ama sadece durmasını istiyordum. Bütün dünyanın durmasını istiyordum. Benim kontrolüm dışında hareket eden çok fazla şey vardı.

Kendimi başkası tarafından tasarlanmış ayrıntılı bir Rube Goldberg düzeninin içindeymişim gibi hissettim.

Onu çalıştıracak mekanizmayı bilmiyordum. Bir sonraki adımda ne olacağını da bilmiyordum. Sadece her şeyin katlanarak arttığını ve bir başladı mı asla durmayacağını biliyordum.

daniel

Kalp kırılmaz.

Der şairler.

Değildir kalp,

Camdan,

Kemikten

Ya da bir malzemedен,

Paramparça olacak,

Kırılacak,

Tuzla buz olacak,

Parçalanacak.

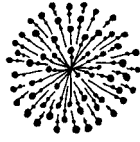
Parçalarına ayrılmaz.

Kalp kırılmaz.

Yalnızca bırakır çalışmayı.

Eski zamanlardan kalma antik bir saat gibidir,

Olanaksızdır tamir edecek parçaları bulmak.

natasha

Süs havuzunun yanında oturuyorduk, Daniel elimi tutuyordu. Ceketini omuzlarıma atmıştı.

Gerçekten çok iyi bir sevgili olurdu. Ama benim sevgilim olamazdı.

“Eve gitmeliyim,” dedim. Yarım saat sonra ağzımdan çıkan ilk şey bu oldu.

Beni kendine doğru çekti. Nihayet ona karşı koymayacak kadar hazırdım. Omuzları çok geniş ve sertti. Başımı omzuna koydum. Buraya yakışıyordum. Bunu bu sabah da biliyordum, şimdi de.

“Ne yapacağız?” dedi fısıldayarak.

E-posta, Skype, mesaj ve sosyal medya kanalları vardı, hatta Jamaika’ya ziyarete bile gelebilirdi. Ancak düşünürken bile, bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Ayrı hayatlarımız vardı. Hayatım oradayken kalbimi burada

bırakamazdım. Onun geleceği buradayken onun kalbini yanımda götüremezdim.

Başımı omzundan kaldırdım. “Görüşmenin geri kalanı nasıldı?”

Yanağıma dokundu, başımı tekrar omzuma yatırdı. “Beni tavsiye edeceğini söyledi.”

“Süper,” dedim hiç heyecan duymadan. “Evet,” dedi, heyecan seviyesi benimkiyle aynıydı.

Üşütmüştüm ama hareket etmek istemiyordum. Buradan ayrılırsam beni uçağa götürecek zincirin ilk halkasını başlatmış olacaktım.

Beş dakika daha geçti.

“Artık eve gitmeliyim,” dedim. “Uçak saat 10’da.”

Telefonunu çıkarıp saate baktı. “Üç saat var daha. Bavulunu hazırlamış mıydın?”

“Evet.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi.

Kalbim dışarı fırlayacaktı. Bir an onun benimle Jamaika’ya geleceğini kastettiğini düşündüm.

Ne düşündüğümü gözlerimden okumuş olmalıydı. “Evi kastettim.”

“Anladım,” diye parladım. Alınmıştım. Saçmalıyordum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ailem de evde, hem yapacak çok işim var. Ayak bağı olursun.”

Ayağa kalkıp ısrarla elimi tuttu. “Bunu yapmayacağız. Tartışmayacağız. Bu dünya üzerindeki en kötü şey değilmiş gibi yapmayacağız çünkü dünya üzerindeki en kötü şey bu. Zorunda kalmadığımız sürece ayrı yollara gitmeyeceğiz. Seninle ailenin evine geleceğim. Onlarla tanışacağım,

benden hoşlanacaklar ve ben babanın suratına yumruğu indirmeyeceğim. Aksine, annene mi yoksa babana mı daha çok benzediğini görecekim. Küçük kardeşin klasik bir küçük kardeş gibi davranacak. Belki sonunda tüm gün benden sakladığın Jamaika aksanım duyabileceğim. Uyuduğun, yemek yediğin ve yaşadığın yeri görecekim ve hemen yanı başımda olduğunu keşke daha erken bilseydim diye iç geçirecekim.”

Araya girmeye çalıştım ama konuşmaya devam etti. “Seninle evine geleceğim ve daha sonra havaalanına gitmek üzere bir taksi çağıracağız, sadece ikimiz. Uçağa binişini izleyecekim, kalbimin kahrolası göğsümü delip dışarı çıkarmış gibi oluşunu hissedecekim ve bugün tam olarak böyle olmasaydı hayatımın geri kalanının nasıl olabileceğini merak edecekim. ”

Nefes almak için durdu. “Senin için uygun mu?” diye sordu.

daniel

Evet dedi. Elveda demeye hazır değildim. Ve asla hazır olmayacaktım. Elini tuttum ve sessizce metroya doğru yola koyulduk.

Sırt çantasını tek omzuna asmıştı, ceketindeki DEUS EX MACHINA yazısını görebiliyordum. Gerçekten biz bu sabah mı tanışmıştık? Rüzgâr nereye götürürse oraya gitmek istediğim bu sabah mı? O makinenin içinde olmak için Tanrıya neler vermezdim.

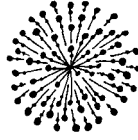
Manşet: *Genç Çocuk İç Güvenlik, Göç ve Gümrük Muhafaza Dairesini Bozguna Uğrattır, Son Dakikaya Kadar Kimsenin Aklına Gelmeyen Yasadaki Bu Garip Boşluk Sayesinde Tek ve Gerçek Aşkıyla Sonsuza Dek Mutlu Olur Şimdi Kızın Uçağa Binmesini Engelleyecek Bir Takip Sahnemiz Olacak.*

Ancak böyle olmayacaktı.

Bütün gün birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu düşünmüştüm. Tüm o insan, mekân ve tesadüflerin bizi bir araya getirdiğine inanmıştım. Ama belki de yanıliyordum.

Peki ya aramızdaki bu şey *yalnızca* günü geçirmek içinse? Peki ya birbirimiz için başka insanlara giden yolda bir duraktan ibaretsek?

Peki ya başka birinin hikâyesindeki birer figüransak?

natasha

“Dünyada en çok cinayet işlenen altıncı ülkenin Jamaika olduğunu biliyor muydun?” diye sordum.

Brooklyn’e giden Q metrosundaydık. Metro işten çıkmış, evine gitmeye çalışan insanlarla doluydu, biz bir direğe tutunmuş vaziyette ayakta duruyorduk. Daniel’in bir eli sırtımdaydı. Avukatın ofisinin bulunduğu binadan çıktığımızdan beri bana dokunmayı bırakmamıştı. Belki beni tutmaya devam ederse uçup gidemezdim.

“Diğer beş ülke hangileri?” diye sordu.

“Honduras, Venezuela, Beliz, El Salvador ve Guatemala.”

“Ha.”

“Peki, Jamaika’nın hâlâ Britanya Milletler Topluluğunun resmi bir üyesi olduğunu biliyor musun?”

Cevabı bekleyemedim. “Kraliçenin mahiyetindenim.” Eğer reverans yapmak için daha fazla alanım olsaydı kesinlikle yapardım.

Metro tiz bir ses çıkararak durdu. İnen insanların yerine daha fazla insan bindi. “Sana başka ne söyleyebilirim? Nüfusu 2.9 milyon civarında. Yüzde bir ile on arasında insan Rastafaryan olarak tanımlanmakta. Jamaikalıların yüzde yirmisi yoksulluk sınırının altında hayatını idame ettirmekte.”

Bana biraz daha yaklaştı, öyle ki neredeyse tamamen onun tarafından çevrelenmiştim. “Bana Jamaika’yla ilgili hatırladığın iyi bir şey anlatsana,” dedi. “Gerçekleri boşver.”

İyimser olmak istemiyordum. Kendimi bu yeni geleceğe alıştırmak istemiyordum. “Sekiz yaşındayken oradan ayrıldık. Çok bir şey hatırlamıyorum.”

Baskı yaptı. “Aileni, kuzenlerini, arkadaşlarını da mı hatırlamıyorsun?”

“Onların olduğunu hatırlıyorum ama onları *tanımıyorum*. Annem her yıl Noel’de telefonda onlarla konuşmamız için bizi zorluyor. Amerikan aksanıyla dalga geçiyorlar.”

“İyi bir şey,” dedi. Gözleri şu an koyu kahverengiydi, neredeyse siyaha çalıyordu hatta. “Buraya taşındıktan sonra en çok neyi özledin?”

Buna cevap vermek için çok düşünmem gerekmiyordu. “Plajı. Buradaki okyanus bir acayip. Sanki mavinin yanlışı bir türü. Soğuk. Aşırı dalgalı. Jamaika Karayip Denizinde. Su mavi yeşil renginde ve çok sakın. Uzunca bir süre yürüsen bile derinlik ancak beline gelir.”

“Kulağa hoş geliyor.” Sesi titredi. Yüzüne bakmaya korktum çünkü bakarsam ikimiz de metroda hüngür hüngür ağlardık.

“Üçüncü kategorideki soruları bitirmek ister misin?” diye sordum.

Telefonunu çıkardı. “Yirmi dokuzuncu soru. Hayatınızdaki en yüz kızartıcı anınızı anlatın.”

Metro yine durdu, bu sefer daha çok insan indi. Daha fazla alanımız oldu, ancak Daniel yine de sanki hiç yer yokmuşçasına bana yakın duruyordu.

“Bugün müzik mağazasında Rob’la yaşadığımız an oldukça yüz kızartıcıydı,” dedim.

“Gerçekten mi? Hiç utanmış gibi görünmüyordun, daha çok tepen atmış gibiydi.”

“Tanıdığım başka birinin aksine duygularımı belli etmemekte ustayımdır,” dedim ve onu omzumla dürttüm.

“Ama neden utandın ki?”

“Beni o kızla aldattı. Onları ne zaman birlikte görsem yeterince iyi olmadığım hissine kapılıyorum.”

“O çocuk yalancının teki. Senin yapabileceğin hiçbir şey yok.” Elimi tuttu ve bırakmadı. İçtenliği hoşuma gidiyordu.

“Biliyorum. Beni neden aldattığını sormak için sabah onu aradım.”

Onu şaşırtmıştım. “Aradın mı? Ne dedi?”

“İkimizle de olmak istiyormuş.”

“Aşagılık herif. Tekrar görürsem ona dersini vereceğim.”

“Bugün yeterince kavga ettin, hâlâ kana doymadın mı?”

“Ben bir savaşçıyım, âşık değil,” dedi Michael Jackson’ın şarkı sözünü yanlış söyleyerek. “Ailen onun beyaz olmasına bir şey dedi mi?”

“Tanışmadılar ki.” Onu babamla tanıştırmaya götürdüğümü hayal edemedim. Birbirleriyle sohbet edişlerini izlemek çetrefilli olabilirdi. Hem ne kadar küçük bir dairede oturduğumuzu görmesini hiç istemezdim. Nihayetinde, sanırım onun beni tanımasını gerçekten istemiştim.

Her nedense, Daniel’la bir şeyler farklıydı. Onun beni her açıdan görmesini istiyordum. Titreyen ışıklar sönüp geri geldi. Parmaklarımı sıktı. “Bizimkiler yalnızca Koreli kızlarla çıkmamızı istiyor.”

“Onları dinlesen iyi edersin,” diye dalga geçtim.

“Ha, oldu. Zaten binlerce kızla çıkmadım ki. Sadece bir Koreli kızla çıktım. Ama Charlie öyle mi? Onun beyaz olmayan kızlara alerjisi var sanki.”

Metro bizi biraz sarstı, direğe iki elimle sarıldım. “Abinle ilgili bir sır vermemi ister misin?”

Elini elimin üstüne koydu.

“Ne sırrı?”

“Kendisini hiç sevmiyor.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Charlie’nin böyle olmasının bir sebebinin olduğuna inanmak istiyordu.

“Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Metro tiz bir ses çıkararak uzunca bir virajı döndü, Daniel elini sırtıma koyarak beni tuttu ve elini bir daha çekmedi. “Ailen neden yalnızca Koreli kızları istiyor ki?” diye sordum.

“Koreli kızları anlayabileceklerini düşünüyorlar. Burada büyümüş olanları bile.”

“Ama o kızlar yarı Amerikan yarı Koreli.”

“Bunun mantıklı olduğunu söylemedim,” dedi gülerek. “Peki ya sizinkiler? Kiminle çıktığın onların umurunda mı?”

Omuz silktim. “Hiç sormadım. Sanırım muhtemelen sonunda siyahi bir adamla evlenmemi tercih ederler.”

“Neden?”

“Sizinkilerle aynı sebepten ötürü. Kimi açıdan onu daha iyi anlayacaklardır. Ve aynı şekilde o da ailemi daha iyi anlayacaktır.”

“Ancak bütün siyahi insanlar aynı değil ki.”

“Bütün Koreli kızlar da aynı değil.”

“Aileler çok aptal,” dedi şakayla karışık.

“Sanırım bizi koruduklarını düşünüyorlar.”

“Kimden? Doğrusu, bunları kim takar ki? Şimdiye kadar anlamamız gerekirdi.”

“Belki çocuklarımız anlar.” Bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Titrek ışıklar yeniden söndü, istasyonlar arasında tamamen durduk. Tünelden gelen sarıya çalan turuncu renkteki güvenlik ışıklarına odaklandım.

“*Bizim* çocuklarımızı kastetmedim,” dedim karanlıkta.

“Bir sonraki jenerasyonu kastettim.”

“Neyi kastettiğini anladım,” dedi sessizce.

Aklıma geldi ve ağzımdan çıktı ya, artık aklıma gelmesini ve ağzımdan çıkmasını geri alamazdım. İkimizin çocuğu nasıl görünürdü acaba? İstedığimi bile bilmediğim bir şeyi kaybetmiş gibi hissettim.

Kanal Caddesi durağında durduk, Manhattan Köprüsüne çıkmadan önce yeraltındaki son durak buydu. Kapılar kapandı. İkimiz de yüzümüzü pencereye doğru döndük. Tünelden çıkınca gördüğüm ilk şey Brooklyn Köprüsüydü. Karanlık çökmüş ve asma köprünün ışıkları açılmıştı. Köprünün gökyüzüne uzanan uzun kemerlerine baktım. Köprü gece daha bir güzeldi ancak her seferinde beni büyüleyen şey şehrin silütiydi. Makineyle işlenmiş bir sanat eseri gibi, göğe doğru yükselen camdan ve metalden yapılmış ışıklı bir heykele benziyordu. Buradan şehir düzenli ve planlı görünüyordu, sanki her şey belli bir amaç doğrultusunda tek seferde yaratılmış gibiydi. Ancak yine de içine girdiğinizde kendinizi kaostun ortasında buluyordunuz.

Çatıda olduğumuz an geldi aklıma. Şehri inşa edilirken hayal etmiştim. Şimdiyse kıyamete benzer bir gelecek hayal ediyordum. Işıklar sönmüş, camlar kırılmış ve geriye binaların metal iskeletleri kalmıştı. Her taraf pas ve toz içerisindeydi. Caddeler yerle bir olmuş, etrafı yemyeşil yabani bitkiler kaplamış ve üzerlerinden yabani hayvanlar geçmişti. Şehir güzel ama viraneydi.

Yeniden tünele girdik. Her şehrin silüetini daima New York'un kiyle kıyaslayacağımdan adım gibi emindim. Tıpkı her erkeği daima Daniel'la kıyaslayacağı gibi.

daniel

Köprü görüş alanımızdan çıkınca, “En yüz kızartıcı anın nedir?” diye sordu.

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen de oradaydın. Babamın sana saçını değiştirmeni söylediği, abimin de küçük çuk şakası yaptığı andı tabii ki.”

Güldü. “Gerçekten çok kötüydü.”

“Yüzlerce yüz kızartıcı an yaşayacağım ve bu hâlâ başıma gelen en yüz kızartıcı şey olarak kalacak.”

“Ben pek emin değilim. Baban ve Charlie bunu geride bırakacak bir şeyler bulabilirler.”

İç geçirdim ve enseme ovuşturdum. “Baştan Al Kartı olan bir ailede doğmalıydık. On altı yaşında durumumuzu gözden geçirme şansı bulmalı ve hâlâ mevcut ailede kalmayı ya da yeni bir aileye geçmeyi seçebilmeliydik.”

Elimi ensemden aldı ve sıkıca kavradı. “Yeni ailemizin kim olacağını seçebilecek miyiz?” diye sordu.

“Hayır. Şansına güveneceksin.”

“O halde bir gün birden tanımadığın birinin kapısında belireceksin, öyle mi?”

“Henüz tüm detayları belirlemedim,” dedim. “Belki karar verince, başka bir aileye yeniden doğabilirsin, olmaz mı?”

“Eski ailen senin öldüğünü mü düşünecek?”

“Evet.”

“Ama bu çok zalimce.”

“Tamam. Tamam. Peki, senin var olduğunu unutsunlar. Gerçi, çoğu insanın ailesini değiştireceğini sanmıyorum.”

Olumsuz anlamda kafasını salladı. “Sana katılmıyorum. Birçok insan ailesini değiştirecektir. Bu dünyada çok kötü aileler var.”

“Sen değiştirir miydin?” diye sordum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, o düşünürken ben de metronun ritmini dinledim. Bir metronun yavaş gitmesini isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

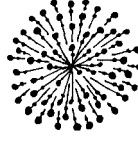
“Kartımı gerçekten ihtiyacı olan birine verebilir miyim?” diye sordu. Babasını düşündüğünü biliyordum.

Saçlarından öptüm. “Ya sen? Kendi ailenle mi kalırdın?” diye sordu.

“Kartımı Charlie’yi sepetlemek için kullanabilir miyim?”

Güldü. “Belki de bu kartlar o kadar da iyi fikir değildir, ha? Herkesin birbirinin hayatına müdahale etme gücü olduğunu düşünsene, tam bir kaos olurdu.”

Ama zaten sorun tam da *buydu*. Birbirimizin üzerinde halihazırda böyle bir gücümüz vardı.

natasha

Kendi mahallemde Daniel’la dolaşmak çok garipti. Buraları onun gözlerinden görmeye çalıştım. Manhattan merkezinin nispeten daha varlıklı muhitlerinden sonra, Brooklyn’in bu kısımları çok daha yoksul görünüyordu. Her zaman eve yürürken ardımda bıraktığım altı bloklu sokakta aynı türden dükkânlar sıralanmıştı. Beş para etmez Jamaika restoranları, kurşun geçirmez Çin restoranları, kurşun geçirmez iki dükkânları, indirimli elbise satan dükkânlar ve güzellik salonları vardı. Her blokta camları neredeyse tamamen bira ve sigara reklamlarıyla kaplı en az bir adet bakkal bulunuyordu. Her blokta en az bir tane de ek kıran dükkân vardı. Tıkış tıkış dükkânlar sıra sıra dizilmışti.

Tanrıya şükür hava kararmıştı, böylelikle Daniel her şeyin ne kadar harap bir halde olduğunu göremeyecekti. Böyle düşündüğüm için anında kendimden utandım.

Elimi tuttu, birkaç dakika sessizce ilerledik. Üzerimizdeki meraklı gözleri hissedebiliyordum. Gerçi, bunun bizim için normal sayılacağı geldi aklıma.

“İnsanlar bize bakıyor,” dedim.

“Çok güzel olduğun için bakıyorlar,” diye karşılık verdi duraksamadan.

“Yani fark ettin?”

“Tabii ki fark ettim.”

Işıkları yanan bir çamaşırvanenin girişinde durdum. Deterjan kokusu sarmıştı her tarafımızı. “Niçin baktıklarını biliyorsun, değil mi?”

“Ya ben siyahi olmadığım ya da sen Koreli olmadığın için bakıyorlardır.”

Yüzü gölgede kalmıştı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Ben ciddiym,” dedim sinirli bir şekilde. “Bu seni rahatsız etmiyor mu?” Bu konuyu neden uzattığımı bilmiyordum. Belki de eğer devam etme şansımız olsaydı, hayatımızı bu bakışların altında devam ettirebileceğimizi kanıtlamak istiyordum.

İki elimi tuttu, yüz yüzeydik. “Belki beni rahatsız ediyor olabilir,” dedi, “ama yalnızca çevresel olarak. Sanki vızıldayan bir sinek gibi, anlıyor musun? Rahatsız edici ama aslında hayati bir tehlike içermiyor.”

“Ama neden böyle yapıyorlar?” Bir cevap duymak istiyordum.

Sarılmak için beni kendisine doğru çekti. “Bunun senin için önemli olduğunu anlıyorum ve gerçekten sana iyi bir sebep vermek isterdim. Ama gerçek bu, nedeni

umurumda değil. Saf biri olabilirim, ancak birilerinin bizim hakkımızda ne düşündüğü zerre umurumda değil. Onlara tuhaf gelip gelmediğimizle ilgilenmiyorum. Bunun politik yönünü iplemiyorum. Ailenin onaylayıp onaylamayacağı da umurumda değil, hatta bizimkilerin düşüncesi de gerçekten umurumda değil. Umurumda olan tek şey sensin... Aşkın tüm bu boktan zorlukların üstesinden gelebileceğini düşünüyorum. Bütün bunlar zırvalık. Sadece zorlu bir süreç. Kültür çatışmasına ya da kültürleri korumaya ve çocuklara ne olacağına yönelik laf salatasından ibaret. Tüm bunlar su katılmamış, yüzde yüz safi birer deli saçması ve ben bunları umursamıyorum.”

Gülümsedim. Benim atkuyruklu şair erkeğim. Umursamamanın devrimci bir eylem olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Ana caddeyi ardımızda bırakıp evlerin olduğu sokağa girdik. Mahallemi hâlâ Daniel’in gözünden görmeye çalışıyordum. Birbirine bitişik ahşap evlerin önünden geçtik. Bu evler küçük ve eski olsa da rengârenk ve sevimliydi. Verandalarında hatırladığımdan daha fazla ıvır zıvır ve bitki vardı.

Bir zamanlar annem bu evlerden bir tanesine sahip olmayı ölesiye istemişti. Hatta bu yılın başında tüm bu karmaşa daha başlamamışken annem beni ve Peter’ı evlerden birine bakmaya bile götürmüştü. Üç yatak odası ve büyük bir mutfak vardı. Bodrum katı bile vardı, annem ek gelir kaynağı olarak orayı bir başkasına kiraya verebileceğimizi söylemişti. Peter annemi çok sevdiği ve bizim burayı asla tutamayacağımızı bildiği için pek beğenmemiş

gibi numara yapmıştı. Kılı kırk yararcasına ufak tefek kusurlar bulmuştu.

“Arka bahçe çok küçük ve bütün bitkiler solmuş,” demişti. Anneme yakın durmuştu, oradan çıktığımızda annem içeri girerken olduğundan daha üzgün değildi.

Benzer evlerin olduğu bir blok daha geçtik, burada çevre biraz değişti, etrafımızı çoğunlukla tuğladan yapılmış apartmanlar sardı.

Daniel’a uyarıda bulundum. “Ortalık kolilerden dolayı çok dağınık.”

“Tamam,” dedi başıyla onaylayarak.

“Bir de çok küçük.”

Bir oda bir salon olduğunu söylemedim. Zaten yakında görecekti. Ayrıca, orası artık sadece birkaç saatliğine benim evimdi.

Eve vardığımızda 2C nolu dairede yaşayan kızlar ön basamaklarda oturuyordu. Daniel’ın varlığı onları utanırdı. Başlarını öne eğdiler ve benimle çene çalmadılar ki normalde yaparlar. Duvarda asılı metal posta kutusunu kontrol ettim. Posta falan yoktu, sadece Çin restoranına ait bir menü sıkıştırılmıştı. Babamın en sevdiği mekândı, hatta tiyatro biletlerini bize verdiği akşam yemekleri oradan getirmişti.

Birisi daima bir şey pişiriyor, girişe leziz kokular geliyordu: Tereyağı, soğan, köri ve baharat kokusu alıyordum. Bizim ev üçüncü kattaydı, merdivenlere doğru ilerledik. Her zamanki gibi birinci ve ikinci kattaki lambalar bozuktu. Üçüncü kata gelene dek karanlıkta sessizce yürüdük.

“İşte burası,” dedim 3A nolu kapının önüne gelince. Daniel’ı eve getirmek ve bizimkilerle tanıştırmak için bazı açılardan çok erkendi. Eğer biraz daha zamanımız olsaydı, tüm detayları öğrenmiş olurdu. Mesela salonda Peter’in “odasını” benimkinden ayıran perdeyi bilirdi. Ya da yıldız haritamın en değerli eşyam olduğunu bilirdi. Veyahut annem ona bir şey ikram edecek olursa ne kadar tok olsa da ikram edilen şeyi bitene dek yemesi gerektiğini bilirdi.

Tüm bu detayları nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Bunun yerine ona sadece şöyle dedim: “İçerisi çok dağınık.”

Onun böyle kapımın önünde ayakta durmasında tuhaf bir uyumsuzluk vardı sanki. Buraya hem uyuyor hem de uymuyor gibiydi. Sanki onu hem yıllardır tanıyordum hem de daha yeni tanışmış gibiydim.

Hikâyemiz fazla sıkıştırılmıştı. Bir ömrü bir güne sığdırmaya çalışıyorduk.

“Ceketimi çıkarayım mı?” diye sordu. “Bu takım elbiseyle kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Gergin olmana gerek yok,” dedim.

“Ailenle tanışacağım sonuçta. Şu an gergin olmak için uygun bir zaman bence.” Ceketinin düğmelerini açtı fakat çıkarmadı.

Dudağındaki yaraya dokundum. “İyi tarafından bak bir de. İstedğin kadar çuvalalayabilirsin. Muhtemelen onları bir daha görmeyeceksin.”

Yüzünde üzgün bir tebessüm belirdi. Bu durum karşısında elimden geleni yapmaya çalışıyordum, bunu biliyordu.

Çantamdan evin anahtarını çıkardım ve kapıyı açtım.

Bütün ışıklar açıldı ve Peter müziğin sesini sonuna kadar açmıştı. Ritmi kalbimde hissettim. Kapının hemen girişinde üç bavul vardı. Diğer tarafta iki bavul daha vardı.

Annem beni görünce, “Kapat şu müziği,” dedi Peter’a. Peter müziği kapattı, ani bir sessizlik çöktü evin içine.

Annem bana döndü. “Aman Tanrım, Tasha. Ben seni arıyor arıyor kaç...”

Daniel’ı fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Konuşmayı kesip uzunca bir süre bana bir de Daniel’a baktı.

“Bu kim?” diye sordu.

daniel

Natasha beni annesiyle tanıştırdı.

“Bir arkadaşım,” dedi. *Arkadaşım* demeden önce tereddüt etti. Annesi de bu tereddütü hissetti ve sanki uzaylı bir böcekmişim gibi beni incelemeye başladı.

“Sizinle bu şartlar altında tanıştığım için üzgünüm, Bayan Kingsley.” Tokalaşmak üzere elimi uzattım.

Natasha’ya bir bakış fırlattı (bir nevi *bunu bana nasıl yapabilirsin?* bakışıydı), ardından elini elbisesine silip bana uzattı, kısa bir tokalaşma ve daha kısa bir tebessümle.

Natasha bizi sıkışıp kaldığımız dar koridordan oturma odasına yönlendirdi. En azından ben oturma odası olduğunu düşündüm. Açık mavi renkte bir perde odayı ikiye bölmüştü, saçakları yere değiyordu. Ardından her şeyden iki tane olduğunu fark ettim; iki kanepeler, iki şifonyer, iki masa. Burası Natasha’nın yatak odasıydı. Peter’la payla-

şıyordu. Natasha evlerinin küçük olduğunu söylediğinde yoksul olduklarını kastettiğini anlamamıştım.

Hâlâ onun hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Kardeşi bana doğru geldi ve gülümseyerek elini uzattı. Saçları rastalıydı ve bugüne kadar gördüğüm en cana yakın yüzlerden birine sahipti.

“Tasha daha önce buraya erkek arkadaşını getirmemişti,” dedi. Bulaşıcı gülümsemesi daha da belirginleşti.

Ben de ona gülümsedim ve elini sıktım. Natasha’yla annesi açıktan açığa bizi izliyordu.

“Tasha, seninle konuşmam gerek,” dedi annesi.

Natasha gözlerini Peter ve benden alamıyordu. İkimizin arkadaş olduğu bir gelecek hayali kurup kurmadığını merak ediyordum. Ben kurmuştum.

Annesine dönüp, “Daniel hakkında mı?” diye sordu.

Annesi dudaklarını büzdü, eminim dudakları bundan daha fazla büzüşemezdi.

“Tasha...” Ses tonundan annesinin kızmaya başladığını ben bile anlamıştım ama Natasha pek umursamadı.

“Hayır, eğer Daniel’la ilgili bir şeyse, burada da konuşabiliriz. O benim erkek arkadaşım.” Kuşkulu gözlerle hızlıca dönüp bana baktı, ben de onaylarcasına kafamı salladım.

Tam da o esnada babası kapıdan geçerek bize doğru geldi.

Uzay-zaman Döngüsündeki Bozukluk Nedeniyle Tüm Babaların Mükemmel Bir Zamanlaması Vardır.

“Erkek arkadaş mı?” diye sordu. “Ne zamandan beri erkek arkadaşın var?”

Dönüp babasına baktım. Natasha'nın kime benzediği sorusuna cevap bulmuştum. Tıpatıp babasına benziyordu, yalnızca onun daha güzel bir kız versiyonu gibiydi.

Bir de onun somurtmayan hali. Hayatımda o an babasının yüzünde gördüğüm somurtmadan daha derin bir somurtma görmemiştim.

Jamaika aksam belirgindi, o kelimeleri söyledikten sonra bir süre düşünmem gerekiyordu. "Ailenin toplanmasına yardım etmek yerine tüm gün yaptığın şey bu muydu?" diye sordu odanın içine doğru ilerlerken.

Natasha'nın bana söylediklerinin dışında onların ilişkilerinin geçmişini bilmiyordum ama Natasha'nın suratından her şeyi okuyabiliyordum. Öfke, kırgınlık ve güvensizlik vardı. Yine de içimdeki arabulucu onları tartışırken görmek istemiyordu. Natasha'nın sırtına dokundum.

"Ben iyiyim," dedi bana usulca. Kendini zorlu bir duruma hazırlıyor gibiydi.

Babasına doğru diklenip, "Hayır. Tüm gün yaptığım şey senin hatalarını düzeltmeye çalışmaktı. Ailemizin bu ülkeden kovulmasını önlemeye çalışıyordum," dedi.

"Bana öyle görünmedi, nedense," diye karşılık verdi babası. Daha fazla somurtarak bana döndü. "Sen biliyor mu durumu?" diye sordu.

Benimle konuşmasına çok şaşırdım, evet anlamında başımı salladım.

"O zaman biliyorsundur, burada yabancılar için zaman yok," dedi.

Natasha kaskatı oldu. "O yabancı değil," dedi. "Benim misafirim."

“Burası da benim evim.” Babası bunu söylerken doğrulmuştu.

Natasha, “Senin evin mi?” diye sorarken sesini yükseltti, duyduklarına inanamıyor gibiydi. Daha önce içine attığı ne varsa hepsi ortaya dökülmek üzereydi.

Oturma odasının ortasına doğru yürüdü, kollarını kocaman açtı ve kendi etrafında döndü.

“Bir gün sıranın sana geleceğini düşündüğün için dokuz yıldır yaşadığımız bu ev, *senin* evin mi?”

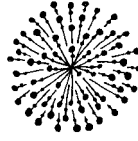
“Bebğim. Bunları konuşmanın şimdi bir anlamı yok,” dedi annesi kapının yanından.

Natasha bir şey söylemek için ağzını açtı ama tekrar kapadı. Sakinleştiğini görebiliyordum. “Peki, anne,” dedi, her ne söyleyecekse vazgeçmişti. Annesi için bunu kaç kez yapmıştı acaba?

Artık konunun kapanacağını düşünmüştüm ancak belli ki yanılmışım.

“Hayır, adamım,” dedi babası. “Hayır, hayır. Ben duymak istiyor bana söyleyeceklerini.” Duruşunu değiştirdi, kollarını göğsünde birleştirdi.

Natasha da aynı şeyi yaptı, birbirilerine meydan okur vaziyetteydiler, birbirilerinin birer yansıması gibiydiler.

natasha

Normalde sırf annem için susardım. Her zamanki gibi. Daha geçen gece bana dördümüzün aynı tarafta olması gerektiğini söylemişti.

“Başlarda zor olacak,” demişti. Kendi evimizi kiralayacak paramız olana kadar büyükannemle yaşamak zorunda kalacaktık. Yatmaya giderken, “Ben hiç düşünmemiştim hayatımın böyle olacağını,” demişti.

Daniel’la tanışmamış olsaydım bunları kafaya takmazdım. Bugün kaybedeceğim şeylerin sayısını önemli ölçüde arttırmamış olsaydı umursamazdım. Hatta babam o ince, zorlama Jamaika aksanını tekrardan kullanmaya başlamamış olsaydı da her şeyi boşverebilirdim. Bu da onun bir başka rolüydü. Onu konuşurken duysanız Jamaika’yı hiç terk etmediğini, hatta ve hatta bu dokuz yılın hiç yaşanmamış olduğunu düşünürdünüz. Gerçekten hayatla-

rımızın birer hayal ürünü olduğunu sanıyordu. Onun -mış gibi yapmasından bıkmıştım artık.

“Oyundan sonra anneme söylediğin şeyleri duydum. Bizim senin en büyük pişmanlığımız olduğunu söyledin.”

Omuzları düştü, yüzündeki somurtkanlık bir anda kayboldu. Yerine gelen duyguyu ise adlandıramam, ancak hakiki ve gerçek duruyordu. Nihayet. Sonunda gerçek, sahici bir şey görebildik.

Bir şey söylemek için ağzını açtı fakat daha söyleyeceklerim vardı. “Hayat sana istediğin her şeyi vermediği için üzgünüm.”

Bunu söylerken gerçekten kastettiğimi de fark ettim. Hayal kırıklığının ne olduğunu şimdi anlıyordum. Bunun ömür boyu nasıl sürebildiğini anlayabiliyordum.

“Ben demek istemedim öyle. Sadece laf. Hepsi sadece...”

Özür dilemesini durdurmak için elimi kaldırdım. Ondan istediğim şey bu değildi. “Tiyatroda gerçekten muhteşem olduğunu bilmeni istiyorum. İnanılmazdın. Olağanüstüydün.”

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Ona iltifat ettiğim için mi yoksa pişmanlığından mı veya başka bir şeyden dolayı mı ağlıyordu bilmiyordum.

“Belki de sen haklıydın,” diye devam ettim. “Bize sahip olmaman gerekiyordu. Belki gerçekten yanlış olanı seçtin.”

Söylediklerimi kabul etmeyerek kafasını sallıyordu. “Sadece laftı, Tasha, adamım. Hiçbir şey demek istemedi ben gerçekten.”

Ama istemişti. Hem demek istemişti, hem de demek istememişti. Her ikisini birden. Aynı anda hem de.

“Kastedip kastetmediğin önemli değil. İçinde yaşadığın şey bir hayat, oyun değil. Geçici bir şey değil bu, rol kesemezsin, baştan alma şansın yok.” Daniel gibi konuşuyordum.

Annemle konuşmasına şahit olmamın en kötü tarafı onunla yaşadığım bütün güzel anıları yok etmesiydi. Birlikte kriket izlerken de varlığımdan dolayı pişman mıydı?

Peki, bir araya geldiğimiz zaman havaalanında bana sıkıca sarılmasına ne demeli? Peki ya, doğduğum gün, o gün de pişman olmuş muydu?

Gözyaşları sel olmuş suratından akıyordu. Onu ağlarken görmek düşündüğümden daha fazla acıttı canımı. Yine de söylemem gereken bir şey daha vardı.

“Bizden pişmanlık duymaya hakkın yok.”

Bir ses çıkardı, bir ömür boyu süren acının sesini artık tanıyordum.

İnsanlar her zaman hata yapar. Küçük hatalar yanlış kasa sırasına girmeniz ve önünüzdeki kadının ödemeyi yüz tane kupon ve çek defteriyle yapması gibi hatalardır.

Bazen orta boyutlu hatalar da yapabilirsiniz. Kendi tutkularınızın peşinden koşmaktansa tıp fakültesine gitmeniz gibi.

Bazen de büyük hatalar yaparsınız.

Her şeyden vazgeçersiniz.

Kanepeye oturdum. Düşündüğümden daha fazla yorulmuşum ve sandığım kadar öfkeli değildim. “Jamaika’ya gittiğimizde en azından denemeli ve seçmelere gitmelisin. Ve Anneme karşı daha iyi olmalısın. Kadın her şeyi yaptı,

yeterince yoruldu. Bunu bize borçlusun. Artık kafana göre yaşayamazsın.”

Annem de ağlamaya başladı. Peter sarılmak için ona doğru gitti. Babam da yanlarına gitti, annem onu kabul etti. Hepsi aynı anda bana baktı ve onlara katılmam için çağırdılar. İlk önce Daniel’a döndüm. Bana öyle bir sarıldı ki sanki şimdiden elveda der gibiydik.

daniel + natasha

Taksici Natasha'nın bavulunu bagaja yerleştirdi.

Peter ve ailesi ayrı bir taksiyle havaalanına doğru yola çıkmıştı.

Takside Natasha başını Daniel'in omzuna dayadı. Saçları Daniel'in burnunu gıdıklıyordu. Bu, Daniel'in daha fazla yaşamak istediği bir duyguydu.

"Sence bu ilişkiyi yürütebilecek miyiz?" diye sordu Natasha.

"Evet," dedi Daniel hiç tereddüt etmeden. "Sence?"

"Evet."

"Sonunda dediğime geldin." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Peki, ailen için ne kadar zor olacak bu?" diye sordu Natasha.

“Onların kabullenmesi çok vakit alacaktır. Babamın kabullenmesi daha da uzun sürecektir. Düğünümüze geleceklerini sanmıyorum.”

Natasha o günü hayal etti. Bir okyanus vardı. Daniel smokiniyle yakışıklı görünüyordu. Natasha eliyle ailesi gelmediği için Daniel’in yüzünde beliren üzüntüyü siliyordu. Ve Natasha “evet” dediği anda Daniel’in yüzündeki mutluluğa paha biçilemezdi.

Bu hayalin verdiği acı geçtikten sonra, “Kaç tane çocuk istiyorsun?” diye sordu Natasha.

“İki. Sen?”

Başını Daniel’in omzundan kaldırdı, biraz duraksadı ama sonra itiraf etti: “Çocuk isteyip istemediğimden emin değilim. Bu senin için sorun olur mu?”

Daniel bu cevabı beklemiyordu. “Sanırım olmaz. Bilmiyorum. Belki fikrini değiştirirsin. Belki de benim fikrim değişir.”

Yeniden başını Daniel’in omzuna koydu ve, “Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi.

“Dinliyorum.”

“Doktor olmamalısın.”

Daniel başını çevirdi ve gülümsedi. “Mantıklı olanı yapma fikrine ne oldu?”

“Mantıklı olanı yapmak gereğinden fazla abartılmış bir şey.”

“Hâlâ bir veri bilimcisi olmak istiyor musun?”

“Bilmiyorum. Belki olmam. Tutkunu olduğun bir şey yapmak daha iyi olabilir.”

“Bir günde ne değişti ki?” diye sordu Daniel.

İkisi de bir şey demedi, söyleyecek ne vardı ki? Çok uzun bir gün olmuştu.

Natasha kasvetli sessizliklerini bozarak, “Kaç sorumuz kaldı?” diye sordu.

Daniel telefonunu çıkardı. “Üçüncü kategoriden iki soru kalmış. Ve hâlâ şu dört dakikalık birbirimizin gözlerinin içine bakma olayını yapmadık.”

“Onu yapabiliriz ya da burada öpürebiliriz.”

Ön koltuktaki taksici Miguel araya girip, “Sizi duydığımı biliyorsunuz, değil mi çocuklar?” dedi ve dikiz aynasından onlara baktı. “Ayrıca sizi görebiliyorum da,” diyerek hunharca güldü. “Bazı insanlar taksiye biniyor ve sanki ben duyma ve görme engelliymişim gibi davranıyorlar ama hem görebiliyor hem de duyabiliyorum. Bilin diye söyledim.”

Adam tekrar hunharca güldü, Natasha ve Daniel da kendilerini tutamayıp adama eşlik ettiler.

Gerçeği hatırlayınca yüzlerindeki gülümseme solup gitti. Daniel Natasha’nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına usulca öpücükler kondurdu. Aralarındaki çekim hâlâ devam ediyordu. İkisi de ateşliydi ve birbirlerine dokunmaktan başka bir şey gelmiyordu akıllarına.

Miguel tek kelime etmedi. Kalbi daha önce kırılmıştı. Ve bunun neye benzediğini biliyordu.

İlk Daniel başladı. “Soru otuz dört. Bir yangında neleri kurtarırın?”

Natasha bir müddet düşündü. Dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu. Kurtarmak istediği tek bir şey vardı ama kurtaramıyordu.

“Aklıma bir şey gelmedi, gelirse söylerim,” dedi Daniel’a.

“Peki,” dedi Daniel. “Benimki belli. Şiir defterim.”

Ceketinin cebine elini attı, defterin hâlâ orada olduğundan emin olmak istemişti.

“Son soru,” dedi. “Ailenden kimin ölümü seni en çok rahatsız eder ve neden?”

“Babacığımın.”

Daniel Natasha’nın ilk defa *baba* değil de *babacığım* dediğini fark etmişti.

“Neden?” diye sordu Daniel.

“Çünkü daha yapacak şeyleri var. Peki ya sen?”

“Senin ölümün.”

“Ama ben senin ailenden değilim.”

Natasha’nın daha önce çoklu evren hakkında söylediklerini düşünerek, “Evet, ailemdensin,” dedi. Başka bir evrende evlilerdi, belki iki tane çocukları bile olmuştu ya da hiç çocukları yoktu. “Aynısını söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istedim.”

Daniel’a söyleyecek çok şeyi vardı Natasha’nın ama nereden ve nasıl başlayacağını bilmiyordu. Belki de Daniel bu yüzden şair olmak istiyordu, her zaman doğru kelimeleri bulabiliyordu.

“Seni seviyorum, Daniel,” dedi sonunda.

Daniel sıırttı. “Sanırım sorular işe yaradı.”

Natasha güldü. “Oley! İşte bilim.”

Bir dakika geçti.

“Biliyorum,” dedi Daniel. “Biliyordum zaten.”

dört dakika

Bir Aşk Hikâyesi

Daniel telefonundan zamanlayıcıyı dört dakikaya kurdu ve Natasha'nın elini ellerinin arasına aldı. Deneyin bu kısmı boyunca ele ele tutuşmaları mı gerekiyordu? Bilmiyordu. Araştırmaya göre bu, âşık olmak için son adımdı. Peki ya çoktan âşık olmuşsanız ne olacaktı?

İlk başta her ikisi de kendilerini biraz aptal gibi hissettiler. Natasha yüksek sesle bunun çok aptalca olduğunu söylemek istedi. Yüzlerinde çaresiz, hatta neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. Natasha yüzünü yana çevirdi ancak Daniel onun ellerini sıktı. *Benimle kal*, demek istiyordu.

İkinci dakikaya doğru kendilerini bırakmaya başlamışlardı. Gülümsemeleri yok olmuştu ve birbirilerinin yüzlerini ezberlemeye koyulmuşlardı.

Natasha İleri Seviye Biyoloji dersini düşünüyor, gözler hakkında neler bildiğini, gözlerin nasıl çalıştığını düşü-

nüyordu. Retinasına Daniel'in yüzünün optik görüntüsü iletiliyordu. Retinası bu görüntüyü elektronik sinyallere dönüştürüyordu. Göz siniri bu sinyalleri görme korteksine aktarıyordu. Ve Natasha artık Daniel'in suratının bu görüntüsünü asla unutmayacağını biliyordu. Ayrıca açık kahverengi gözlerin tam olarak ne zaman favorisi olduğunu da bilecekti.

Daniel'a gelince, o da Natasha'nın gözlerini tanımlayacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Aynı anda hem açık hem koyu renkliydiler. Sanki biri parlak bir yıldızı koyu siyah bir kumaşla örtmüş gibiydi.

Üçüncü dakika itibariyle, Natasha onları bu raddeye getiren bütün günü ve dakikaları yeniden yaşamaktaydı. ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresi binasını, tuhaf güvenlik görevlisinin telefon kılıfını okşamasını, Lester Barnes'in nezaketini, Rob ve Kelly'nin müzik mağazasından bir şeyler aşırmasını, Daniel'la tanışmasını, Daniel'in onun hayatını kurtarmasını, Daniel'in babası ve abisiyle tanışmasını, *norebang*'i, öpüşmelerini, müzeyi, çatı katını, daha fazla öpüşmelerini, Daniel'in kendisine bu ülkede kalamayacağını söylerkenki yüz ifadesini, babasının ağlamasını ve pişmanlık dolu suratını ve taksideki tam olarak şu anı yeniden yaşıyordu.

Daniel geçmişte olanları değil gelecekte olacakları düşünüyordu. Onları yeniden bir araya getirecek bir şey var mıydı?

Dördüncü dakikada her ikisi de acıyı iliklerine kadar hissediyorlardı. Acı bedenlerini ele geçirmiş, dokularına, kaslarına, kanlarına ve hücrelerine kadar yayılmıştı.

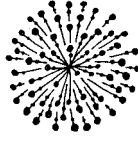
Zamanlayıcı çaldı. Birbirilerine sözler verdiler ama bu sözleri tutabileceklerinden emin değillerdi; telefonla aramalar, e-posta göndermeler, mesaj atmalar ve hatta uluslararası uçuşlar. Tüm bunlar için yapılacak masrafların canı cehenneme.

“Sahip olduğumuz tek an bugünle sınırlı olmamalı,” dedi Daniel. Sonra bir kez daha dedi.

Natasha tereddütlerini dile getirmedii. *Birbiri için yaratılmış olmak sonsuza dek birlikte olacakları* anlamına gelmek zorunda değildi.

Öpüştüler, tekrar tekrar öpüştüler. Nihayet öpüşmeyi bıraktıklarında akıllarında yepyeni bir bilgi vardı. Bir günün ne kadar uzun olduğunun koşullara göre değiştiği ve sonunun başından görülemeyeceği kanısına vardılar. Aşkın gücünün her zaman için her şeyi değiştirmeye yeterli olduğunu gördüler.

İşte aşk bunun için vardı.

natasha

Ben pencereden dışarı bakarken annem elimi tuttu. *Her şey yoluna girecek, Tasha*, dedi. İkimiz de bunun bir garanti olmadığını, bilakis bir umuttan ibaret olduğunu biliyorduk, ancak yine de bir garantiymiş gibi düşünmek istedim.

Uçak yükselmeye başladı, tanıdığım bildiğim dünya gözden kayboldu. Şehrin ışıkları bir iğnenin ucu kadar görünüyordu, adeta toprak üzerindeki birer yıldız gibiydiler. Bu yıldızlardan biri de Daniel'dı. Yıldızların romantizmden ibaret olmadığını, daha fazlasını ifade ettiğini hatırlattım kendime.

İhtiyacınız olduğunda yıldızlara bakarak yolunuzu bulabilirdiniz.

daniel

Telefonum çaldı. Arayan bizimkilerdi, bininci kez arıyorlardı. Eve gittiğimde epeyce kızgın olacaklardı, olsun sorun değildi.

Gelecek yıl bu zamanlar başka bir yerde olacaktım. Neresi olduğunu bilmiyordum ama burası olmadığı kesindi. Üniversitenin bana göre olduğundan da emin değildim. En azından Yale değil. En azından henüz değil.

Hata mı yapıyordum? Belki. Ama en azından kendi hatam.

Gökyüzüne baktım, Natasha'nın uçağını görebildiğimi hayal ettim.

New York'ta çok fazla ışık kirliliği vardı. Yıldızları, uyduları, asteroitleri görmemizi engelliyordu. Hatta bazen kafanızı kaldırıp gökyüzüne baktığınızda hiçbir şey göremiyordunuz.

Ama şöyle de bir şey var: Neredeyse gökyüzündeki her şey ışık saçıyordu. Göremesek bile ışık hâlâ oradaydı.

zaman ve uzaklık

Ölçülen Bir Hikâye

Natasha ve Daniel iletişimde kalmaya çalıştılar ve bunu bir süre başardılar. E-posta gönderdiler, telefonla araştılar ve mesajlaştılar.

Ancak zaman ve uzaklık aşkın en tabi düşmanlarıydı. Ve günler su gibi akıp geçiyordu.

Natasha, Kingstondaki bir okula kaydoldu. Orada son sınıf yerine altıncı sınıf deniyordu. Üniversiteye gidebilmek için Karayipler İleri Seviye Yeterlilik sınavlarına girmek ve sınavları A notuyla geçmek zorundaydı. Paraları sınırlıydı, ailesine yardım etmek için garsonluk yapıyordu. Jamaika aksanım taklit etti, ta ki bir gün gerçek olana dek. Aile dostları vardı. Doğduğu ülkeyi önce beğenmeyi daha sonra da sevmeyi öğrendi.

Daniel'ı bırakmak Natasha'nın istediği bir şey değildi ama bırakmak zorundaydı. Aynı anda iki dünyada yaşamak

mümkün değildi, kalbi bir yerde bedeni başka yerdeydi. İki parçaya ayrılmadan Daniel'ı bıraktı.

Daniel'a gelince, liseyi bitirdi ama Yale Üniversitesine gitmedi. Ailesinin evinden ayrıldı, iki iş yerinde çalıştı ve yarı zamanlı olarak Hunter Kolejine gitti. Asıl branş olarak İngilizceyi seçti ve kısa, hüznü şiiirler yazdı. Natasha'yla ilgili olmayan şiiirleri bile hâlâ Natasha'yla ilgiliydi.

Natasha'yı bırakmak Daniel'ın istediğı bir şey değildi. Yapabildiğı sürece devam etmek istiyordu. Ancak Natasha'nın sesinden uzaklığın verdiği gerginliğı hissedebiliyordu. Natasha'nın yeni aksanında bile kendisinin elle-rinden kayışını duyabiliyordu.

Yıllar geçti. Natasha ve Daniel yetişkinlerin tecrübe ve sorumlulukla dolu dünyasına girdiler.

Taşındıktan beş yıl sonra Natasha'nın annesi hastalandı ve altıncı yıla giremeden öldü. Cenazeden birkaç ay sonra, Natasha Daniel'ı aramayı düşündü ama çok uzun zaman olmuştu. Kendisini hatırlayacağından bile emin değildi.

Kardeşi Peter için işler Jamaika'da çok iyi gitmişti. Arkadaşlar edinmişti ve sonunda kendine uygun bir yer bulmuştu. Annesinin ölümünden çok sonra, gelecekte bir gün Jamaikalı bir kadına âşık olacak ve onunla evlenecekti. Ve bir kızı olacaktı, ona Patricia Marley Kingsley adını verecekti.

Samuel Kingsley, Kingston'dan Montego Bay'e taşındı. Yerel bir tiyatrodan oyunculuk yapmaya başladı. Patricia'nın ölümünün ardından, o gün mağazada doğru tercih yaptığını nihayet anladı.

Daniel'ın annesi ve babası mağazalarını Afro Amerikan bir çiftte sattılar. Güney Kore'de bir ev alıp hayatlarının yarısını orada yarısını New York'ta geçirdiler. Nihayet oğullarından yalnızca Koreli olmalarını istemeyi bıraktılar. Ne de olsa onlar Amerika'da doğmuşlardı.

Charlie notlarını yükseltti ve Harvard'dan en yüksek dereceyle mezun oldu. Mezun olduktan sonra aileden kimseyle neredeyse hiç konuşmadı. Daniel ailesinin kalbindeki boşluğu elinden geldiğince dolduruyordu. Charlie'yi hiç özlemedi.

Yıllar yıllar geçti, Natasha New York'ta geçirdiği o günün ne anlama geldiğini artık biliyordu. Daniel'la olma büyüsünü hayal ettiğini düşünür hale gelmişti. O günü düşündüğünde, onu ilk görüşte aşk fikriyle romantikleştirdiğinden emin oluyordu.

Daniel ile geçirdiği zamandan kendisine iyi bir şey kalmıştı. Tutkuyu aradı ve onu fizik alanında çalışmakta buldu. Bazı geceler, uyumadan önceki sakın, savunmasız anlarda çatı katında aşk ve karanlık madde hakkında yaptıkları konuşma aklına geliyordu. Aşk ve karanlık maddenin aynı olduğunu, evreni uçmaktan alıkoyan tek şey olduğunu söylemişti Daniel. Bunu her düşündüğünde kalp atışları hızlanıyordu. Sonra karanlıkta kendi kendine gülüyor ve bu anıyı zihninin eski, duygusal, imkânsız şeyler bölümündeki bir rafa kaldırıyordu.

Daniel bile bir zamanlar her şey anlamına gelen o günün ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onları bir araya getiren ve âşık olmalarını sağlayan bütün küçük rastlantıları hatırlıyordu. Dindar kondüktörü. Natasha'nın dinlediği müzikle

kendinden geçmesini. Üzerinde DEUS EX MACHINA yazan ceketini. Eski erkek arkadaşının mağazadan bir şeyler aşırmasını. BMW süren serseri adamı. Çatı katında sigara içen güvenlik görevlisini.

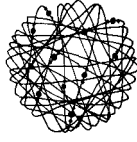
Tabii ki Natasha Daniel'in anılarını duyabilseydi, birlikte olamadıklarını ve doğru gittiğini düşündükleri şeylerin aynı zamanda yanlış gittiğini söyleyebilirdi.

Daniel başka bir şey daha hatırlıyordu; kavgalarından sonra yeniden birbirilerini bulmalarını. Evrenin oluşması için tam olarak gerçekleşmesi gereken bir dizi olaydan bahsetmişti. Ve âşık olmanın bunlarla yarışamayacağını söylemişti.

Daniel hep Natasha'nın bu konuda yanıldığı düşünmüştü.

Çünkü yakından bakınca her şey kaosa benziyordu. Daniel bunun bir ölçek meselesi olduğunu düşünüyordu. Eğer yeteri kadar uzaklaşırsan ve yeteri kadar uzun beklersen düzen ortaya çıkacaktı.

Belki de onların evreni daha uzun sürede oluşuyordu.

sonsöz

Irene: Alternatif Bir Hikâye

Üzerinden on yıl geçmişti ama Irene hayatını kurtaran o anı ya da o kızı unutmamıştı. New York'taki ABD Vatan-
daşlık ve Göçmenlik İdaresi binasında güvenlik görevlisi
olarak çalışıyordu. Vaka istihbarat görevlilerinden Lester
Barnes yanına gelmiş ve ona bir kızdan mesaj getirdiğini,
kızın ona teşekkür ettiğini söylemişti. Irene kızın kendisine
ne için teşekkür ettiğini asla öğrenemedi ama o teşekkür
tam zamanında gelmişti. Çünkü Irene o günün sonunda
intihar etmeyi planlamıştı.

Öğle yemeğinde intihar notunu yazmıştı. Aklında
evinin çatısına giden yol vardı.

Ama bu teşekkür mevzusu.

Ve birinin onu *fark ettiği* gerçeği.

O gece Nirvana'nın albümünü tekrar dinledi. Kurt
Cobain'in sesinde mükemmel ve son derece güzel bir

ıstırap işitmişti, sesi yalnızlıktan o kadar incelmışti ki ses telinin kopmasını istiyor gibiydi. Ama ses teli kopmadı ve sesinde tuhaf bir keyif vardı.

Arama zahmetinde bulunarak kendisine mesaj bırakan kızı düşündü. Irene'in içinde bir şeyi harekete geçirmişti.

Bu mesaj onu iyileştirmeye yetmemişti belki ama intihar önleme yardım hattını aramasını sağlamıştı. Yardım hattı onu terapiye yönlendirdi. Terapi de hayatını her gün kurtaracak ilaçlara yönlendirdi.

O gecedan iki yıl sonra Irene ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik İdaresindeki işini bıraktı. Çocukken kabin memuru olma hayali kurduğunu hatırladı. Artık hayatı sade ve keyifliydi, vaktinin tamamı uçaklarda geçiyordu. Uçakların yalnızlıkla dolu yerler olduğunu ve yalnızlığın ne kadar çaresizce bir şey olduğunu bildiği için yolculara daha fazla özen gösteriyordu.

Yolculara hiçbir kabin memurunun davranmadığı kadar içtenlikle davranıyordu. Cenaze törenleri için tek başına evlerine gidenleri, üzüntüsü her halinden belli olanları teselli ediyordu. Yükseklik korkusu ve evden dışarı çıkma korkusu olanların ellerini tutuyordu. Irene kendisinin metal kanatları olan bir iyilik meleği olduğunu düşünüyordu.

Şu an kalkıştan önceki son kontrolleri yapıyor ve yardıma ihtiyacı olan yolcuları arıyordu. 7A nolu koltukta oturan genç adam siyah küçük defterine bir şeyler karalıyordu. Asyalıydı, kısa siyah saçları, hoş ama keskin bakışları vardı. Kaleminin üst kısmını kemiriyor, düşünüyor, yazıyor, sonra kalemi biraz daha kemiriyordu. Irene onun

kendini bilmezliğine hayran kalmıştı. Sanki dünyada bir tek kendisi var gibi davranıyordu.

Gözleriyle etrafı süzdü ve gözü 8C nolu koltukta oturan genç siyahi kadına takıldı. Kulaklık takmıştı ve uç kısımları pembe renge boyanmış hacimli kıvrırcık Afro saçları vardı. Irene bir an için buz kesti. Bu suratı tanıyordu. Kadının cildinin sıcaklığını. Uzun kirpiklerini. Dolgun pembe dudaklarını. Keskinliğini. Tabii ki bu aynı kız olamazdı. Hayatını kurtaran kız mıydı yoksa? On yıldır teşekkür etmeyi beklediği kız mıydı?

Kaptan pilot kalkış anonsunu yaptı, Irene'in oturması gerekti. Açılır kapanır koltuktan kadına baktı, kesinlikle oydu, bundan şüphesi yoktu.

Uçak uygun seyir yüksekliğine çıkar çıkmaz, Irene kadına doğru ilerledi ve koridorda dizlerinin üstüne çökerek yanma oturdu.

"Bayan," dedi, sesi titriyordu. Kadın kulaklıklarını çıkardı ve tereddütle gülümsedi.

"Biliyorum tuhaf gelecek ama," diye söze başladı Irene. Kadına New York'taki o günü, gri kutuyu, üstünde Nirvana fotoğrafı olan telefon kılıfını ve onu her gün gördüğünü anlattı.

Kadın herhangi bir şey demeden dikkatle dinledi. Sura-tında acıya benzer bir ifade belirdi. Irene'in anlattıklarında geçmişî hatırladı.

Irene anlatmaya devam etti.

"Siz hayatımı kurtardınız."

"Ancak anlamıyorum," dedi kadın. Karayiplere ya da oralara özgü bir aksam vardı.

Irene kadının elini tuttu. Kadın gerildi ama tutmasına izin verdi.

Herkes meraklı gözlerle onları izliyordu.

“Bana teşekkür mesajı bırakmıştınız. Niçin teşekkür ettiğinizi bile bilmiyorum.”

7A numaralı koltukta oturan genç adam koltukların arasından ona baktı. Irene adamla göz göze geldi ve kaşlarını çattı. Adam önüne döndü. Irene tekrar kadınla konuşmaya başladı.

“Beni hatırladınız mı?” diye sordu. O an artık bir yetişkin olan bu genç kızın onu hatırlaması çok önemli bir hal almıştı. Bu soruyu sorar sormaz Irene eski Irene olmuştu, ürkek ve yalnız. Etkilenen ancak etkileyemeyen. Zaman durdu, Irene iki evren arasında sıkışıp kaldığını hissetti. Uçağın parçalandığını hayal etti, önce zemin sonra koltuklar, sonra da metal gövde. Irene ve yolcular olasılık hariç kendilerini tutacak hiçbir şey olmadan havada öylece asılı kaldılar. Daha sonra yolcular parıltılar saçarak buharlaştılar. Birer birer yok oldular, farklı bir tarihin hayaletlerine dönüştüler.

Geriye sadece Irene ve o kadın kaldı.

“Seni hatırlıyorum,” dedi kadın. “Adım Natasha ve seni hatırlıyorum.”

7A numaralı koltukta oturan genç adam koltuğun üzerinden kafasını uzattı. “Natasha,” dedi. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, sanki dünyası sevgiyle dolmuştu.

Natasha ona baktı.

Zaman eski haline geri döndü. Uçak ve koltuklar yeniden oluştu.

Yolcular tekrardan ete kemiğe büründü. Kalpleri tekrar atmaya başladı.

“Daniel,” dedi kadın. Ve tekrarladı, “Daniel.”

- SON -

teşekkürler

Yeni bir ülkeye göç etmek bir umut, cesaret ve kimi zaman da umutsuzluk eylemidir. Her ne sebeple olursa olsun uzak kıyılara uzun yolculuklar yapan herkese teşekkür etmek istiyorum. Belki de aradığınızı bulmuşsunuzdur. Gittiğiniz ülkenin sizinle daha güzel bir yer olduğunu hiçbir zaman unutmayın.

Ayrıca kendileri de birer göçmen olan anne ve babama teşekkür etmem gerek. İkisi de birer hayalperest. Başardığım her şeyi onlara borçluyum.

Alloy Entertainment ve Random House Children Books'ta çalışan ekiplere bu imkânsız kitaba inandıkları için teşekkür ederim. Bana şans verdiğiniz için teşekkürler. Wendy Loggia, Joelle Hobeika, Sara Shandler, Josh Bank ve Jillian Vandall, sizler benim hayallerimdeki ekibimsiniz. Hep yanımda olduğunuz için dünyadaki en şanslı yazarım.

John Adamo, Elaine Damasco, Felicia Frazier, Romy Golan, Beverly Horowitz, Alison Impey, Kim Lauber, Barbara Marcus, Les Morgenstein, Tamar Schwartz, Tim Terhune, Adrienne Waintraub ve Krista Vitola'ya ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz olmasanız bunların hiçbirisi olmazdı.

Yazar olmanın en güzel yanlarından biri de okuyucularınızla tanışmaktır. Kitaplarımı okuyan, imza gününe gelen, e-posta gönderen, sosyal medyadan bana ulaşan herkese, her bir kütüphaneciye, kitapçıya, kitapçılarda çalışanlara, blog yazarlarına TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER.

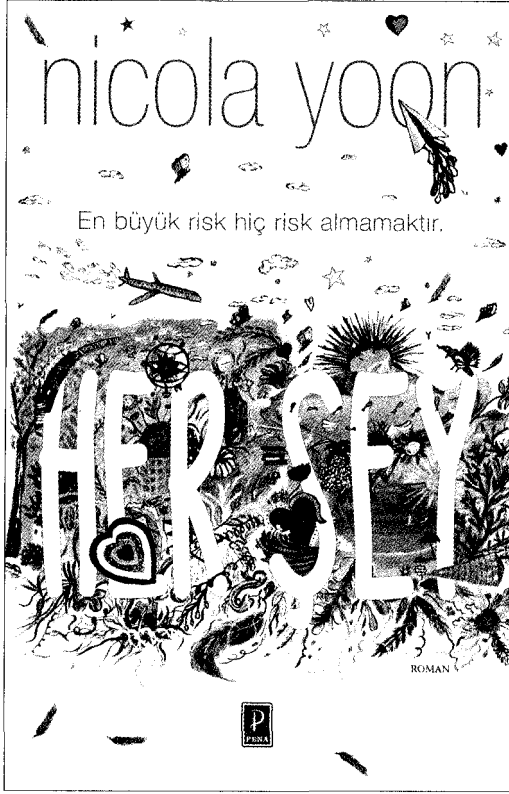
Hayalimdeki işi sizlerin sayesinde yapıyorum. Gösterdiğiniz sevgi ve destek için teşekkürler.

Son birkaç yılda mükemmel yazarlarla tanıştım ve mükemmel arkadaşlıklar kurduk. David Arnold, Anna Carey, Charlotte Huang, Caroline Kepnes, Kerry Kletter, Adam Silvera ve Sabaa Tahir, gösterdiğiniz destek ve dostluk için teşekkürler. Sizler olmadan bu yolculuktan sağ çıkamazdım. Aynı zamanda LA yazarlar ekibine ve Fearless Fifteneers grubuna çok teşekkür ederim. 2015 çılgın bir yıldır! Sizleri tanımış olmak şahane. Umarım daha çok uzun yıllar kitaplar yazarız.

Koreliler ve Kore Kökenli Amerikanlarla ilgili sorduğum binlerce soruya usanmadan yanıt veren Yoon Ho Bai, Jung Kim, Ellen Oh ve David Yoon'a sonsuz teşekkürler. Düşünceleriniz ve rehberliğiniz paha biçilemez.

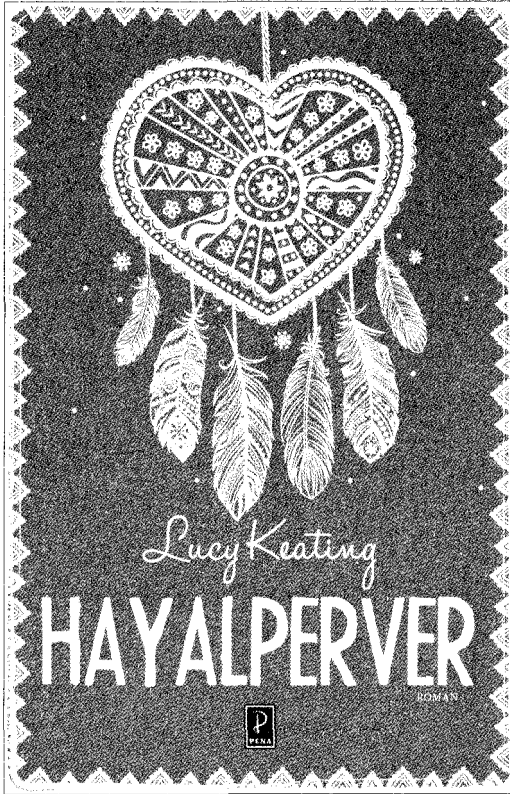
Ve benim biricik ailem David ve Penny. Siz benim küçük evrenimsiniz. Yaşama sebebimsiniz. Sizi her şeyden çok seviyorum.

Yazarın diğerk kitabı...

Bazen en sevdiğim kitapları sondan başa tekrar okurum. Son bölümden başlar ve başa kadar tersten okurum. Bu şekilde okuduğunuzda, kitabın bölümleri de umuttan çaresizliğe, kendini tanımaktan şüpheyeye doğru gider. Aşk hikâyelerinde çiftler sevgili olarak başlar, sonunda yabancı olurlar. Yetişkinliğe ulaşma kitapları yolunu kaybetme hikâyelerine dönüşür. En sevdiğiniz karakterler yeniden doğar. Benim hayatım bir kitap olsa ve tersten okunacak olsa, hiçbir şey değişmezdi. Bugünün dünden hiçbir farkı yoktu. Yarın da bugünle aynı olacaktı. Maddy'nin Kitabı'nda, bütün bölümler birbirinin aynısıydı. Olly'ye kadar.

Beğeneceğinizi düşündüğümüz diğer kitaplar...

Rüyalarınızda gördüğünüz kişiye âşık olursanız gerçeklikten kopar mısınız? Peki ya rüyalarınız gerçek olursa? Alice kendini bildi bileli rüyasında Max'ı görüyor. Rüyasında onunla tüm dünyayı gezdi ve ona delicesine, çaresizce âşık oldu. Max rüyalarının erkeği ama sadece rüyalarının. O gerçek değil. En azından değildi, Alice yeni okulunun ilk günü sınıfa girip onu karşısında bulana dek. Ama Gerçek Max, Rüya Max'e pek benzemiyor. Gerçekler rüyalardan çok farklı. Ya da gerçekten farklı mı? Rüya ve gerçeklik arasında yaşayan iki tuhaf insanın anlaşılmayı bekleyen aşkı ve çözülme bekleyen hikâyesi.

Bayan Hayes'in yeni bir teorisi var. Ona göre benim durumum geçmişimdeki, aklımın derinliklerinde tuttuğum travmatik bir hadiseden kaynaklanıyor. Bundan kurtulur kurtulmaz tüm gözyaşlarım akıp gidecek, artık iyi olacak ve Onlar'dan bir daha korkmayacağım. Hatta beden eğitimi yapabilir hale gelecek ve bir daha bu tarz hadiseler yaşamayacağım. Belki konuşabilirim de, düzgünce, düzgün 'S'lerle. Fakat doğrusu şu ki, ona söyleyebileceğim tek bir travmatik vaka bile hatırlamıyorum. Yani, tabii, bir sürü kötü anı yok değil. Ama hiçbir korkumun sebebi de değil. Sorun Onlar'dı. Onlar'dan korkuyordum sadece. Bu kadar basitti.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilirsiniz,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilirsiniz,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi www.penayayinlari.com/KAYIT adresine girerek ya da bu bilgileri okuyucu@penayayinlari.com adresine göndererek bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: **Güneş de bir Yıldızdır**

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

2016 National Book
Ödülü Finalisti

New York Times
Yılın En Göze Çarpan Kitabı

BuzzFeed
Yılın En İyi Gençlik Kitabı

POPSUGAR
Yılın En İyi Kitabı

Publishers Weekly
Yılın En İyi Kitabı

Kirkus Reviews
Yılın En İyi Kitabı

New York Public Library
En İyi Gençlik Kitabı

Amazon
Yılın En İyi Kitabı

“Hareketli ve
merak uyandırıcı.”
Publishers Weekly

“O kadar güzel
kurgulanmış ki.”
People Magazine

“Heyecan verici
ve nefes kesici.”
Booklist

NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN YAZARINDAN
GÜNEŞ de bir YILDIZDIR

Natasha: Ben bilime ve gerçeklere inanan bir kızım. Kadere, alın yazısına, hele asla gerçekleşmeyecek hayallere inanan biri değilim. Kalabalık bir New York sokağında tatlı bir çocukla tanışıp ona âşık olacak bir kız hiç değilim. Ailemin Jamaika'ya sınır dışı edilmesine on iki saat kalmışken hem de.

Ona âşık olmak hiç de bana göre değil.

Daniel: Ben her zaman iyi oğul, iyi öğrenci oldum. Ailemin beklentilerini karşılamaya çalıştım. Asla bir şair ya da hayalci olamadım. Ama onu gördüğümde tüm bunları unuttum. Natasha beni kaderin olağanüstü planları olduğuna inandırıyor, ikimiz için de.

Evren: Yaşadığımız her şey bizi tam da bu ana getirdi. Önümüzde milyonlarca gelecek var. Acaba hangisi gerçekleşecek?

Yazarın
diğer
kitabı

ISBN 978-605-9441-12-4

9 786059 441124

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com